[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] 14

[illegible] 1905

R67
N04
116961

23 AUG 190[illegible]
MADRAS.

உ

சிவமயம்

திருநெல்வேலிக் கோடகநல்லூர்

ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

நிஜானந்த விலாசம்

திருவனந்தபுரம்
மேற்படி மாணாக்கர்
சுந்தரம்பிள்ளை M.A.

முன் பதிப்பித்த பிரதிக்கிணங்க

திருநெல்வேலி
மேற்படி சுவாமிகள் மாணாக்கர்
மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

மேற்படி சுவாமிகள் மாணாக்கர்
பஜனை கெ[illegible]பராய்பிள்ளையால்

திருநெல்வேலி
தாருல் இஸ்லாம் பிரசில் அச்சடிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

இதன் விலை அணா 1[illegible].

1904.

[illegible]

Registered Copyright.

பிரகரண அட்டவணை.

எண்	பேயர்கள்.	பக்கம்
க	அவஸ்தாத்திரய சோதனை சம்பிரதாயப் பிரகரணம்.	க
உ	குணாதிக்க ஐந்திய ஆசாரியருக்குத் திருபணப் பிரகரணம்.	கO
ங	பிரம்மேச ஜீவர்களின் ஏகத்வ நிரூபணம்.	
ச	மாயாவிருத்தா நிரூபணம்	உரு
ரு	சத்தநுபவ நிரூபணம்.	ருஉ
சா	சித்தநுபவ நிரூபணம்.	சா
எ	ஆனந்தநுபவ நிரூபணம்.	ருரு
அ	மஹோபாசனமார்க்க நிரூபணம்.	சாக
,,	க வது பாகம் ஏகத்திரயாத்மவாச நிவிர்த்தி.	
,,	உ வது பாகம் ஆவரண விட்சேப நிவிர்த்தி.	எஉ
கூ	வேதாகம சம்பிரதாய நிரூபணம்.	அஉ
ம	மதசங்கேத நிரூபணம்.	கOக
,,	க வது பாகம் நியாயம்.	
,,	உ வது பாகம் வியாகரணம்.	ககச
,,	ங வது பாகம் பூர்வமீமாம்சை.	ககரு
,,	ச வது பாகம் [illegible]	கஉரு
,,	ரு வது பாகம் [illegible]	கஙரு
,,	சா வது பாகம் சேசுவர சாங்கியம்.	கசஉ
,,	எ வது பாகம் பௌத்தமதம்.	கருரு
,,	அ வது பாகம் [illegible]	கருஅ
மக	[illegible] நிரூபணம்.	
,,	க வது [illegible]	
,,	உ வது [illegible]	[illegible]
,,	ங வது [illegible]	[illegible]
மஉ	பிரணவ [illegible] நிரூபணம்.	கஎரு
,,	க வது ஞானமார்க்கம்.	
,,	உ வது யோகமார்க்கம்	கஎஅ
மங	பஸ்ம மஹிமா நிரூபணம்.	கஅஅ
மச	மஹா வாக்கியார்த்தப் பிரகரணம்.	உOச

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ சிவாயபரமகுருவேநம

நிஜானந்த விலாசம்.

பாயிரம்

செம்மைசேர் சாதுநாயகப் பெருகுலின்
றுணைகழ லகிகுமா ரிக்த
தின்மல மறைக ளினிதமுந் தேடும்
நிஜானந்த கம்பந் தனையென்
புன்மொழித் தமிழாற் சாதகர் பொருட்டுப்
போதகஞ் செய்யபுகு தலெப்பார்த்
தென்மதி யென்ன நகைசெயப் பின்னு
மியம்புவா னெழுந்ததோ ரவாவே.

முதலாவது

அவஸ்தாத்திரய சோதன சம்பிரதாயப் பிரகரணம்.

சர்வஞ்ஞ கருணாமூர்த்தியாயும் பரமகுருவாயும் விளங்காநின்ற என்பிராணநாதரே! நான் பரகதியடையு மார்க்கத்தை தெளிதமாய் மனதுக்கு வரும்படி உபதேசித்தருள வேண்டுமென்று மாணாக்கன் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் ஜீவன் தேகேந்திரிய அந்தக்கரணங்களையும் அவற்றின் அவஸ்தாத்திரயங்களையும் இவற்றிற்பிரதிபிம்பித்த சைதந்யத்தையும் இவற்றின் அதிஷ்டானமான அக

ங்க வுதாசீன நித்திய சுத்த புத்த முத்த பரிபூரண கூடஸ்த பிரமசைதந்நியத்தையும், விவேகமின்மையால் சுயம்வெண்மையான படிகத்தை ஜபாகுசும சந்நிதிவசத்தால் சிவந்த ஸ்படிகமெனக் காண்பதுபோல, நான் எனது என்றத்தியாசித்து விபரீதமாய்க் காணுதலை நீக்கி உள்ளபடி பரமான்மாவான தன்னைத் தரிசித்தால் அஃதே [illegible]ராகநியாகுமென அருள:

மாணாக்கன்—சுவாமி! வெண்மையான ஒருவஸ்திரத்தில் நிஜமாகக் கருப்புமுதலிய குணபேதமான அழுக்குப் பற்றினும், அதனை மற்றொரு கிரியாதந்திரத்தா லெடுத்து மாற்றலாம். படிகத்தி லில்லாமற்றோன்றி அபேதமாய்க் கலந்துநின்ற இரத்தவன்னம் போல, சேதிக்கத் தகாமலிருப்பதை, யெங்ஙனம் பிரிக்கலாமென:

ஆசிரியர்—அங்ஙன மில்லாமற் போனாலும், தேகேந்திரிய அந்தக்கரண சிதாபாச கூடஸ்த பரமான்மா முதலியவற்றின் விவேகாநுபூதியாற் பிரித்தெடுக்கலா மென்றருள

மாணாக்கன்—அவ்விவேகாநுபூதி யெத்தன்மையதென.

தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி, இவற்றின் விஷயமான பாவாபாவ ரூபமாகிய ஜகம் அனைத்தும் ஜடமாகும். அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சித்து சிதாபாசனாகும். அதனதும் அதிஷ்டானமாயிருக்குஞ் சித்து கூடஸ்த நித்திய போதமான பரமான்மாவாகும். அவற்றுட் பிரித்தெடுக்கக் கூடாமற்கலந்து தோன்றுகின்ற அத்தத்துவங்களைப் பிரித்துக்காணும் விபரம்—

சாக்கிரத்திற்பிரித்துக் காட்டுதல்.

உலர்ந்தவொரு சாம்பற்றிரளையில் இவனே ஜலசம்பந்தம்வர, அப்போது அத்திரளையில் எங்ஙனம் ஜலவியாபகந்

காணப்படுகின்றதோ; அப்படியே, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களையுடைய இத்தூலதேகஞ் சாக்கிராவஸ்தையிற் பாவாபாவரூபமான கடபடாதி ஜகத்தோற்றத்தை முன்னிட்டுக் காணப்படுங்கால், ஜீவாத்மபோல் கரணகருவிகளை விசேஷித்தல் செய்யாமல் [illegible], சிவபெருமானது கருணைபொருந்திய பரமகுருவின் பிரசாதமுடைய விவேகாநுபூதியாற் பார்க்கில், சப்ததாதுக்களின் கூட்டமானதேகம்; இருவகையுடைய இந்திரியம், அவற்றின் விஷயங்களான ஜகம், இவற்றை யந்தவந்த நாமரூபங்களோடும் பின்னபின்னமாகத் தோன்றுவித்து, அவற்றை யுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற தன்னை ஆன்மாவையும், அவற்றைத் திருசியமான அநான்மாவரியும், அநுபவிக்கப்படும்.

ஜலசம்பந்தமுடைய சாம்பற்றிரளை யுலர்ந்திடில், அதில் ஜலஅபாவங் காணப்படாமல் ஜலவியாபகமின்மை யநுபவிக்கப்பட, அத்திரளைக்கும் ஜலத்துக்கும் எப்படியே தங்கிரகிக்கப் படுகின்றதோ; அப்படியே, ஸ்தூலதேகத்தைச் சாக்கிராதி விவகாரத்திலிருந்து நீங்கி யவ்வான்மசைதந்நியஞ் சொப்பனதேகத்தை யடையுங்கால்; இது ஸ்தூலதேகம், இது இருவகையுடைய இந்திரியம், இது பாவாபாவ ரூபமான கடபடாதியான ஜகமென்னும் ஞானம்; என்று இவற்றைக் கண்டநுபவிக்கத் தேகாதிகளுக்கு ஆன்மசைதந்நியம் வேறெனப் பிரித்தநுபவிக்கப்படும்.

சொப்பனத்திற் பிரித்துக்காட்டுதல்.

சொப்பனாவஸ்தையில் சூக்குமசரீரத்தி லிருந்து அவ்வான்மசைதந்நியம் பிரகாசிக்கும்போதும், அப்படியே தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட தனது தேகமுதலிய சகலஜகத்தை

யும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கும்போதும், மேகமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் சந்திரமண்டலம் இவற்றை வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சந்திர சோதி, சிறிது பெரிது வட்டம் முதலிய வாகிருதி பொருந்திய அம்போதிகளுக்கு அந்நியமா யெப்படி யநுபவிக்கப் படுகின்றதோ; அப்படியே, சொப்பனத்திற் கண்ட ஸ்தூல தேக முதலிய சகலஜகமுந் தனதான்மசைதந்நிய வியாபகத்திற் றிருசியமாய்க் காணப்படுவதால், அவற்றை யநான்மா வெனவும், அவற்றை வியாபித்துக் கண்டதன்னை யான்ம விலக்ஷண செரப்பன திருஷ்டாவான ஆன்மா வெனவும், விவேகத்தால் நிதானித்துப் பார்க்க, அங்ஙனமே யநுபூதிக்குவரும்.

அன்றியும், இவ்வான்மசைதந்நிய வியாபகம் அவித்தையெனுஞ் சுழுத்திகாரண சரீரத்தை யடையுங்கால், முற் கூறிய சூக்கும சரீரமும், அதன் விகாரத்திற் கண்ட சொப்பனப் பிரபஞ்சமும் அவ்வான்மசைதந்நிய வியாபகத்தை நீங்கினதுபற்றி தங்களையுள்ளபடி ஜடங்களாகக் குறித்துக் காணும்படி பவித்திடும். அதனாலும் அவற்றிற்கு ஆன்மா அந்நியனாக வநுபவிக்க வாகும்.

சுழுத்தியிற் பிரித்துக் காட்டேல்.

சுழுத்தியில் அவித்தையாங் காரண சரீரத்தை யான்மசைதந்நிய வியாபகம் அடைந்தகாலத்தில், தான் அந்நியம் என்ற பேதக் குறிப்பின்றி, அபேதமாய்க் குறித்ததாகக் காணப்படாமல் சூநியம் போல விளங்கி நிற்கும், அத்திசையிலும், அவனது பகுதியைக் கண்டநுபவிக்க வேண்டுமென்றருள:

மாணாக்கன்—சாக்கிரஞ் சொப்பனம் இரண்டவஸ்த்

தைகளிலும், ஸ்தூல சூக்கும மென்ற இரண்டு சரீரங்களோடு சகலஜகமுந் திருசியமாகக் காணப்பட்டதுபற்றி, இஃதான்மவஸ்து இஃதநான்மவஸ்து, வென்று விவேகித்தறியக் கூடும், சுழுத்தித்திசையில் திருசியம் திருஷ்டிரு தரிசனம் என்ற பேதம் அநுபவிக்கப்படாததினால், எங்ஙனம் ஆன்மாநான்ம விவேகாநுபூதி கூடலாமென:

ஆசிரியர்—திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட வொரு இரச்சுவை, இஃதென்று சாமாநிய ஞானத்தாற் குறிக்குங்கால், அதற்கு வேறாகிக் கற்பனையாற் றோன்றிய சர்ப்பஞ் புத்தியின் வழியாயநுபவிக்கப்பட, அத்திசையின் மிருந்த பயமுடையவனாகி அப்பழுதையின் மீது விழுந்து மூர்ச்சையடைய, அப்பொழுது கண்வழியே பழுதையைப் பற்றிப் புத்தியிலுதித்த இஃதென்ற சாமாநிய ஞானமும், பிராந்தியாவிரச்சுவிற் கற்பிக்கப்பட்டுப் புத்தியின் வழியாய்ச்சர்ப்பமாகப் பிரகாசியா நின்ற சர்ப்பஞானமும், ஐக்கியப்பட்டு, அத்திசையிற் சூநியம் போலப் பகுதிவிவேகந்தாக் கிடமின்றி, யிருந்தபோதிலும், மூர்ச்சை தெளியுங்கால், இஃது சர்ப்பம் என்ற இரண்டு ஞானமும் பிரத்தியக்ஷத்தை முன்னிட்டுப் புத்தியின் வழியா யிரச்சுவில்முன்போலுதிப்பதால், உதித்த திசையைக் கொண்டு விவேகித்திடிற், பேதத்தோற்றமற்ற மூர்ச்சைக்கு முன்னும் பின்னும் உதித்த இவ்விரண்டு ஞானத்தில், இஃதென்ற ஞானமே அநுபவம் வந்து தந்திரமான பழுதையைப் பற்றிய விவேகஞானமெனவும், சர்ப்பஞானங் கர்த்திருதந்திரமான ஆரோபித சர்ப்ப விஷய விவேகஞான மெனவும், விவேகாநுபூதி யுண்டாகுமாறுபோல்; சுழுத்தியிற் காரண சரீரத்தோடு மைக்கியப்பட்டுப்; பேதாபேதத் தோற்றமின்றி, சூநியம்போற் கா

ணப்பட்ட ஞானசொரூபமான ஆன்மவியாபகம், விழிக்குங்
கால் நான் ஒன்றுந் தெரியாமற் சுகமாய்த் தூங்கினேனெ
ன்ற வநுபவமென்ன, அவ்வான்மா சுழுத்தியிலிருக்குங்
கால் அந்நியனாற் சிலசொற்கள் கொண்டு விழிக்குந்தன்
மையென்ன, இவற்றைச் சோதிக்கில் அத்திரைசைப்பற்
றிய ஆன்மவிவேக முதித்திடலாம். எஃதாவது—தூங்கும
வசரத்தில், சில சொற்கள் கேட்கப்படாமலுஞ், சில சொற்
கள் கேட்கப்படவும், அப்பொழுது கரணகருவிகளை
நீங்கிச் சூனியம்போன்றிருந்த அவ்வான்ம வியாபகம்,
யாதொரு கற்பனையையு முன்னிடாமல் தெளிவாயுதிக்
கப், பின்பு மற்றொரு சொல்லால் அதின் பொருளுடை
ய கற்பனையோடுங் கூடிட, அத்திரைசைய விவேகத்தா லநு
பவித்துப் பார்க்கின், சப்தத்தால் தன்னை யசத்துப்போற்
கொண்ட குறிப்பும் சூனியத்துக்கு வேறாகிக் கற்பனையை
யெதிரிடாமற் சில சப்தவிசேஷங்களாற் கரணகருவிகளின்
சம்பந்தமின்றி சாமானியமாயுள்ளத்தில் விழித்தல் மாத்திர
மாயுதித்துப் பிரகாசித்தலின் குறிப்பும், பின்பு சில சப்தங்
களாலுண்டாகிய அதன் பொருளாங் கற்பனையோடுங் கூடி
ப்பிரகாசித்தலின் குறிப்பும், நிதானமாய் விவேகத்துட
னநுபவித்துப் பார்க்கில் சூனியம் போன்ற வசத்துத்தன்மை
யென்ன சாமானியமாய் விழித்தலின் குறிப்பென்ன, கற்
பனையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலென்ன, இவற்றிற்கும் இவ
ற்றைத் திருசியமான வஸ்துக்களாகப் பிரகாசி
ப்பிக்கின்ற திருஷ்டாவாகிய ஞான சொரூபமான தனக்கும்
பகுதிஞ் ஞானவநுபூதியுண்டாகலா மென்பதே.

ஆதலால், ஆகாசத்தி லோரிடத்திற் பதிவாயிருக்கின்
ற சந்திரமண்டலந் திருஷ்டியின் சலநபேதத்தாற் பார்க்கப்
படுங்கால், அத்தவிடத்திற் சந்திரமண்டல மிலதுபோலும்,

நான்குகோணக் கப்பாலிரண்டு மண்டலமாக வுதித்துப்பிர
காசிப்பதுபோலும், அவற்றினுந் திருஷ்டியின் சலநபேதத்
தாலொருமண்டலங் கண்டுங்காணாததாயும், மற்றொரு மண்
டல நன்றாகவேட்டப்பொருந்திப் பிரகாசிப்பதாய்க் காணப்
படுமளவில், அவனது வஸ்துத்தி லவனது சூனியமும், மற்
றொரிடத்தின் மண்டலத்தின் குறிப்பின்றி யவனுதிப்பும்,
வேறோரிடத்தின்மண்டலம்பொருந்திய விசேஷமானவவனு
திப்பும், ஒருதிருஷ்டியிற் காணப்படுவதுபோல; கரணகரு
விகளையகன்று ஆன்மாமாத்திரமாகச் சேஷித்துவிடத்திற்,
சூனியம்போன்ற அவனிதன்மைத்தோற்றமும், அதற்குப்
பேதமாகி விசேஷமின்றி விழித்தல்மாத்திரமான சாமானிய
வுதிப்பும், சங்கற்பத்தோடுங் கூடிய விசேஷமானவுதிப்பும்,
எந்த ஆன்மசைதந்நிய வியாபகத்திற் பேதித்துக்காணப்படு
கின்றதோ; அந்த ஆன்மசைதந்நிய வியாபகத்தை வேறாகக்
கண்டு, அதனை வஸ்துதந்திரமான அகம்பதார்த்தமாக நிர்
ணயமாயநுபவித்து, அவனுக்குத் திருசியமாகத்தோன்றிய
சூனிய சாமானிய விசேஷக்குறிப்புகளைக் கர்த்திருதந்திரமான
கற்பிதவஸ்துவாயுந் தெளிந்து, அக்கற்பிதங்களும் பேத
மா யநுபவிக்கப்பட்டும், விவேகத்தால் வாதிக்கப்பட்டும்,
இரண்டுகாலத்துந் தனது திஷ்டானத்துக்கு வேறாயிராதெ
ன்று மதித்து, இரச்சுவிற்றோன்றிய சர்ப்பத்தை இரஜ்ஜுசத்
தையால் வியாபிக்க, அச்சத்தையாற் சர்ப்பத்தைக் கடைக்கால
த்திலும் வேறாயில்லாமனீக்கி, இரச்சுவின் வியாபகவிருக்
குமை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல; ஞானரூபமான
ஆன்மாவின் சத்தையால் இச்சூனியஞ்சாமானியஞ் சங்கற்ப
மான விசேஷம், அப்படியே சொப்பனஜடம் ஸ்தூல தேகத்
துடன் கூடிய சாக்கிரபிரபஞ்சம் இவற்றை வியாபிக்கச்
சாதனமான கருவிகரணங்கள் இவ்வனைத்தையு மநுபவித்த

படி நினைப்பா லொருகாலத்தி லெதிரிடில், அக்காலத்தில் ஆதியந்தமற்ற ஆன்மப்பிரகாச சமுத்திரத்தில் நாமரூபங் களான அலை குமிழி நுரை முதலான விப்பிரபஞ்சமனைத்து மிதப்பதாக வநுபவத்துக்கு வரும். ஆதலால், காற்றேறு ந்த வியாபக சமுத்திரத்தி லிருந்த அலை நுரை குமிழிகள் அந்தந்த விடத்தில் ஜலமாத்திரமா யடங்கி வியாபக சமுத் திரமாத்திரமாய்க் காணுவதுபோல்; அநேக நாமரூப விசித் திரங்களான திருசியபேதமுடைய அநேக பிரமாண்ட மண்டலங்களாகத் தோன்றிய ஸ்தூல சூக்கும காரணங்க ளென்னும் ஜடப்பிரபஞ்சங்கள்; வாசனையென்னுங் கற்பனை யாஞ்சலனவாயு வடங்க, அவை தத்தமிடத்திற்றானே ஆதார விருத்தியான சமுத்திரமாத்திரமாயடங்கிக் காணும்.

அவ்வித விருத்திசமுத்திரத்தையுற்றுப்பார்க்குங்கால் ஆதிமத்தியாந்த ரூபியமாய், ஸ்தூல சூக்கும காரணாதி பே தமின்றி ஏகாகாரமாய், ஞானானந்தனமா யநுபவத்துக்கு வரும். அவ்வநுபவமுங் கரதலாமலகம்போற் றனது ஞான ப்பிரகாசத்திற் றிருசியமாய்ப் பிரகிக்கப்படுவதனாலும், திரு சியமனைத்தும் அநான்மா வானதினாலும், அதை யகம்பதா ர்த்த மென்றெனவும், அதனை வியாபித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சொரூப ஞானவஸ்துவியில் திருசியமான விருத்திக்குசம்ம உதிக்கக்காரணமில்லையெனவு நிச்சயித்திட, அதுவுமதின் [illegible] நீங்கிவிடும். இவ் வாண்மை [illegible] யகங்கார விருத்தி சம்மந்தமின்றித் தானே தப் பிரகாசிக்கிறபடி யநுபவிப்பாயாக வென் றுபதேசித் தருள:

மாணாக்கன் — அப்படியே ஸ்தூல சூக்கும காரணா களாகத் தோன்றிய பிரமாண்ட மண்டலங்களைத் தன்னநு பவத்திற் கண்டபடி, பகிரிந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்

பட்டபொருள்களைப், பகிரிந்திரியவியாபாரரூப யோகியான விஷயாகார அகண்டவிருத்தியினும் அந்தரேந்திரியங்களால் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கப்பட்ட சூக்குமப்பிரபஞ்சங்களைச் சூக் கும விஷயக்கிரகண வியபயோகியான விஷயாகார அகண்ட விருத்தியினும், காரணப்பிரபஞ்சத்தை, வியாபித்துப் பிர காசிப்பிக்கின்ற காரணப்பிரபஞ்ச விஷயக்கிரகண சாமக் கிரியையான விஷயாகார அகண்ட விருத்தியினுமாக வியாப் பிக்க, முன் விக்ஷேப விருத்தியாற் றோன்றிய ஸ்தூலசூக் கும பஞ்சபூதங்களின் விகாரங்களான, ஸ்தூலசூக்கும சரீ ரங்களோடுங் கூடிய பிரபஞ்சா பாவமென்ன, அவித்தையா ற்றோன்றிய பாவாபாவபிரகாசக வான்மப்பிரகாசத்தை. சூரியப்பிரகாசத்தை மறையாநின்ற விருள் போல மறைக் கின்ற காரணப்பிரபஞ்சாபாவ மென்ன, இவற்றைத்தனக் கபேதமாய்க் காட்டிய அகண்ட பரிபூரண விருத்திமாத்திர மாகத் தனதநுபவத்தில் வந்தபோதினும், அதையும் ஆசாரி யாது உபதேசப்படி அதிசூக்குமமாகிய தனது திரிபுடி சூனிய சொரூபஞானத்தையவ்விருத்தியில் உள்ளும்வெளியு மிடைவிடாமனிறைந்து பிரகாசிக்கின்றபானத்தை விருத்தி சம்பந்தமின்றித் தானநுபவித்திட, முற்கூறிய விருத்தி யு முக்காலத்திலுமில்லாததாக நீங்கிப், பாவாபாவாத்மக விருத்திகளில்லாத சொப்பிரகாசமான தனதான்ம சுபாவத் தைச் சுவாநுபவத் தாலடைந்து சுவாத்மானந்த சமுத் திரத்தின் முழுகி மூன்றுபாவனைகளு மற்றவனானேன்.

இரண்டாவது

ஞேயைக்யஜந்ய ஆரோபக்ஷயநிரூபணம்

பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—ஆசிரியனை வந்தித்து விநயத்துடன் இங்ஙனம் பாவாபாவவிருத்தி சம்பந்தமின்றிய சொப்பிரகாச பரமாத்மா, ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவமின்றி ஏகமாயெக்காலத்திலும் எங்கும் பிரகாசிக்க, அத்தியாரோபாபவாதங்களுக்கு ஆதாரவாய் நின்ற பிரபஞ்சாத்தியாசம், அபாசமாயாவது யாக்காரணமோ? நான் ஒன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்பதைச் சோதிக்கும் விபரமெப்படி? இவற்றையருள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க;

ஆசிரியர்—நானெனவும் சுகமாயெனவும் ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனெனவுங் காணப்படுவதில் இஃது சர்ப்பமென்றறிந்து, பிரத்தியக்ஷமாயநுபவிக்கப்பட்ட இரச்சுவில் இஃதென்ற ஞானஞ் சாமானியஞானமாயிருந்தபோதினும், பிரமாநுபவஞானமாவது போல, நானென்ற ஞானஞ் சாமானியஞானமாயிருந்தபோதினும் பிரமாநுபவ ஞானமாகும்: பழுதையிற் சர்ப்பமென்ற ஞானம் விசேஷஞானமாயிருந்த போதினும், நிவர்த்தியால் வாதிக்கப்படுவதாகலின் [illegible] ஞானமாவது போல, ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்ற ஞானம், விசேஷஞானமாயிருந்திடினும் அப்பிரமாண ஞானமாகுமென்றுபதேசித்தார்.

மாணாக்கன் அஃதெங்ஙனமெனை;

ஜந்மாந்தரத்திற் சூத்திரனாயிருந்தவன் மற்றொருஜந்மத்திற் பிராமணனாயிருக்குங்கால், சிகா யஞ்ஞோபவீதமு

டைய தனது தேகத்தைக்கண்டு, அதைமறந்து, தன்னைப் பிராமணனாக நிர்ணயமாய்க் கொள்வதுபோல; சாக்கிராவஸ்தையில் இரத்தமூத்திர மாம்சாதிகளாலுண்டாகிய ஸ்தூலசரீரத்தை நானெனக்கண்ட நிலைநீங்கிச், சொப்பனாவஸ்தையையடைய, மனோமாத்திரத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட நானெனும் [illegible]வில், வாசனையாற்றோன்றிய சரீரங்காணப்பட, அதனையே நானென வநுபவிக்க, பின்பு அந்நிலை நீங்கிச் சுழுத்தியை யடைய, அவ்விடத்து இந்திரியவாசனை மனோவாசனை இரண்டும் அகங்காரமாம் வித்துவை நீங்கி விட்டதால், ஸ்தூலக்குக்குமக் குறிப்பாம் விசேஷமின்மையுங், காணத்திலுந்தவியின்மையால் அவித்தையாந்தகாரத்தால் விழுங்கப்பட்டு ஸூக்ஷ்மமாத்திரத்திலநுபவிக்க, இந்தனமில்லாத அக்கினி கனம்போல, அகங்காரப்பிரதிவிம்பித ஜீவஞ்ஞானமுந், தனது விம்பமான கூடஸ்தசைதந்நியத்தில் அந்தமாத்திரமாயடங்கிநின்று, பின்பு கர்மவாசனாவசத்தால் ஆகாரமாகியவிருத்தியுதிக்க, அதினுடன் தன் சிவரூபப்பிரதிவிம்பமாகத்தோன்ற, அவ்விருத்தியிற் பிரதிவிம்பப் பிரகாசத்தால் அவ்வகங்காரமெனும் வித்துபூர்வம்போல அகங்காரப்பிரதிபலிக்க, அவ்வகங்கார விருத்தியில் ஆகாரவிருத்தியின் கண் முன்பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமே பிரதிவிம்பிக்க, அவ்வான்மப் பிரகாசத்தையுடைய அகங்காரமும், அக்கணத்திற்றனக்கு [illegible] சாடக்கிரியையாயுள்ள தேகேந்திரியாதிகளின்வ்யாப்பூ தன்னிடத்தில் இதியாதது கொண்டு, அகமகமெனத் தான்பிரகாசித்தும், அவ்விடத்து நிர்விகாரசவிசேஷ கூடஸ்தனாகிய தனது விம்பசைதந்நியந் தனக்காசிரயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தும், விவேகமின்மையால் அதனையும், இவ்வகங்காரவிருத்திக்குச் சாக்ஷியாய்க் குறித்தறியச் சாமர்த்தியு

மற்று, இவ்வகங்கார விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்துப் பிரகாசிக்கின்ற தன்னையும், அகங்காரவிர்த்திக்குச் சித்ஜட விவேகமில்லாததால், இவ்வகங்காரம் தானகங்காரி யென்னுமறிய வல்லமையற்று, நிர்விஷயமாய் நிற்க நிர்விருத்திக நிராகார கூடஸ்தசைதந்நிய மென்ன நிராகார சத்துவவிருத்திப் பிரதிபிம்பித சவிசேஷ கூடஸ்தசைதந்நிய மென்ன, அகங்காரவிருத்திப் பிரதிபிம்பித அகங்காரிசைதந்நிய மென்ன, இம்மூன்றும் அகங்காரவிருத்தியில் விஷயவாசனை புரியாததனால், நிர்விஷயமாயகங்காரமிருந்து மிலதுபோலிஃதென்று நிர்ணயிக்கக்கூடாததனால், நிராலம்பமாய் வர்த்தியாநிற்க, அக்காலத்தில் தன்னுள்ளடங்கிய தமோகுணம் அவ்வகங்கார விருத்தியிற் பிரகாசித்திருக்கின்ற அவ்வகங்காரசைதந்நியத்தையும், அதற்கு விம்பஸ்தானமாயிருக்கின்ற கூடஸ்தசைதந்நியத்தையும், ஞானமாகத் தெரியாதே இருக்கும்படி லயரூபமாயிருந்து மயக்க, அந்நிசையில் லயரூபமான தமோகுணத்தா லுண்டாகிய அகங்காரத்தின் சொரூபமான மயக்கை, அகங்காரத்திற் பிரதிபிம்பித்த அகங்கார சைதந்நியமும் மடைந்தாற்போற் பவித்துப்பிரகாசிக்க, அவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கிய ரஜோகுணம் தன்னாசக்தியால் அதிசூக்ஷும மாகிய வாசனாரூபமான ஸ்தூல சூக்ஷும கருவி கரணங்களென்ன, அவற்றின் விஷயங்களென்ன, அவற்றின் ஸ்புரத்தியைப் பிரஞ்ஞாமாத்திரமாயுதிப்பித்திட, அந்த அவ்வகங்கார விர்த்தியினுள்ளடங்கிய சத்துவகுணம், அகங்காரவிருத்திக்கு விவேகம் லேசமேனு மில்லாததினால், ரஜோகுணத்தாற் றோற்றிய அதிசூக்ஷுமங்களான அவ்விஷயங்களை அதிசூக்ஷுமமாகக் காட்டி, அவற்றையே அஃது அவலம்பனமாக அபிமானித்து விருத்திசெய்ய அவ்விருத்தியில் அவ்விதம் அவலம்பனமு

டைய அகங்காரம், அச்சத்துவகுணத்தி னுதவியால், அதிசூக்ஷுமமாய் வாசனாரூபபோக போக்கிய போக்துருவென்னுந் திரிபுடியைக் கொடுக்கின்ற கருவிகரணங்களோடுங் கூடி, அதினின்றும் முந்தின அநுபவத்தையும், வர்த்தமானத்தி னநுபவத்தையும், பேதமாகக்கண்டு, இவ்வர்த்தமான அநுபவத்தின் தோற்றமின்மையே, பூதகாலாநுபவத்தில் ஞானத்தினின்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்டு, அக்கற்பனையற்ற கூடஸ்த பரமான்ம சைதந்நியமாகிய தனததிஷ்டான சைதந்நியமே, ஒருதாணுவே சோரனாகத் தோன்றுவதுபோல, அஞ்ஞானமாகத் தோன்ற, இப்படியே தனது சொரூபஞ் சகஜமாக மறைபட்டு, ஸ்தூல சூக்ஷுமவுபாதிகளில் ஆன்மபுத்தி நடித்து, அந்த அனான்ம வஸ்துவிற் பிடித்த ஆன்மபுத்தியால், சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தியென்னு மூன்றவஸ்தைகளிலும், ஆவரணம் விக்ஷேபமென்ற இரண்டு சக்திகளால், சொரூபஞானப் பிரகாசக விவேகந்தான மின்றி, பிராந்தன் போற்சுழலுகின்றான்.

இதனை விவேகித்துச் சோதித்து நீக்கும் விபரம்—ஸ்தூலவியாபக அகந்தையை ஸ்தூலத்துக்குவேறாகவும், அப்படியே ஸ்தூலத்துக்கு வேறாயும் சூக்ஷுமத்தை வியாபித்ததாயிருக்கின்ற அவ்வகந்தையையே சூக்ஷுமத்துக்கு வேறாக்கி, அதனையே அச்சூக்ஷுமத்துக்குக் காரணமாகவும் ஸ்தூல சூக்ஷும பீஜமாகிய அக்காரணத்தை வியாபித்த அகந்தையை அக்காரணத்துக்கு வேறாகவும், அகப்பதார்த்தமெனவுங்காணவேண்டும். அங்ஙனங்காணில், அவ்வாவரண விக்ஷேபசக்திகளும், அவற்றாற்றோன்றிய மூன்றவஸ்தைகளும், தனக்கு வேறாகத்தோன்றி, அனான்ம வஸ்துக்களாக நிஷேதிக்கப்படும். சுரோத்திரத்தினால் ரூபங்காணப்படாததுபோல, ஆவரண விக்ஷேபங்களாகிய ஆன்மதிருஷ்டி மா

த்திரமாக விருக்க; முற்கூறிய வஞ்ஞானமவஸ்தைகள் தோற்றமவிஸ்தாரமாக நசித்திடும். அக்காலத்திற் றுவைதவஸ்துவில்லாததால், அகப்பகாரத்த மாத்திரமாக வநுபவத்துக்குவரும்.

அவ்வநுபூதியில், ஸ்தூலருக்கும் காரணமாகிய சகல பிரபஞ்சமுங், கூடஸ்தப்ரமான்ம சொரூபசைதந்நியமும், விப்பகஸைதந்நிய மாத்திரமாக, ஜல புத்புத தரங்காதிகளுடன் கூடிய வொரு விஸ்தாரம் பொருந்திய தடாகத்திற், சகஜமாகவே யிடைவிடாமனிறைந்த வியாபகாகாய மறைந்து காணினுந், தடாகத்திற் பிரதிவிம்பித்த ஆகாயம் பார்க்கப்படுங்கால், ஜலவிகாரமான பேனபுத்புத தரங்காதிகளும், அதற்காதாரமாகியஜலமும், விம்பகாயத்தை மறைக்கும்வல்லமையற்று, அநுபூதியிற் காணப்படாமற், பிரதிவிம்பாகாயசத்தையைத் தனக்கு வேறாகக்காட்டாமல் விம்பாகாயசத்தையே, யெங்ஙன மநுபவிக்கப்படுகிறதோ; அங்ஙனமேயநுபவிக்கப்படுவதுதான். இங்ஙன மநுபவம்வரில், அத்தியாசத்தின் விவரமும், சுழுத்தியி லான்மாஞன்ம விவேகமுதிக்கும் வகையும், லகிதமாய்த் தெரியலாகுமென்றாசிரியருள:

மாணாக்கன்—அகந்தை முன்றாதிகளை வியாபித்த தன்மையையும், அதனை அவற்றிற் கப்புறப்படுத்தும் வகையையும், விவரமாய் விஸ்தரித்துத்தெரிய வுபதேசித்தருள வேண்டுமென:

ஆசிரியர்—சுழுத்தியினின்று முதித்த வகந்தைதன்னு சத்துவம் ராஜசம் தாமச மென்னுமூன்று குணங்களில், தமோ குணத்தாலகம்பொருளை யஞ்ஞானமாகக்கொண்டு, ரஜோ குணத்தாலிருக்கும்படியாக வாசனைமயங்களான கருவி கரணங்களைக் கற்பித்தும், சத்துவகுணத்தால் அவற்றை யவல

ம்பித்து, அவ்வவலம்பப்படி யதிற் பிரதிபலித்த வகங்காரி சைதந்நியமும், அங்ஙனமே பிரகாசித்தலென, முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதை, யின்னும் விசாரிப்பிக்கின்றோம். அஃதாவது-தமோகுணமென்பது, தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியத்தைத் தெளிவாகக்காட்டாமல், மறைத்துப்போலக் காண்பிக்கும் வல்லமையையுடையது. ரஜோகுணந் தன்னிற் பிரதிவிம்பித்தசைதந்நியத்தை மறையாமலும், சைதந்நியமாகக் காட்டாமலும், நானாரூபங்களாகத் தோன்றுவித்துப், பிரகாசிப்பிக்கும். சத்துவகுணம், முந்தின விரண்டு குணங்களுக்கு முட்பட்டுப்போனதால், நாமரூப விஷயாகாரப் பிரதிபலனங்களையும் ஜடம்போன்ற தம்பிரதிபலனத்தையும் அகம் விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியத்துக்குக், தன்னிற் பிரதிபலித்த சைதந்நிய சத்தாபலத்தால், [illegible]க நன்றாய்க்காண்பித்து, அப்படியே பிரகாசிப்பிக்கும். அகந்தை, சத்துவத்தின் பெலத்தாற்றன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியப்பிரகாசங்கொண்டு, அவற்றை வெவ்வேறாய்க்காணினுந், தனது சுபாவமான சொந்தத்தன்மையென்னுந் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால், அவற்றிற்றாதான்மியப்பட்டு நிற்கும்.

இம்மூன்று குணங்களாற் கற்பிக்கப்படும் விஷயங்களையும், அவற்றை யகந்தை தாதான்மியப்படு மியல்பையுங் கூறுவாம். மூன்றுமவஸ்தையினினும் அகந்தையுதிக்க; அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியப்பிரகாசத்தால், தன்னுள்ளடங்கிய சத்துவகுணத்தின்பெலத்தால், அகந்தைக்கு வர்த்தமானத்தி லகமர்த்தஞானமும், பூதகாலத்தி லகமர்த்த ஞானபாவமும், அஃதே யஞ்ஞானமுமாகப் பேதித்துக்காணப்படும். அங்ஙனந் தனது ஸ்பூர்த்திக்குப் பேதமாகச், சத்துவகுணத்தாற் காண்பிக்கப்பட்ட, தனது ஸ்பூர்த்தி

யபாவஞானரூபமான அஞ்ஞானத்தைத், தனது சுபாவமாகிய தாதான்மியத்தன்மையாற் சம்பந்தித்துத், தாதான்மியப்பட்ட, அந்நிசையிற் றனதபாவத்தை, தாதான்மியமாயடைந்த தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமும், அகங்கார நீங்கிய தனது ஸ்பூர்த்திக்கு முன்பான, தனது தாதான்மியத்துக்கு அவலம்பமாயுள்ள, தனததிஷ்டான விருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியம், அவ்விடத்திற் பிரகாசித்தாற்கவும், அத்தாதான்மிய நிசையிலுதித்த ஸ்வரூபதமோகுணத்தின் ஆதிக்கத்தால், அதிஷ்டானவிருத்தி பிரதிவிம்பித சைதந்நியமும், அதனைத்தாதான்மியமாயடைந்த அகந்தாவிருத்திப் பிரதிவிம்பித சைதந்நியமும், அகந்தாவிருத்திக் கத்திசையிற், சத்துவத்திலுதவிதமசால் வாதிக்கப்பட்டு, அத்தமோகுணத்திற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியம் பிரகாசரூபமாயிருப்பினும். அஃதும் அவ்வுபாதி பெலத்தால் ஜடம்போலவே பிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்க, அவ்வுபாதியையு மதின்மயமான தன்னையுந் தன்னாற் றனதின்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்ட தனததிஷ்டமான விருத்தியையும், அபேதமாகக்கொண்டு, இஃததிஷ்டானம், இஃதிஸ்வரூப தமோகுணம், எனப்பிரித்தறிய விவேகமற்று, ஸ்வரூப தமோகுணத்தின்மயக்கத்தால், மயங்கியிருக்கும். இதுவே யகந்தை [illegible] மயல் பாம்.

இனியிஃதை யப்புறப்படுத்தும் விபரங்கூறுவோம். நீ விழித்திருக்குங்காற், சுழுத்திநிசையையடையாமலடைந்து பின்பு அதினின்றும் அகந்தையை யுதிப்பித்து, எங்ஙனம் கடபடாதிகளை யிந்திரியசத்தையால் வியாபித்தநுபவிக்குங்காற் கடபடாதி நாமரூபங்களோடுகூட வநுபவிக்கப்படுவதுபோலவே, யவற்றிற்கு நான்குபாரிசங்களிலு நாமரூபங்களின்றி, நிராகாரமா யொரு வியாபகசைதந்நியம், நிர்விஷய

மா யநுபவிக்கப்பட்டு, அதிற் கடபடாதி நாமரூபங்கள் காணப்படாததுபற்றிக் கடபடாதிகளின்மை கற்பிக்கப்பட்டு, அவ்வியாபக சைதந்நியாநுபவமே, கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வபாவ விருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்து, அவ்வபாவ விருத்தியை யபாவமாகப் பிரகாசிப்பிக்கக் காணப்படுகின்றதோ; அங்ஙனமே, அவ்வகங்கார விருத்திப்பிரதி விம்பித சைதந்நியப்பிரகாச பெலத்தா லவ்வகந்தாவிருத்தி ஸ்புரித்துப் பிரகாசிக்க, அதனைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சைதந்நியம் அதனிலுளடங்கியதாகாமல், அவ்வகங்கார கடபடாதிகளைப்போல ஜடமாயுங் கண்டமாயுமுள்ள வியல்பையுடையதானதாற், கண்டமாகிய ஜடத்தை பிரகாசிப்பிக்குஞ் சைதந்நியம் அகண்டமானதால் அவ்வகண்ட சைதந்நியம், அவ்வகந்தையினுற்பத்திக்கு முன்னு முற்பத்திக்குப்பின்னு முற்பத்தி நிசையிலுமாகிய சகலபாரிசங்களிலும், நிறைந்து வியாபித்தநுபவிப்பதினால் அங்ஙனம் வியாபித்தநுபவிக்க, இவ்வகந்தையுதித்ததுபற்றி இவ்வகந்தையினநுபவமும், இவ்வகந்தையுதியாததுபற்றி முந்திய விடத்தி லதினின்மையினநுபவமுங் காணப்படும்.

க[illegible]க்கப்படவேண்டுமானாற்கடத்திற்கற்பிக்கப்படமாட்டாது. கடத்துக்குங் கடத்தினின்மைக்குமாதாரமான விருத்தியிற்றானே கற்பிக்கப்படும். இங்ஙனமாயின், உதித்தவிடத்தில் இவ்வகந்தையி னிருப்பையு, முதிப்புக்குமுந்தினவிடத்தி லிவ்வகந்தையினின்மையுங்கற்பிக்கப்படவேண்டுமானால், ஒரு ஆதாரத்தைப்பற்றிக் கற்பிக்கப்படவேண்டுமேயன்றி, நிராதாரமாய்க் கற்பிக்கப்படமாட்டாது. என்றிங்ஙன மநுபவதிருஷ்டியினாலோசித்து, அவ்வகந்தா ஸ்பூர்த்தியையும், முந்திய நிசையி லவ்வகந்தையின்மையாய்க் காணப்படுவதா லதனின்மையையு, மநுபவதிரு

ஷ்டியினை விசாரித்து, அவ்வகந்தையி னிருப்பையு, மதினின்மையையும், எந்த ஆதாரத்தினிடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோன்றுகின்றதெனப் பார்க்கில், இவ்விரண்டுந் தங்களுக் காதாரமான பாவாபாவத்தோற்றமற்ற சூநியத்தைக் காரணமாகக் காண்பித்து நிற்கும், அங்ஙனம் பாவாபாவத்தோற்றமற்ற சூநியா நுபவத்தால் வியாபிக்கப்படில், அச்சூநியமுந் தன்னைப்பிரகாசிப்பியாநின்ற அதிஷ்டானப் பிரகாச சத்தையையே, தனக்காதாரமாகக் காண்பித்து நிற்குமேயன்றி, நிரூபகாரமாயிராது, அங்ஙனம் பாவாபாவத்தோற்றமற்ற சூநியா நுபவமென்ன, அகங்காரவின்மைத்தோற்றத்தி னநுபவமென்ன, அகங்காரத்தோற்றத்தி னநுபவமென்ன, இம்மூன்றும் முற்கூறியபடி பின்னபின்னப்பிரகாரமாக, அனுபேரு இவைபோல திருசியத்தின் பேதத்தையடைந்து சாக்கிரதிசையிற், பாவாபாவத்திருசியத்தோற்றங் காணுகக் காணப்படாமற் றனக்கந்நியமாகக் காணப்படுவதுபோல, சுழுத்திக்குப் போங்காலத்தும், அதினின்று விழிக்குங்காலத்தும், திருசியரூபத்தையடைந்த அகந்தை, அதனின்மை, இவ்விருதோற்றமுமில்லாத சூநியம், இம்மூன்றுந் தானுகக் காணப்படாமற் றனக்கந்நியமா யநுப[illegible]னால் இம்மூன்று தோற்றமும் அகங்காரத்தின் குணவிகாரமேயன்றி, இந்த மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்த ஆன்மசைதந்நியத்தின் விகாரமாகாது.

இதனை யநுபவத்திற் கூறுவாம். அகங்கார மூன்று குணமுடையதானதால், அம்மூன்று குணங்களையும் பிரித்துக்காணில், அவ்வகங்காரஞ் சொரூபமற்று, ஆன்மசைதந்நியமாத்திரமாய், அகம்பதத்தினுண்மைப் பொருளாய்ச் சேஷித்து நிற்கும். அஃதெங்ஙனமெனில் தோற்றினதைத் தோன்றுமற்செய்தல், இல்லதை யுளதுபோற்றோன்றச் செய்

தல், தோற்றியதைப்பரிபாலித்தல் இம்மூன்றையும், வெண்மை, சிவப்பு, கருப்பு இம்மூன்றையும், ஒரு மிருத்கடத்திற் குணங்களாகக்கண்டு, அவற்றைப் புத்தியினாற் பிரித்தெடுத்திடிற் குணங்களுக்காதாரமான கடமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய் நின்ற குணங்களும் நிராதாரமா யழிந்து, அக்குணங்களிற்பு மிருத்கடமாயும் பிரகாசித்த பிரகாசமாத்திரமாய்ச் சேஷித்து, அநுபவத்துக்கு வருவதுபோல: இக்குணங்களுக்காதாரமாய்நின்றஅகங்காரமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய்நின்ற அக்குணங்களும் ஆதாரமின்றியழிந்து, ஆதார ஆதேயங்களாய் நின்ற அகங்காரம், அவற்றின் குணம், இவையாகப்பிரகாசித்த பிரகாசந்தானேயாகச் சேஷித்த பானமாத்திரமா யநுபவத்துக்கு வருமென்றருள:

மாணாக்கன்—அப்படியே, அவ்வகங்காரத்தின் வியாபாரபேதத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட அம்மூன்று குணங்களையும், ஒரு கயற்றிலேறிய திரிதலைப்பிரித்தெடுக்கிறதுபோல, முத்தொழிலையு மதினின்று நீக்க, நிர்வியாபாரமானதாற் குணங்களுந்தாமே ஒழிய, அகங்காரமாகத்தோன்றுதல், இல்லாமன்மறைதல், அங்ஙனமாகப் பிரகாசித்தல், இம்மூன்று மின்மையுமல்லாதவகந்தை நசிக்க, அவ்விதமே ஆதாரமின்றிக் குணங்களும் நஷ்டமாக, அகங்காரமுங் குணங்களுமின்றிய பானமாத்திரமாகிய அநுபூதி, புராதனமான தனது சொரூபமாயிருந்தும் நூதனம்போலஹகங்காரமென்னு முபசாந்தபதவியில் முழுகிநின்று விஞ்ஞாபிக்கின்றான். பிராணநாதராகிய பரமகுருவே! நன்றாய்த்தெரிந்தேன். ஒருவனது நாமத்தையுங் குலப்பையு மற்றொருவன் வேஷமாகப்பூண்டு மோகிப்பித்தல்போல, அகமெனும் நாமமுமகமெனப் பிரகாசித்தனுமான வேஷமாத்திரத்தால், இவ்வகந்தை ஆன்மவஸ்துப்போல மோகிப்பித்தது, இப்போது விவே

ஜித்து அநுபவமாய்ப் பார்க்கில், ஒரு விருக்ஷத்திற்றோன்றிய பிரமராக்ஷசுபோலப் பொய்யாயிற்று. அப்படியே அகந்தையின் திரோதானத்தால், அகண்டான்மஞான திரோதானமாகிய அஞ்ஞானமும், அகந்தையாகப் பிரகாசித்த விபரீதஞானமும், இவ்விருதன்மையாயுங் கூடித்தோற்றுமையான ஸம்சயஞானமும், இல்லாமையான இம்முக்குணங்களின் சாம்மிய வைஷம்மியங்களாற் றோற்றியதெனவும், இவையு மித்தையேயெனவு மறிந்தேன்; ஆயினும் இல்லாத இவ்வகந்தை, உளதுபோற்றோன்றி, இல்லாதகுணங்களால் ஸ்தூல சூக்ஷ்மங்களான விஷயங்களைக் கற்பித்து, அவற்றைச்சேர்ந்ததாய்க் காண்பிக்குந்தன்மை யெங்ஙனமெனின்:

ஆசிரியர்—சுழுத்தியினின்றும்முக்குணங்களாலுதித்த அகந்தை, தான் மாத்திரமாய்த்தனித்து நிற்குங்கால், ஆன்மா அதிருசியனானதால் அதனைத் தாதான்மியப்பட வுபகாரப்படாமல் வாடியிற்க, ரஜோகுணம் முன்னகங்காரத்தைத் தோற்றுவித்ததுபோல, அதிசூக்ஷ்மமான வாசனையினால் அவ்வகந்தையில் சப்தக்கிரகணசாமர்த்தியமுடைய சுரோத்திரமெனும் ஒருபிரஞ்ஞையாய்க் கற்பிக்கப்பட, அதனை அவ்வகந்தை ரஜோகுணத்தின் முந்திய ஸ்தூலவாசனை சம்பந்தத்தைத் தாதான்மியப்பட்டு, சக்ஷுசுபோலுள்ள இரத்தமாமிசாதிகளாலுண்டாகிய செவியையபிமானித்து, அதன் பக்தியிற்கேட்கும் வல்லமையுடையசுரோத்திரேந்திரியமாகப்பவிக்க, அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதன்யப்பிரகாசம், அதற்குக் கேட்கும் வல்லமையாகப் பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணம் அகந்தைக்கு அதிசூக்ஷ்மமான வாசனை விசேஷத்தால் ரூபக்கிரகண சாமர்த்தியமுடைய திருஷ்டியாகக் கற்பிக்கப்பட, அதனை ரஜோகுணத்தின் பூர்வ வாசனாரூபமான, ஸ்தூலமாகிய இரத்தமாமிசாதி விகாரமா

புள்ள, புத்புத நல்லியமான நேத்திரங்களை யபிமானித்து நான் பார்க்கிறேனெனப் பிரகாசிக்க, அதிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதன்யப் பிரகாசமும், அதற்குப்பார்க்கும் வல்லமையாகப் பிரகாசித்துநின்றது. இப்படியே இருவகைத்தோற்றங்களான இந்திரியங்களும், ரஜோகுணத்தின் அதிசூக்ஷ்மமான வாசனையால் அகந்தையினுதிக்க, அவற்றைப்பூர்வம்போல் அகந்தை தாதான்மியப்பட, அதனிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதன்யப் பிரகாசமும், அததற்கு அவ்வவ் வல்லமையாகப் பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணத்தின் ஸ்தூலவாசனையை முன்னிட்டு, இந்திரிய கோளகங்களிற் றாதான்மியமுடைய அகந்தைக்கு, ரஜோகுணத்தின் சூக்ஷ்மவாசனை விசேஷத்தால் அகந்தையில் ரஜோகுணஞ் சப்தஸ்பரிச ரூப ரசகெந்தாதிகளாகக் கற்பிக்கப்பட, அவை ஸ்தூலமாகக் கோளகத்துவாராபகிர்முகமாக விஷயீகரிக்கப்பட, அவற்றை அவ்வகந்தை இந்திரிய கோளகங்களோடுங் கூடிய ஸ்தூலதேகத்தை வியாபித்து, அதனை நானென அபிமானித்துக்கொண்டு, புறம்பாகத்தோன்றிய அவ்விஷயங்களைத்தான் வியாபித்திருந்தும், அவற்றிற் சரீரேந்திரியகோளகத்திற்குறிப்புக் காணப்படாததனால், எனது விஷயமெனத் தாதான்மியப்பட, அவற்றிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதன்யப் பிரகாசமும், அவற்றிற்கு அவ்வித வல்லமைதனாகப் பிரகாசித்துநின்றது; அப்படியே சொப்பனாவஸ்தையினுமெனவறியத்தக்கது.

மாணாக்கன்—ஐயா! ஞானேந்திரியங்கள் சத்துவகுணத்தின் விகாரங்களெனவுங் கர்மேந்திரியங்கள் ரஜோகுணத்தின் விகாரங்களெனவுஞ், சாஸ்திரங்களிற் காணப்பட்டிருக்க, இருவகை இந்திரியங்களையும், ரஜோகுணத்தின் வாசனா விகாரங்களென் றருளியது எங்ஙனங்கூடுமெனின்:

ஆசிரியர்—இருவகை இந்திரியங்களிலும் முக்குணங்களுமிருக்கின்றனவேயாயினும், இருவகை யிந்திரியங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்ட தோற்றங்கள் மாத்திரம் ரஜோகுணத்தின் வாசனாமயங்களாகும். தோன்றினவைகளையந்தந்த தர்மங்களோடுங்கூடி வெவ்வேறாகப் பிரகாசிப்பித்தல், சத்துவகுணத்தின் வாசனாமயமானதாற் பிரதானமானதுபற்றி அவற்றைச் சத்துவத்தின் விகாரங்களாகக் கூறப்படும், அவ்விந்திரியங்களுக்கு, ஒவ்வொரு காலத்திற்றங்கள் தங்கள் வியாபாரஸ்பூர்த்தி திரோதானப்பட அநுபவத்துக்கு வருவதால், நிரந்தரமாயில்லாததுபற்றி, அஃது அப்பிரதானமாயினும் அவைகளிற்றமோ குணமுமுளதேயாகும்.

இங்ஙனமாயின் அகந்தையின் மூன்று குணங்களைப்பிரித்ததுபோல, அகந்தையிலுதித்த மூன்று குணங்களின் வெவ்வேறான சூக்ஷுமவாசனைகளைப் பிரித்திடில், பீஜசக்தியிற் பிருதிவி ஜலாம்சங்களை புத்தியாற் பிரித்திடப், பீஜம், விருக்ஷமென்ற விகாரமழிந்து, பீஜமாயும் விருக்ஷமாயும் பிரகாசித்த பீஜசக்தியான ஆன்மசைதந்நியப் பிரகாசமாத்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல: அக்குணங்களென்ன, அவற்றின் வாசனைகளென்ன, வாசனாமயங்களான ஸ்தூலசூக்ஷுமமெனும் வகுப்புடைய தேகேந்திரியாதி விஷயங்களென்ன இவையனைத்துமின்மையாகி, இவையெல்லாமாய்ப் பிரகாசித்த ஆன்மசைதந்நியப் பிரகாசமாத்திரமாகவநுபவிக்கப்படுமெனவுபதேசிக்க:

மாணாக்கன்—அப்படியே விஷயங்களை யிந்திரியங்களிலடக்கி, அவ்விந்திரியங்களின் வல்லமைகளை யவற்றை வியாபித்த அகந்தையோடுங் குணங்களின் சூக்ஷுமவாசனாமாத்திரமாக வடக்கி, அவ்வாசனைகளையும் அவற்றிற் காரணமான குணங்களின் சலன விசேஷங்களிலடக்கி, அச்

சலனங்களையுந் தங்களுக்காதாரமான அக்குணங்களிலடக்கி நிற்க, நிராகாரமாய் யாதொரு தோன்றுமறைதலு மற்றசகஜமான திருக்கநுபவத்தைப், பூமியின் கண்ணேயிருந்து சூரியமண்டலத்தை வியாபித்துப் பிரகாசியாநின்ற திருக்கநுபூதியில், ஊர்த்துவபாகத்திலுள்ள சூரியமண்டலமும் அதோபாகத்திலுள்ள திருஷ்டிகோளகமுங் கிரகிக்கப்படாவிடில், அவ்வநுபூதி எங்ஙனங் கிரகிக்கப்படுகிறதோ; அங்ஙனமடைந்து அவ்வநுபூதியினின்றும், வெண்மை பொருந்திய ஒருபித்தியில் மற்றொரு நிறத்தையழுத்திடில் அந்நிறம் நீங்கி யிந்நிறமாகவே அநுபவத்துக்கு வருவதுபோலத், திருசியமான முற்கூறியயாவும், அந்தந்தத் தன்மையோடுங் கற்பனைப்படிகண்ட நாமரூபத்தோடுங்கூடிய பிரகாசமாம் பித்தியிற்றனது அநுபவமாகக்கண்ட பஞ்சவன்னங்களும், நெட்டை குட்டை சிறிது பெரிது நீளங் கனம் இவைகளுமின்றி, முன்னிலைப்படாமற் றனைப்பிரகாசிப்பிக்கும் ஞாநுபவமெனும் ஆன்மாநுபூதியாம் நிறத்தாலழுத்தி வியாபித்துப்பார்க்க, அந்நாமரூபங்கள் நீங்கிப் பானமாத்திரமாயகண்டமாய்ப் பிரகாசித்தபடி யநுபவித்து, அங்ஙனம் அகண்டப்பிரகாசாநுபூதி மாத்திரமான தன்னிடத்தில் காலத்திரயத்திலுஞ், சுத்தியில் ரஜிதம்போலப் பிரபஞ்சம் யாவுமில்லையெனத்தெளிந்து, நிர்ப்பயமெனும் பரமானந்தக்கடலாடிநின்றான்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவது பிரகரணம்

பிரமேசஜீவஜட விசேஷ நிருபணம்.

ஆசிரியர்—மாணாக்கனை யுச்சிமோந்து ஆலிங்கனம்பண்ணி நிஜானந்தவிலாச ப்ரசங்கிக்கலுற்றார். அகண்

ட பரிபூர்ணன்மானந்த சுதாசமுத்திரத்தி லில்லாமற்களைந்த பிரபஞ்சகோலாகலமுடைய நிர்ப்பயமென்னும் பெருமையடைந்த புருஷஸ்ரேஷ்டனானோய்! கிருதார்த்தனானாய் இம்மஹாபாக்கியோதயம் மற்றியாவர்க்கு மரிதாதாமெனைப்புகழ்ந்து பகிர்முகனாகச்செய்ய; மிருந்த வணக்கத்துடன் வந்தித்துக் கைகூப்பி வாய்பொத்தி விலகிநின்ற அம்மாணாக்கனை நோக்கிச் சமுசயமின்றி, யுள்ளபடி பிரத்தியக்ஷமின்ன பிரமாநுபூதியை யடைந்திருந்திடினும், புத்தி விசேஷங்களா லவ்வநுபவத்தை யுல்லாசித்தநுபவிக்கவேண்டி விசாரிக்க விச்சையிருந்திடின் விசாரிக்கலாமெனவருள:

மாணாக்கன்—மேலான பிரியம்பொருந்திய பக்தியுடனே யிவ்வித பெருமைபொருந்திய பிரமாநுபூதியை யடையுமார்க்கம் ஞானரூபமாமென்றேயாயினும், ஞானசாதனமான விருசந்தானமும் அதைப்பற்றிய மனனவிசேஷமும் வெகுபேதங்களாக விருக்கின்றனமையால், அதனை யேகதேசமாயினும் விரித்துப்போதிக்கவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—பிரமம் ஈசன் ஜீவன் பிரபஞ்சம் எனநான்கு விதமாகச் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்படும், அவையாவன:—பிரமமாவது நித்திய நிர்விகார அசங்கோதாசீன அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த வியல்பாய்ப் பிரகாசிக்கு நிர்க்குணசைதந்நியமாம். ஈசனாவது சர்வஞ்ஞ சர்வசம்பூரண சர்வகலியாண குணாகார சர்வப்பிரபஞ்சகர்த்தாவான சோபாதிகசைதந்நியமாம். ஜீவனாவது புண்ணிய பாப கர்மவாசனாமிச்ர கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதி குணாகார பரதந்திர சோபாதிக சைதந்நியமாம். பிரபஞ்சமாவது விசித்திரதா அநேக நாமரூபபேத பின்ன ஜடாஜட குணாகார திருசியவஸ்துவாம். இத்திருசியமாகிய நாமரூபப் பிரபஞ்சத் திருசிய

மாகிய ஸ்தூலபஞ்சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பையுடையதாயின், அப்பகுதியை ஜடமெனவுஞ்: சூக்ஷ்மபஞ்சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பை யுடையதாயின், அப்பகுதியை அஜடமெனவும்: இஜ்ஜடாஜடமான விருபகுதியுமுதிக்கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்குங்கால் பிரபஞ்சம் ஜீவன் ஈசன் பிரம மென்ற ஞானவுதிப்பின்றி மஹாசூநியம்போன்ற நிராகாரக் குறிப்பையுடையதாயின், அப்பகுதியை மாயை யெனவுங்கூறப்படும்.

இம்மாயையில் நிர்க்குணப் பரப்பிரம சைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க மஹாசூநியம்போன்ற சர்வவியாபக நிராகாரமாக மறைந்திருந்த அம்மாயை, சைதந்நியத்தின் பிரகாசபலங்கொண்டு தனதில்சுதணமுடையதாகப் பிரகாசிக்கும், நித்திய கலியாணகுண சீலராகிய உத்தம நாயக நாயகிகள் ஏகாந்தத்திற் சந்திக்க அவ்விருவருள்ளமும் பிரியமாத்திரமாய்த்ததித்து விந்துமாத்திரமா யுருகிநிற்பதுபோல; சிருட்டியாதியாம் முந்திய அரசாகிய நாயகனது சௌந்திரியவடிவின் மயமான இரதிவிலாசம், பிரியமாய்த்ததித்து சமஸ்காரமாம் விந்துவாயுருகிநிற்கத், துருத்தியிலடைபட்ட காற்று அதினுட் பிரகாசிக்கின்ற சலனமற்ற ஆகாசம்போல சலனமின்றி நிராகாரமாகி அபேதமாய்க் காணப்பட்டபோதினும், துருத்தியின் விம்முதலால் ஆகாசத்துக்கு வேறாகச் சலனதர்மமுடைய காற்றின்பேத மநுபவிக்கப்படுகிறதெப்படியோ, அப்படியே அப்பிரகிருதி புருஷ சந்நிதானத்தில் ஜநித்த அச்சமஸ்காரம், பிரகிருதி புருஷாளை யபேதமாய்க் கலந்து நின்றபோதினும், அதிற் பிரதிவிம்பித்து விளங்கிய சைதந்நியப் பிரகாச பெலத்தால், பாணிபாத மத்தக ஆது முதலிய பரிணாம பேதத்துக்குக் காரணமாய்நின்ற கர்ப்பக் குழிப்பாக அநுபவிக்கப்படுகிறதுபோல, பிரபஞ்சமாதாவா

கிய பிரகிருதியினுதரத்தில், இலக்கமிட் டடங்காத வநேக பரிணாமத்தக ஆறுமுதலிய பரிணாம பேதத்துக்குக் காரணமாய்நின்ற பிரபஞ்சாகார கர்ப்பக்குழியாக விளங்கிநிற்கும்.

அவ்வித பிரபஞ்சாகார கர்ப்பமாகப் பவித்த சம்ஸ்காரமானவிந்து, ஒருகுக்குடத்தின் விந்து கர்ப்பமாகத் தரிக்கப்படுங்காற் றன்னுளுண்டாகிய ஜந்துவினுடலாயும், அதற்காவரணமான அண்டமாயும், எங்ஙனம் பவித்து நிற்பதோ; அங்ஙனமே விராட்புருடன் சரீரமாயும், அதற்காவரணமாகிய பிரமாண்டமாயும், பவித்துநிற்கும். அப்பிரமாண்ட சரீரத்திற் பிரதிபலித்த சைதந்நியம், பிரபஞ்சத்திற் பலபோகங்களையுங் கொடுக்கத்தக்க விசித்திரங்களான கர்மவாசனையை முன்னிட்டு, பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்தைக் கரணங்களின் விகாசத்தோ டுதிப்பிக்க, அங்ஙனமுதித்த பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரம், விரிந்த வநேக அவயவ வடிவு பொருந்திய கரணவிகாசத்தி னுதித்தலையுடைய, அவனது கேசமாக ஆகாயமும், பாதமாகப் பூமியும், சுரோத்திரமாக எண்டிக்குகளும், நேத்திரமாகச் சூரியனும், வாக்காக வைதிகசப்தங்களும், ரசனையாக அக்கினியும், உதிரமாகச் சமுத்திரங்களும், அஸ்திகளாகப் பர்வதங்களும், நாடிகளாக நதிகளும், உரோமங்களாக விருக்ஷங்களும் முகம் புயம் உரு சரணங்களாக பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஜாதிபேதங்களும், கடிதலத்துக்குக்கீழ் சரணவரை அதல விதல சுதல ரசாதல தலாதல மஹாதல பாதாள மென்னு மேழுலகும் கடிதலத்துக்குமேற் சிரம்வரை பூ புவர் சுவர் மகர் ஜனர் தபர் சத்திய மென்னுமேழுலகும், வீணாத்தண்டமாம் மகாமேருவும், மனமாகச் சந்திரனும், மற்றுமுள்ள கரணகருவிகளாக சாஸ்திரங்களிற்கூறிய தத்துவங்க

ளும், அவனது சரீரத்தினின்றும் பின்னபின்னமாக விகசித்துநிற்கும்.

அவ்விதமாகிய மஹாவியாபகம் பொருந்திய விசித்திரமான விராட்சரீரம், எதின் சம்பந்தத்தையடையாவிடின் விசித்திரங்களான விஷயங்கள் நிரம்பவிருந்தும், அவற்றைக்கிரகிக்கச் சாதனங்கள்போன்ற பூதவிகாரங்களாற் செய்யப்பட்ட தேவதிரியக் மானுடாதி ரூபங்களையுடைய புத்திரிகை முதலியவைகள் நிரம்பி அவ்விடையங்களைத் தங்களுக்குச் சுகிக்கும்பொருட் டுபயோகப்படுத்த எங்ஙனம் வல்லமையற்றனவையாகுமோ; அங்ஙனமே நிரம்பிய போகங்களைச் சுகிக்க வல்லமையற்று நிற்கின்றதாயிற்று. அவ்வித பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்துக்கு போகத்தின் காரணமான கர்மங்கள், தனது காரியங்களாகிய பலன்களைக் கொடுக்கவேண்டிப் பக்குவத்தையடைந்திருப்பதால், அக்கர்மபலதாதாவாகிய மாயாப்பிரதிவிம்பமாம் ஈசன் அதனைக்கண்டு விசித்திரங்களான பிரபஞ்சங்களையே சரீரமாகக்கொண்டிருந்த இவ்விராட்சரீரம் நம்மாலாக்கப்பட்டும் பிரயோசனமற்றதாயிருக்கின்றது: இஃது பிரயோசனப்படுமாறு செய்விப்பது சர்வசக்திபொருந்திய நம்மையன்றி மற்றொன்றினாற்கூடாததுதான்; பிரகிருதிகளுக்கரசன்போல் இப்பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்துக்கு நாமே ராஜனாகவேண்டுமென் றாலோசிக்க, அவ்வாலோசனையில் சமஸ்காரமுதிக்க அவ்வகந்தையில் மாயோபாதியுடைய நிராகார சர்வவியாபக சாக்ஷிசைதந்நியமாம் அவ்வீசன் பிரதிவிம்பித்து அவ்வகந்தையோடு தாதான்மியப்பட்டு, அவ்விராட்சரீரமான பிரபஞ்சத்தையநுப்பிரவேசித்து வியாபித்துநிற்க, அவ்வகந்தாப்பிரதிவிம்ப சைதந்நிய சம்பந்தபெலத்தால், பிரபஞ்சவிலக்ஷணமுடைய விராட்சரீரம் நானென்ன வுதித்துப் பிரகாசிக்

கும். அவ்வகந்தா சைதந்நியமாகிய விராட்சரிரிக்கு பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரம் ஏகமாகக் காணப்பட்டிருந்தபோதிலும், சட்சுவில் வியாபித்த அகந்தா சைதந்நியத்தின் பெலத்தால் நான் பார்த்தேனெனவும், அப்படியே மற்ற விந்திரியங்களிற்றனது வியாபக சம்பந்தத்தைப்பற்றிக் கேட்டேனெனவும், ஸ்பரிசித்தேனெனவும், பின்னபின்னமாக ஞானம் ஜனித்து, ஒவ்வொரு கோளக வுபாதிகொண்டு அவற்றில் வியாபித்த அகந்தா சைதந்நியம் அவ்விடத்து மற்றொரு வல்லமை மறைபட்டு அச்சத்தியை யிழந்திருப்பதுபோல; சமஷ்டிப்பிரபஞ்சமாகிய விராட்சரீரத்தின் அவயவ பேதங்களாயுதித்த வியஷ்டிகளான ஜாதி வர்ணாச்சிரம கர்மநீதியுடைய சரீரங்களின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால், அவ்வவ்விடங்களிலுதித்த கண்டங்கண்டங்களானவல்லமை கொண்டு, அவ்வவ்விடத்து அகண்டவல்லமை மறைந்து, அந்தந்த வுபாதிமயமாகப் பின்னப்பட, அவ்வித பின்னோபாதிகளையுடைய அகந்தா பாசங்களிற் பிரதிவிம்பித்த அவ்வகண்ட சைதந்நியமே, அவ்வவ்வுபாதிகளின் கண்டசத்திகளாற் கண்டம்போல விளங்கிநிற்பான். அவ்வுபாதிகள் கண்டங்களானதுபற்றித் தங்களது கண்டவல்லமைகளாற் றிரோதானப்பட்ட வவ்வகண்டவல்லமை அச்சீவர்களுக்கு மறைவுபட்டுக் கிஞ்சிஞ்ஞர்கள்போல பவித்துநின்றார்கள். கண்டங் கண்டங்களாகிய விந்திரியங்களில் அபிமானமுடைய அகந்தபாச சைதந்நியம், அந்தந்த விடத்திற் கண்டவல்லமையுடையதாக விருந்திடினும், ஸ்தூலசூக்கும காரணங்களையும், அவ்வவ்வவஸ்தைகளையுஞ் சுயம் அகந்தாமாத்திரமான வுபாதியுடைய சைதந்நியம் வியாபித்து, அச்சகல வல்லமைகளையுமுடைய வகண்டசத்திமத்தாய்க் காணப்படுவதுபோல, பின்னபின்ன ஜீவராசிகளின் வியஷ்டி யுபாதிக

ளே அவயவங்களாகக் கொண்டிருக்குஞ் சமஷ்டிப்பிரபஞ்சமான விராட்சரீரத்தை, அகந்தா மாத்திரமான வுபாதியுடன் கூடியசைதந்நியம் வியாபித்து, நானெனப் பிரகாசிப்பதுபற்றி, அவ்வகந்தையும் அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமும் அகண்ட வல்லமையுடையனவாயின.

சுருதிகூறிய பிரகாரம், இவ்விதமான பிரபஞ்சம் இங்ஙனந்தோற்றுவதே சிருஷ்டியென்றும், பிரளயம்வரை யழியாமற் காக்கப்படுவதே ஸ்திதியென்றும், ஒரு தடாகத்தினிரம்பிய ஜலம் கோடைகாலத்திற் சோஷிக்கப்படுவதுபோல, கற்பாந்தத்தில் பிரபஞ்சங்களது சேர்க்கையான விராட்சரீரமும் வாசனாமாத்திர சேஷிதமாக அழிந்து, அவ்வியக்தத்தில் அதுமாத்திர மொடுங்கிநிற்க, அத்திசையில் அகண்டமான விராட்டகந்தையிற் கண்டங்களான ஜீவாகந்தைகளும் வாசனாமாத்திர சேஷிதங்களாயடங்கி, அவ்விராட்டகந்தையும் அவ்வியக்தத்தில் அபேதமாய்லயிக்க, அவ்வியக்தமும் தன்னதிஷ்டான பிரமசைதந்நியத்துக்கு வேறாகத் தோற்றாமல் அதிஷ்டான பிரமசைதந்நிய மாத்திரமாக மஹாசூந்நியம்போலடைவுற்றிருக்கும். அத்திசையே மஹாபிரளயமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இவ்வித பிரளயத்தினின்று முன்போல அவ்வியக்த முதல் வியக்தமாகிய பிரபஞ்சரூப விராட்சரீரம்வரை யுதிக்க, கண்டங்களாகிய ஜீவாகந்தைகளும் அகண்டமாகிய விராட்டகந்தையு முதித்துநிற்பதில், ஜீவாகந்தைகள் பின்னபின்னங்களாகையால், அதனதின் சாக்கிராவஸ்தாபோகசமாப்தியை யடையுங்கால், அவற்றின் அகந்தைகளிற் சொப்பனவுபபோகத்துக்குத் தகுந்தவையான சொப்பனப் பிரபஞ்சங்கள்வாசனைகளையே யுருவங்களாகக்கொண்டெ

த்திருக்கும். அவற்றை ஸ்தூலசரீராபிமானிகளாகிய அச்சீவர்கள், தங்களது அகந்தாசம்பந்தத்தால் ஸ்வீகரித்து அவ்வுபாதிகளாக அபிமானித்திருப்பார்கள். அந்நிலையில் அவ்விராட்டுகளையும், ஒவ்வொரு விராட்டீசுவரியப்போன்ற அநேக விராட்டீசுவரியங்களாக, சகல ஜீவோபாதிகளாம் அகந்தைகளின் வாசனைகளாற் பின்னபின்னங்களாயுள்ள ஸ்வாபவிகப் பிரபஞ்சங்களை வியாபித்து அவற்றைச் சமஷ்டி சூக்ஷும சரீரமாகக்கொண்டு பிரகாசித்திருக்கும்.

அப்படியே, அச்சீவர்கள் அச்சொப்பனபோகங்கள் நீங்குங்கால், தங்களுக்காதாரமான அகண்ட விராட்டுக்களையுந் தங்களுக்காதாரமாகிய வியாபகத்தெரியாததுபற்றி அதனையும், ஸ்தூலசூக்ஷுமங்களாகிய உபாதிகள் தோற்றமல் மறைந்தாற்போல அவற்றையும், அபிமானியாமல் நிராகாரமாகவிருந்து, ரூபமயபோலாற சுழுத்தியைப் புகுந்தவிலையடைந்திருப்பார்கள். அந்நிலையில் அகண்டவிராட்டுத்தாசைதந்நியம், தனதுபாதியாகிய அகண்டாகாரத்துக்கு விஷயங்களான வியஷ்டிசமஷ்டிகளாம் ஜீவர்களின் ஸ்தூலசூக்ஷுமவுபாதிகள் முன்னிலைப்படாததுபற்றி, தன்னில் விகசிக்குந்தோன்றும் ஞேயஞானமெனுமிரண்டு சக்திகளினீங்கி, ஞாதிருமாத்திரமாகச் சேஷித்து, அச்சீவர்களின் சுழுத்தியுபாதிகளாகிய வியஷ்டிகாரண சரீரங்களை யகண்டமாயபேதமாய் வியாபித்து விளங்கியிருக்கும்.

இவ்வண்ணம் சுழுத்திமாத்திரமாக லயித்த ஜீவர்கள், தங்கள் கர்மங்களாற் கொடுக்கத்தக்க சாக்கிரபோகங்களைப் புசிக்குநிமித்தம், அகந்தைகளோடுகூட விழிக்க, முன்போல விஷயங்களின் முன்னிலைப்புதிக்க, அவற்றில் நானெனுமபிமானமுமுதிக்க, இவற்றின் றோற்றமற்ற முந்தின நிலையை முன்னிலைக்கொண்டிருந்தும், அங்கு இவ்விக

யில்லாத நிர்விகாரமான தனது ஸ்பூர்த்தி ஞானத்தை யவலம்பிக்க வல்லமையின்றித் தங்களது அதிஷ்டானஸ்பூர்த்திகளான சொரூபப்பிரகாசத்திற் றெரியாமையையுமாரோபித்து, அகந்தா சம்பந்தத்தால் அச்சீவர்கள் கிஞ்சிஞ்ஞர்களாய்ப்பவித்திருப்பார்கள். அந்நிலையில் அகண்டாகந்தாப் பிரதிவிம்ப விராட்சைதந்நியம், ஈசனது அநுப்பிரவேச சமயத்தில் மஹாரூபியம்போன்றநிராகார அகண்ட அவ்வியக்த தத்துவத்தில், அசரீரியாய் அனகங்காரியாய் அனிந்திரியனாய் சுயம் பிரஞ்ஞானகனனாய் சர்வசாக்ஷியாய் பிரகாசிக்கும்; அவ்வவ்வியக்த தத்துவவுபாதியையுடைய சர்வஞ்ஞசைதந்நியத்தினது மஹாவிவேக சமத்காரத்தோடும் ஈசனால் அவ்வியக்தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அவ்விவேகாநுக்கிரகத்தைப்பெற்றிருப்பதுபற்றி ஜீவர்களைப்போற் கிஞ்சிஞ்ஞதைப்படியாமல், அச்சீவர்களை அவர்களாலறியப்படாத வல்லமையுடையனாகக்கொண்டு, அவரவர்களின் கர்மவாசனைப்பிரகாரம்பலதாதாவாகிய சர்வஞ்ஞவல்லமைபொருந்திப் பிரேரிக்கின்ற பிரேரகமாக விளங்கியிருக்கும்.

சுழுத்திநிலையில் அவ்வகந்தாசைதந்நியத்துக்கு அந்தரியாமியென்றும், அச்சீவர்களுக்கு அவ்வுபாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் பிராஞ்ஞனென்றும், பெயராம். அப்படியே சமஷ்டிஸ்வாபவிக சூக்ஷுமசரீர வியாபகாநுபூதியைப்பற்றிய அந்நிலையில், அவ்வகண்டாகந்தாப் பிரதிவிம்ப விராட்சைதந்நியத்துக்கு இரணியகர்ப்பனென்றும், அச்சீவர்களுக்கு அவ்வுபாதிசம்பந்தத்தால் தைசசனென்றும் பெயராம். சமஷ்டிஸ்தூல சரீரத்தை வியாபித்ததுபற்றி அந்நிலையில், அவ்விராட்சைதந்நியத்துக்குவிராட்டென்றும், அச்சீவர்களுக்கு அவ்வுபாதிசம்பந்தத்தால் விசுவனென்றும் பெயராம். இங்ஙனமுன்றவஸ்தைகளுக்கும் முத்தொழில்களுக்கு முள்ளாய்த்தோற்றி மறையாநின்ற ஸ்தூலமுதல் அவ்விய

ளையுள்ள இப்பிரபஞ்சத்தை, அகந்தைமுதலிய வியாபிசாக ளமின்றிக் கரதலாமலகம்போலசாக்ஷியாகநின்று பிரளயா ந்தமறிவதனால், அத்திசையில் அவ்வகண்டசைதந்யத்துக் கு சர்வஞ்ஞ ஈசனென்னும் பெயராமென அருளியிவ்விதமாக சாஸ்திரங்களாற் சங்கேதிக்கப்பட்டபிரமேசஜீவஜகத் தென்னும் யாவும் நீயே. அதனையுணர்ந்தவண்ணம் சோதித்து அபயப்பிரமப்பிராப்தி யடைவாயென்று கடாக்ஷிக்க; மாணாக்கனும் அவ்வாறே தன்னுடைய நிரேகரஸ அபாரம கிமையைக்கண்டு மனமிறந்தானின்றான்,

முற்றிற்று.

நான்காவது,

மாயாலக்ஷண நிருபணப் பிரகரணம்

மாணாக்கன்—சுவாமீ! அகண்டமான வொருவிராட்டந்தையும் அதிற் பிரதிவிம்பித்த வொருவிராட்சைதந்யமுமே ஜீவர்களின் மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் ஆதாரமெனத் தெளிந்தேன்; ஆனால் பிரளயதிசையின் மாத்திரம் இச்சீவர்களுக்காதாரமாகிய விவ்விராட்டந்தையும், அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்யமும், அதற்காதாரமாகிய அவ்வியக்தத் [illegible]ள்பரமான்மவஸ்துவில் அதுமாத்திரமாயொடுங்கிநிற்க, [illegible]பஞ்சமனைத்து மாதாரமற்று ஆதேயங்களாகியவைக நம் அதுமாத்திரமா யொடுங்கிகின்றதென்றும், பிரளயத் துக்கு முந்திய திசையில் ஜகதாதாரமான அகண்டவிராட்டந்தை[illegible]ம், அதிற் பிரதிவிம்பித்த விராட்சைதந்யமும், அதி[illegible]தாரமான அவ்வியக்தமும் ஒடுங்காமனிற்க, இச்சீவர்கள்மாத்திரஞ் சுழுத்தியாந் தைதந்தினபிரளயத்தை யடைந்தனர்[illegible]ன்றும், அருளினதாய்க் காணப்படுகின்றது: அஃதெ[illegible]னங்கூடுமென:

ஆசிரியர்—ஆதாரமான காரணமழியுங் காற்காரியமழியப்படுவதுபோல, காரணமழியாமனிற்கக் காரியமழிந்திட்டு வ மநுபவத்திற் கண்டிருக்கின்றோம்; அஃதுவிரோதமல்ல; யிருந்து அதன்காரியமான்கடம் இவற்றை நோக்கிற்றெரியவரலாமென:

மாணாக்கன்—ஜீவேசபேதத்துடன் கூடிய ஜடாஜடமானவிச்சகஞ், சங்கோசவிகாசத்துடன் கூடியிருப்பதாற் காரியவஸ்துவாகலாம்: இதற்குக் காரணம் யாதென:

ஆசிரியர்—அவ்வியக்தமாகிய மாயையே காரணமாம். அம்மாயையும் ஈசனது திருஷ்டியிற் சொருபஞ்ஞானமாகவும், ஜீவனது திருஷ்டியில் அஞ்ஞானமாகவுந், தோற்றியிருக்கும். ஆகலால் சிருஷ்டிமுதற் பிரளயம்வரையுள்ள சமஷ்டி ஜகத்துக்குக்காரணம் மாயையும், பந்தமுதன் மோக்ஷம்வரையுள்ள சாக்கிராதி ஜீவசிருஷ்ட ஜகத்துக்காரணம் அஞ்ஞானமும் ஆகுமெனக்கூற:

மாணாக்கன்—ஆனால் அவ்வியக்தமாகிய ஒரு மாயாதத்துவந்தானே ஈசனது திருஷ்டியிற் சொருபஞ்ஞானமாகவும் ஜீவனது திருஷ்டியில் அஞ்ஞானமாகவும் எங்ஙனமாகலாமென:

ஆசிரியர்—ஒருநீரே யொருவன் பார்வையில் வி ருக்ஷமாயும், மற்றொருவன் பார்வையிற்றுக்க ஹேதுவாக சோரனாயுங், காணப்படுவது போலாகலாமெனமொழிய:

மாணாக்கன்—பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணம் யாதெனச் சங்கித்ததற்கு மாயையெனவும், அம்மாயையும் ஈசஜீவர்களது திருஷ்டிபேதத்தால், சொருபஞ்ஞானமாகவும் அஞ்ஞானமாகவும் ஆகலாமெனவும் அருளியபடி தெளிந்தேன். ஆனால், ஈசசிருஷ்டமாகவும் ஜீவசிருஷ்டமாகவும் இருவித

சிருஷ்டி கூறப்பட்டதில், ஈசனது சிருஷ்டிதான் சாஸ்திரங்களிற் பிரசித்தமாகக் காணப்படுகின்றது. ஜீவசிருஷ்டி எங்ஙனங்கூடும்? அவற்றின் பலன்களின்பேதம் எத்தன்மையுடையதாகவிருக்கும்? என:

ஆசிரியர்—அவ்விபக்தமுதல் ஸ்தூலம்வரை ஜடாஜடங்களாகக் காணப்படும் இப்பிரபஞ்சமே ஈசசிருஷ்டமென்னப்படும். இஃது ஜீவர்களினிமித்தஞ் சுகமாகிய பலத்தைக் கொடுப்பதாகும். ஆன்மானான்ம விசாரணையின்றி அபிமானங்கொண்டு, அவற்றின் வ்யாபாரங்களைப்பற்றிக் காமக்குரோத லோப மோக மதமாச்சரிய முதலியவைகளைப் பகிர்முகமாயும் அந்தர்முகமாயுங் கற்பித்து, அவ்வந்தர்முக வாசனையைச் சொப்பனமென்றும் பகிர்முகவாசனையைச் சாக்கிரமென்றும், இவ்விரண்டு வாசனையுமின்றித் தனதிஷ்டானமாத்திரமாகவிருந்த ஞானசொரூபவான்மாவில், பகிர்முகமாக விருத்தியுதிக்குஞ்சமயத்தில், வாசனைகளின் பீஜாகாரமான தமோவிருத்தி அவ்விடத்திற்றன்னாற் கற்பிக்கப்பட, அத்தமசு ஜடமானதுபற்றி அதனையும் பகுத்தறிய வல்லமையின்றிச், சொப்பிரகாசமான ஆன்மாவும், ஜடமாகிய வாசனாபீஜரூபதமசும், ஏகவஸ்துவாகக்குறிக்கப்பட, அப்பிராந்திக்குறிப்பினால் அதிஷ்டானமான தன்னிடத்திற் றெரியாமையெனும் அஞ்ஞானங்கற்பிக்கப்பட, அதனைச் சுழுத்தியவஸ்தையென்றும் இவ்வவஸ்தாபேதங்களையுங் காமாதிகளையும் சிருஷ்டித்து, அவற்றின் பலமாகத் துக்கத்தையே ஜீவனநுபவிப்பான். அப்படியே சுருதியிலிருவகை சிருஷ்டியுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மாணாக்கன்—ஒரு ஜீவன்றானே தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட, அஞ்ஞானங்கொண்டு அஞ்ஞனாகவும், அக்கற்பனாதிஷ்டானமாகி விஞ்ஞனாகவும், எங்ஙனங்கூடலாமெனவினவ:

ஆசிரியர்—ஒருவன் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட சொப்பனத்தில், அவனே மறந்து பதிகொடுத்த பொருள்களிருக்குமிடந்தெரியாமற் றேடுகிறவனாகவும், அப்படியே பதுக்கப் பொருள்களைத் தனது சர்வஞ்ஞவல்லமையாலிருக்குமிடந் தெரிந்து வருவித்துக்கொடுக்கும் பெரியோனாகவும், கூடுவது போலும் ஆகலாமென்றருள:

மாணாக்கன்—சுவாமீ! அருளியபிரகார முணர்ந்தேன். இனி ஈசஜீவர்களது பார்வையிற்கண்ட ஞானாஞ்ஞானபேதங்களையுடைய ஜகத்காரணமான மாயை இலக்ஷணத்தையும், அதன் காரியமான ஜடாஜடரூபமாகிய பிரபஞ்சத்தி னிலக்கணத்தையும், அருளவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—மாயையினிலக்கணமாவது, அவிவேகதிசையிற் காணப்படும் பிரபஞ்சத்தைக் காரியவஸ்துவாக நிர்ணயித்துக்கொண்டு, அநுமானத்தால் இதற்கோர் காரணமுளதாகலாமென நிர்ணயிக்கப்பட, அதனையநுசரித்துச் சாஸ்திரப்பிரமாணமும், அங்ஙனம் நிர்ணயித்த காரணத்தை மாயையெனக்கூறும். அப்படி யிரண்டு பிரமாணங்களானும் மாயையுளதாக மதிக்கப்பட்டதுபற்றிச் சத்துரூபமாகவும், அப்படியே யம்மதிப்பின் பிரகாரங் காரணமாகப்பிரகாசித்துவருவதுபற்றிச் சித்துரூபமாகவும், சுழுத்தி மூர்ச்சையாதியவசரங்களிற் காரியத்தோற்றமின்றிக் காரணமாயையிலயித்திடத் துக்கங்காணப்படாததனால் ஆனந்தரூபமாகவும் ஆகலாம். விவேகதிசையிலோ, சுருதியுக்தியநுபவங்களாற் சோதித்திட, அம்மாயையினிருப்பு ஜகத்காரணமாகச் சித்திக்கப்படாததனால் அசத்தெனவும், அவ்விடத்தஃதில்லாதது கொண்டு அசத்தாயின், இல்லாதது பிரகாசியாதாகலாற் பிரகாசமற்றது ஜடமானதனால் ஜடமெனவும், சுழுத்தி மூர்ச்சையிலவைகளிருக்குங்கால், "நான் சுக

மாகத்தூங்கினேன். நான் துக்கத்தோற்றமின்றி மூர்ச்சித்திருந்தேன்" என்றவநுபவம் அசம்பொருளைப்பற்றினதாகக் காணப்படுவதால், அவ்வசம்பொருள் சுருதியுத்தியநுபவங்களால் சித்ரூப வான்மாவாகக் காணப்படுவதாற் துக்கத்தோற்றத்தின்மையும், அவ்வடிவான ஆனந்தமும், மாயையினதாகாது. மேலும், அசத்தாகியும் ஜடமாகியும் நிரூபிக்கப்படின், அவ்வஸ்து எங்ஙனம் ஆனந்தரூபமாகும்? "பிரசந்து, ஜடன்" என அந்நாமங்களை முன்னிலைக்கொண்டு பிரயோகிக்குங்கால், அப்பிரயோகத்தை மிகுந்த குற்றமாகக்கொண்டு, அகங்காரிகள் தடித்து, பிரயோகிக்கின்றவன், அப்பிரயோகத்துக்கு முன்னிலையாகவிருக்கின்றவன், இவ்விருவர்களுந் துக்கத்தையே பெறக்கண்டிருக்கிறோம். அங்ஙனம், ஆனந்தமற்றது துக்கரூபமாதலாற் துக்கமெனவுமாகலாம். இங்ஙனமாயின் விவேகாவிவேகிகளைப்பற்றி, சச்சிதானந்தமாகியும், அசிதஜடதுக்கமாகியும், ஜகத்காரணமாகிய வஸ்துவை காணப்படுவதால், சத்தெனவும் அசத்தெனவும் இவ்விருதன்மைகளையுடையதெனவும், குறிக்கக்கூடாத விலக்ஷண லக்ஷணமுடையதெனவுங் காணப்படுமென்றருள.

மாணாக்கன் — அவிவேகிகளால் அசித்ஜடதுக்கனாகியும், சச்சிதானந்தனாகியுங் காணப்படுமான்மாமாத்திரம் எங்ஙனம் நிர்ணயமாகச் சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடையவனெனக் கூறப்படுவான்? அவனுக்கும் இக்குற்றம் நீங்காததாகப் பலிக்குமேயென:

ஆசிரியர் — பாலூறிப்பெருகு மூலைக்காம்பில் ஒருண்ணியினாற் பானம்பண்ணப்படும் இரத்தத்தின் ருசிகொண்டு, பாலின்ருசியும் அப்படியாக வேண்டுமென்பதில்லை. ஜகமுதிக்குமிடமாயு மொடுங்குமிடமாயுமுள்ள வொருவஸ்து

வின்னிலைமையை நிரூபிக்கவந்த சுருதியுத்தியநுபவங்களெல்லாங் கருத்தானது, அதிகாரிகளின் அதிகாரபேதத்தை யநுசரித்து நின்றவிடினும், உத்தமாதிகாரியைப்பற்றி வந்தவுண்மையாகிய வுத்தமப்பிரமாணமும், அதன்லக்ஷியமாகிய வுண்மைவஸ்துவின் சுபாவமும், ஒருகாலத்தும் பேதித்திடாது. ஸ்ருஷ்டிப்பிரளய மிரண்டுநிலையையுஞ் சுருதியுத்தியநுபவங்களாற் சோதிக்குமளவில், அதிகாரிகளின் பேதங்கொண்டு வஸ்துநிர்ணயம் பேதிக்குமாகாணப்படுவதைப் பர்யாலோசித்தால், பின்னபின்னங்களாகிய வியாதிகளும், அவற்றிற்குரிய பற்பல ஔஷதங்களும், அவற்றின் பலங்களும், சாஸ்திரயுத்தியநுபவங்களாலுள்ளவாயினும் அவ்வியாதிகளை நீக்கும் அவ்வுபாயங்கள் நீக்கமுடியாத மரணமெனும் பெரும்பிணியைநீக்க வுபாயங்களாகாததைப்போலவும், அம்மரணமெனும் வியாதி நீங்குமுபாயமாகப் பெருமைபொருந்திய மார்க்கண்டேயனென்னு மாமுனிக்கு, மிருத்தியுஞ்சயனெனும் பரமசிவம்போலவும், மற்றையதிகாரிகளும், அவ்வதிகாரிகளைவிட்ட பிரமாணங்களும், அவற்றின் பலங்களும், உத்தமாதிகாரியும், அவனைப்பற்றிய பிரமாணமும் அதன்பலமுமாகவிளங்கும். ஆனதால், சத்து அசத்து சதசத்தெனவு மிலக்கணங்கூறத்தகாத விலக்ஷணத்தன்மை மாயைக்கேயன்றி, யான்மாவுக்குக்கூடாததுதான் சத்தெனவும் அசத்தெனவும் சதசத்தெனவுங் குறிக்கத்தகாததென்றது ஆன்மாவைப் பற்றுங்கால், அவ்வுபாதியில்லாத சுயம்வஸ்துவெனவும், உபாதியினாலாவது சுயமாயாவது யாதொரு சொரூபமுமின்மையினால், மாயையைப்பற்றுங்கால், சொரூபமில்லாத அவஸ்துவெனவும் நிர்ணயிக்கப்படுமென்றருள:

மாணாக்கன் — ஆனால் வஸ்துத்தன்மையே மாயைக்கில்லாவிடின், அதனை ஜகத்காரணமென்றும், கூறக்கூடாத வி

...குணவஸ்துவென்று சுருதியில் ஏன் சொல்லப்பட்டது?

ஆசிரியர்—சுருதியிலெல்லாவிடத்திலும் பொருளுடையதாகவே காணப்பட்டிருக்கப், பொருளென்பது வஸ்துவாகையால், அவ்வசனமாத்திரம் எங்ஙனம் பொருளின்றியதாயிருக்கலாம்?

மாணாக்கன்—இருக்கின், அஃது சுருதிக்குக் குற்றமன்றோ?

ஆசிரியர்—அவ்வசனங்களின் பொருளே யுக்தமுமாகும். "மாயை" என்றால், ஏது இல்லாததோ அதுவாகுமென:

மாணாக்கன்—ஆனால் எவ்விதத்தாலுஞ் சொரூபசித்தியில்லாத அவஸ்துவை ஜகத்காரணமாகக் கூறினது விசித்திரம்.

ஆசிரியர்—சொரூபமில்லாத காரணம்போல, காரியமுஞ் சொரூபமற்றதெனவறியும் பொருட்டேதான்.

மாணாக்கன்—இங்ஙனமாயின், கர்த்தா கர்மம் கிரியை இவற்றாலலங்கரிக்கப்பட்ட விசித்திரங்களான வெகுவிதரூபங்களையுடைய இகபரமென்னும் மண்டபின்ட சராசரமாம் ஜகமும், காரணமான மாயையோடும் அவஸ்துவாயின், மலடிமைந்தன், விஸ்தாரமாயாவது சுருக்கமாயாவது சபாகபங்களுக்கு ஆதாரமாகிய குணங்களால் வசனிக்கவிஷயமாக எங்ஙனமில்லையோ, அங்ஙனமே, இப்பிரபஞ்சமுஞ் சுருதிக்கு விஷயமாகத் தகாது. வாக்காலும் மனத்தாலும் அடையப்படாதென்ற பிரமாணத்தால், பரமான்மவஸ்துவும் அச்சுருதிக்கு விஷயமாகத்தகாது. இங்ஙனம் இரண்டும் அவிஷயமாகச், சுருதியெதனை விளக்குகின்றது? அதற்கெங்ஙன முக்கியப்பிரமாணமெனும் பெயருளது?

ஆசிரியர்—பிரபஞ்சமும் பரமான்மவஸ்துவும் அவிஷயமாயிருப்பதுபற்றியேதான், சுருதி விஸ்தரித்துக் கூறுவதாகவும், உத்தமப்பிரமாணமாகவும் ஆயிற்று. சுருதியென்பது உபதேசரூபமாதலால், அவ்வுபதேசம் அதீந்திரியமாகிய வஸ்துவையே குறிக்கிறதாயிருக்கும். பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற கடத்தைக்கண்டவனுக்கு, அக்கடோபதேச முலகத்திற்காணவில்லை. தெரியாதபொருளைத் தெரியப் போதிப்பதே யுபதேசத்துக்குப் பெருமை. அவ்வுபதேசத்தால் விவகாரதிசையில் அதீந்திரியங்களான புண்ணியபாவங்களும், அவற்றின் பலன்களும், பரமார்த்ததிசையில் சச்சிதானந்தமாகிய பரமான்மாவும், உபதேசிக்கப்படுமென:

மாணாக்கன்—ஆனால் விவகார பரமார்த்த பேதங்களாலுபதேசிக்கப்படும் பொருளிருவகையாக விருப்பதால், அவை பிரபஞ்சமும் பரமான்மாவுமாகலாம். புண்ணியபாவசம்பந்தம், ஜகத்துக்கே உரித்தாயிருக்கிறதால் இங்ஙனஞ் சுருதியிற்புண்ணியபாவங்களை முன்னிட்டுப் பிரபஞ்சமுபதேசிக்கப்பட்டிருக்க, அதையெப்படி அவஸ்துவெனக்கூறலாம்? மேலும், பரமான்மா வாக்குமனத்துக்கு விஷயமாகவில்லாததுபற்றிப் பிரயோசனமற்றதாகுமே. விஷயப்பிரயோசனங்களை நீக்கிவிட்டதில், சாஸ்திரப்பிரவர்த்தி யெங்ஙனங்கூடும்?

ஆசிரியர்—விவகாரமென்பது சாஸ்திரப் பிரமாணப்படி கற்பிக்கப்பட்ட சொப்பனத்தில், ஒரு ராஜகுமாரனுக்கு அத்திசையிலரசாட்சிசெய்ய வுபகாரியாக, அவனுக்குத்தெரியாத நீதிகளை அனைத்து மனோராஜியையநுசரித்துபதேசிப்பதுபோல, பிராந்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட விவகாரமெனும் பிரபஞ்சத்தில், இகபரங்களை யரசாட்சிசெய்ய இச்சித்த அ

வனிச்சையை யநுசரித்துப் பிரகாசிக்கதாகுமென:

மாணாக்கன்—சாஸ்திரங்களிற் பிரமாண ஞானமென்னும் பிராந்திஞானமென்னும் இருவகையாய்க் கூறப்பட்டு, அவற்றுள் கடஞானம் பிரமாணஞானமெனவும், சுக்திரஜிதஞானம் பிராந்திஞானமெனவும், கடத்துவத்தைப் பிரகாரமாயவச்சேதமுடைய கடத்தில், அக்கடத்துவத்தையே பிரகாரமாகவுடைய அக்கடத்தின்ஞானம், பிரமாணஞானத்தின் லக்ஷணமெனவும், ரஜிதத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடையதாயின்றிய அதைப்பாவத்தையுடைய சுக்தியில், இரஜிதத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடைய ரஜிதஞானம், பிராந்திஞானத்தின் லக்ஷணமெனவுங் காணப்படுகிறது. அதற்கு இஃது விரோதப்படுமேயெனின்:

ஆசிரியர்—விரோதப்படாது, அச்சாஸ்திரத்திற்கூறிய பிரமாணங்களின் லக்ஷணம் மாறுபடாதேயன்றி, அப்பிரமாணங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் பேதித்திருக்கக்கூடாதென்பதில்லை, பிரமாணங்கள் பிரயோகித்திடுங்கால் அவற்றின் விஷயங்களான வஸ்துக்கள், பேதிக்கப்படாவிடினும், பிரமாணங்களின் விவேகதிசையில், அவ்வஸ்துக்கள் பேதிக்கப்படில், அஃது பிரமாணங்களின் குற்றமாகாது. மிருத்கடமென்றவிடத்தில், மிருத்தெனவும் கடமெனவும் இரண்டு பொருள்களுளவாம். அவற்றுள் கடமென்றஞானம் பிரமாணஞானமாயிருந்திடினும், அக்கடத்தை மிருத்தாக விவேகித்திடுங்கால், முற்கூறிய கடஞானம், பிராந்திஞானமேயாகும். அஃதெங்ஙனமெனில், ஏதேனுமொரு பொருளாதாகப் பிரமாணஞானத்துக்கு விஷயப்படவேண்டுமேயாயின், அந்தப்பொருள் சொரூபலக்ஷணமுடையதாகவிருக்கவேண்டும். மிருத்தின் சொரூபத்துக் கந்நியமாய்க் கடத்துக்குச் சொரூபங்காணப்படாததினாலேதான்

அப்படியே இஃது கடமென்றவிடத்தில், இதந்தையைப்பிரகாரமாகவுடைய இஃதெனுமொருபொருளையும் கடத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடைய கடமெனுமொருபொருளையும் பகுத்துக்காணில், கடத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடையதாயின்றிய கடத்துவாபாவத்தையுடைய இஃதென்ற ஞானத்தில், கடத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடைய கடமென்றஞானம், பிரமாணஞானத்தின் லக்ஷணமாகாது. அப்படியே ஜடாஜடமாகிய வெந்தப்பிரபஞ்ச விவகாரஞானமும் இதுவென்ற ஞானத்தைச் சார்ந்திருந்தே காணப்படுவதால் விவகாரஞானமனைத்தும் பிராந்திஞானமேயாகும். ஆயினும் அத்திசையிற் [illegible]க்கு விவகாரவுபயோகமாக, அவர்களது விவேகத்தையநுசரித்து, அந்த ஞானம் பிரமாணஞானமெனக் கூறப்படும். பரமான்மா வாக்குமனதுக்கெட்டாததுகொண்டு, விஷயப்பிரயோசனமின்றியதாகச் சுருதியெங்ஙனம் பிரவிர்த்திக்கலாமென்றனசி. ஆயினும் ஜடாஜடங்களாகிய விப்பிரபஞ்சம்போல விஷயமாகாவிடினும், இப்பிரபஞ்சங்களெல்லாந் திரிசியமாகவேயவனுக்கு விஷயமாகின்றதோ, அவனிப்பிரபஞ்சத்துக்குவிஷயமாகானென்பது மாத்திரமேயன்றி, அவன் சொப்பிரகாசனைதுபற்றி, விஷயவிஷயிபாவமின்றிய தனக்குத் தானப்படியே விஷயமாகவேயிருப்பான். சுருதியும் உபாதிகளை நீக்கி யவனைக் கரதலாமலகம்போல அதிகாரிக்குக் காணக் பிரகாசிப்பித்திடுதலாலும், அவ்வித தானனவான்மலாபத்தைத்தவிர மற்றொன்றும் பிரயோசனமெனும் லாபமாகவில்லாததனாற்றானே தனக்குப்பிரயோசனமாகவிருப்பதுபற்றி, அப்படியே சுருதியுமான்ம லாபத்தைப் பெருமையுடையதாகக் கூறுவதாலும், விஷயப்பிரயோசனங்களுமுளவேயாம். சுருதியின் பிரவிர்த்தியுங் கூடலாமெனவருள.

மாணாக்கன்—சுயஞ்சித்தமாய் அனந்தநிதியாய் சகோ-திரர்களாய் நின்றதன்னை அறியாதுழலும் ஜீவர்களை, மாயையை மாயையெனக்கண்டு, தன்னைத் தானெனத் தெரிசிப்பிக்கும் கேவலம் ஸ்வதந்திரமான வேதமகிமாவை யார் அறிவார்கள்! யார் உணர்வார்கள்! என அனந்தநடனஞ்செய்து, மாயாவிலாசமான சொரூபமாக விளங்கினான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சத்தாசத்து நிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—பரமாத்மாவொருவனே சச்சிதானந்த சொரூபன். ஜடாஜடங்களாகத் தோன்றிய காரியகாரணமான பிரபஞ்சமித்தைத. பிரபஞ்சத்திலும் சுருதிபிரதிபாதிப்பது அதன் முக்கிய கருத்தன்று. பிரபஞ்சாதீத பரமாத்மாவைப் பிரதிபாதிப்பதே யதன்முக்கிய கருத்தென வருளியபடி தெளிந்தேன். ஆயினும் பிராந்திஞானத்துக்கு விஷயமான இப்பிரபஞ்சத்தை ஸத்தியத்தன்மையுடன் [illegible] தையென்றவறுதியும், சுருதிகூறியபடி விஷயவிஷயிபேதமின்றி யுள்ளபடி பரமாத்மா விஷயமாகு மறுதியும், அருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க;

ஆசிரியர்—உலகத்தில் குடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது, மடமிருக்கிறதெனக் காணப்படு மநுபவத்தைத் தெரிந்திட வறுதிவரும். குடமென்பது கம்புக்கிரீவாதி மத்தாயுள்ள விகாரிவஸ்துவாகும். அப்படியே படமென்பது ஓதப்ரோதமாகிய தந்துவின் விகாரமுடைய விகாரிவஸ்துவாகும். இங்ஙனமாயின், பரஸ்பரம்பின்னங்களாகிய

விருத்தவஸ்துக்களில் முற்கூறியபிரகாரமிருக்குமை காணப்படுவதால், அஃது இவற்றிற்குப் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னாபின்னமா? பின்னமாயின், அவ்விருக்குமையை யவற்றினின்று நீக்கிக் காணவேண்டியில்லாததாகும். அபின்னமாயின் இருக்குமைக்குப் பின்னமாகாததுபற்றி யவையாமரூபங்களுடைய விகாரிகளாகா. உபயரூபமோ மித்தியாது. அப்படியே முன்னிலைக்கொண்ட வொரு குடமிருக்கிறதாகவநுபவிக்கப்பட, அக்குடம் விகாரிவஸ்துவாகவிருக்கிடினும், [illegible] பிரிக்கத்தகாதது [illegible] அதிலிருக்குமைகளை [illegible] வேண்டும். இருக்குமை [illegible] யிருக்குமைகளாக [illegible] ட்டாததுபற்றி, விகாரிகளான அவைகளை பின்னங்களாகப் பாவிக்கும். அதனை விகாரியானதா லவற்றிற்குப் பின்னமாகிய விவ்விருக்குமை நிர்விகாரியாகத்தகும். அதன் ஸ்வ-ரூபம் நிர்விகாரமாகும். பிரத்தியக்ஷாநுபவரூபமான குடத்தைப் பாவிக்குங்கா லிவ்விருக்குந் தன்மையுடையதாக வேண்டுமாதல், குடத்தினிடத்தில் நீக்கமின்றி யெல்லாவிடத்தும் நிர்விகாரமாகிய வவ்விருக்குந்தன்மை யிருந்தநுபவிக்கப்படவேண்டும். அங்ஙன மநுபவிக்கப்படு மொருகுடமின்றன்றம் [illegible] இருக்க, அதனை யெடுத்துப்பார்க்குங்கால் அத்தடமிருந்த விடமுழுவதிலுமிருந்திவிபிரகாசமபோல, நிர்விகாரமாகிய விருக்குந்தன்மையிருந்திருந்த குடமுழுவதிலும் விகாரமுடைய குடத்தின்றன்மை காணப்படாது. அங்ஙனங் காணப்படாமற் குடவிகாரம் நீங்கிடில், விகாரத்தைத்தவிரக் குடத்துக்குச் சொரூபமேயில்லாததால், சொரூபமின்றிக் குடமுமில்லாமனீங்கிவிடும். இங்ஙனநீங்கில், முன்குடமிருந்த வெல்லாவிடத்திலும் அதினின்மையுளதாகப்பாவிக்கும். இன்மையென்பது

அசத்தாகும். இருக்குகையென்பது சத்தாகும். அவ்வசத்தாகிய வின்மையும் அபாவமானவொரு பொருளாகவிருக்கவேண்டுமாகுல் அதனிடத்திலும் முன்னிருபித்தபிரகாரமிவ்விருக்குந் தன்மையத்திசையி லவசியமநுபவிக்கப்படவேண்டும். அப்படியாயின் பிரகாசத்திலிருள் சித்தியாததுபோல, இருக்குகையிடத்தொருக்காலு மில்லாமைசித்தியாது. இவ்வண்ணங் கடத்தையும் கடத்தினின்மையையும் பாவபாவவிகாரமின்றிய நிர்விகாரமான விருக்குகை பாதிக்கப்படாத வஸ்துவாகையால், அதனை நிர்விகாரமாகப் பிரத்தியக்ஷத்திலிருந்திறப்படி யநுபவத்தாற்கண்டு, அவ்வநுபவபலத்தாற் கடம் கடத்தினின்மை யிவ்விரண்டையும், சின்மாத்திரமாக வநுபவிப்பாயாகவென:

அப்படியே மாணாக்கனும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்பட்ட கடத்தில் கடத்திற்குப் பின்னமாக வவ்விருக்குகையை நிராகாரமாகக்கண்டு, அதனைக் கடத்திலும், அதற்கோர் காத்தின் தூரத்திலுள்ள படத்திலும், அவ்விரண்டினுக்கு மந்தராளத்திலும், வியாபித்திருக்கிற விருக்குகையினியல்பைத் தெரிந்து, கடம்படமிவ்விரண்டும் பிரதியோகியாகக் கிரகிக்கப்படாதகாலத்து, அவ்விரண்டின் விகாரமான பாவத்தன்மையாவது, இன்மையாகிய அபாவத்தன்மையாவது அவற்றின் தூரம் அந்தராளமாவது நோக்கப்படாமல் இருக்கையின் மாத்திரமாக எப்படி யநுபவிக்கப்படுகிறதோ; அப்படியே கடத்தையும் கடத்தினின்மையையும் அவற்றினிருக்குகை மாத்திரமானவநுபவத்திற்கு வேறுபாடில்லாமலநுபவித்து, ஜலபானத்துக்குக்கூட வாதரவில்லாதவொரு தரித்திரன், தானிருக்குமிடத்தே மஹாமேருவைநிதியாகவடைந்திடி னெங்ஙனம் அவனுக்கானந்தமுதிக்குமோ, அங்ஙனஞ் சத்தினியல்பையேகாணுத அசத்தி

ன்மயமான விடையமெனுந் தரித்திரநீங்கிச், சத்தெனும் பெருஞ்செல்வத்தையே யடைந்து சுகக்கடலாடித்திரும்பவும் விஞ்ஞாபிப்பான்.

கருணைபொருந்திய வுபதேச விசேஷத்தாற், பரமானந்தகனாகிய அடியேனும் ஆஸ்திகனானேன். இவ்வநுபவத்தால் ஜடாஜடமான விப்பிரபஞ்சத்தை நோக்கின், கற்பூரமலையிற்றீப்பட்டதுபோல, இருக்குந்தன்மையெனு மநுபூதியாற் பாஞ்சபௌதிகபஞ்சபூதம்பஞ்சவிடயமெனும் ஸ்தூலப்பிரபஞ்சந், தசேந்திரிய தசவாயு மனம் புத்தி அகங்காரஞ் சித்தம் அந்தக்கரணம் அஞ்ஞானம் மாயையெனும் சூக்ஷமப்பிரபஞ்சம், ஜடமாகிய விவையனைத்துஞ் பாவாபாவவிகாரமின்றிய நிர்விகார விருக்குகையின் அநுபூதிமாத்திரமாகவநுபவிக்கப்பட்டு, ஜீவேச பேதத்துக்கிடமில்லாத, திரிவித பரிச்சேதமின்றிய, சத்தாமாத்திரமாகத்தெளிந்தேன். ஆனாலின்ன சப்தத்தா லின்னபொருள் போதிக்கப்படுமென சப்தசக்தி ஈஸ்வரனாணியமிக்கப்பட்டிருக்கவும், அப்படியேபிருதிவியென்பது கந்தகுணமுள்ளது; சக்ஷுவால் மாத்திரம் கிரகிக்கத்தக்கதாயுள்ளது ரூபமென அச்சப்தசக்தியாற் குறிக்கத்தக்க பொருள்களின் லக்ஷணமும், அதிவியாப்தி அவ்வியாப்தி அசம்பவமெனு மூன்று தோஷங்கள் நீங்கியிருக்கவேண்டுமெனவும், அவற்றினிலக்கணமுஞ் சாஸ்திரங்களால் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கவும், பின்னபின்னங்களான சப்தங்களின் பொருளாகிய பின்னவஸ்துக்கள் தங்களைக்குறிக்கின்ற சப்தசக்தியோடு மாறுபடின்றி வகார்த்தமாக பிரகாசிக்கின்ற சத்தாமாத்திரமாக வவைகள் பாதிக்கப்படுவது பிரமாண விரோதமன்றோவென:

ஆசிரியர்—மைந்த! நீசங்கித்தது சரி; ஆனால் பிரமா

ணையென்பது சாஸ்திரமாகும். அச்சாஸ்திரமும் சப்தரூபமாகவிருக்கும். அச்சப்தமும் நாதப்பிரமமென விவகரிக்கப்படும். அவ்விதநாதப்பிரமமாகிய தத்துவமும், பரா-பசியந்தி-மத்யமை-வைகரி-யென நான்குபிரிவுடன் கூடியிருக்கும். அவற்றுட் பரை ஞானிகளாலும், பசியந்தி கேவலம் யோகிகளாலும், மத்யமை தியானவல்லமையுடைய வுபாசகர்களாலும், வைகரி வேதசாஸ்திரங்களைத் தெரிந்த பண்டிதர்களாலும், அநுபவிக்கத்தக்கது. இவற்றுள் மூன்றுபாகம் அந்தர்முகமாயும், வைகரியெனு மொருபாகம் பகிர்முகமாயுமிருக்கும். அவ்வைகரியானது வெகுவிதமான வேதசாஸ்திர பாஷாவிசேஷங்களாக விகசித்திருக்கும் அங்ஙனம் விகசித்ததற்கு மவ்வைகரி அபேதாதாரமாகவிருக்கும். உபாதிசம்பந்தங்களால் ஏகமாயும் மூன்றாயும் பதினாறும் ஐம்பதாயும் அக்ஷரங்களின் ரூபமாகப்பேதித்துக்காணப்படும். அவ்வக்ஷரங்களை வர்ணங்களென்கூறுவார்கள். இவ்வன்பது வர்ணங்களிலும் அவர்ணம் கவர்ணம் லவர்ணமென வர்ணசத்தை பேதமாகக்காணப்படுவதனால், அவ்வேகமாகிய வர்ணசத்தை, தந்தாலு ஒஷ்டமுதலிய ஸ்தலபேதங்களில் இச்சையாற் சேர்க்கப்படுங் கிரியாசக்தியின் சம்பந்தத்தால், சர்க்கரை புளி லவணம் முதலிய சம்பந்தங்களால், திக்தமாயும் மதுரமாயுமுள்ள ஜலம், வெகு ரசபேதங்களையுடையதாய்க் காணப்படுவதுபோல, ஐம்பது பேதமுடையதாகக்காணப்படும். அப்படியே விவகாரத்தின்பொருட்டு பதம் வாக்கியமெனச் சங்கேதிக்கப்படும். அவ்விதசங்கேதமும் ஈசுவரேச்சாசக்தியா னியமிக்கப்பட்டதாகும்.

அங்ஙனம் ஈசுவரேச்சா சக்தியொருந்திய வைகரீரூப

மான சாஸ்திரப்பிரமாணமானது, பிரபலம் சாமாந்நியம் எனவிரண்டு பிரிவாகக் கூறப்படும். பிரபலவாக்கியங்கள் அவற்றால் பாதிக்கப்படமாட்டாது. சாமாந்நிய வாக்கியங்கள் பாதிக்கப்படுவதுமாத்திரமின்றி யவற்றையநுசரிக்குஞ் சாஸ்திரம் அப்பிரமாணமாகுந்தகாது: இங்ஙனம் சாஸ்திரத்திற்றோ பிரபலமான அநேக வாக்கியங்களாற் சாமாந்நியமாகிய ஏகதேச வாக்கியங்கள் பாதிக்கப்படலாமாயின், அந்நிதொன்று உபாதிசம்பந்தங்களால் நாலுபேதமுடையதையாய்க் காணப்படும் வர்ணபேதங்களும், அவற்றின் சம்பந்த விசேஷங்களாற் பதம் வாக்கியமென்ற பேதங்களும், அவற்றினிருப்பான பேதங்களாற் சாஸ்திரபேதங்களும், அவற்றாற் கூறிக்கப்படும் வஸ்துபேதங்களும், பிரபலம் சாமாந்நியமென விருபிரிவுடையதாகி, அவற்றுட் பிரபலமெனுமொரு பிரிவால் சாமாந்நியமெனுமொருபிரிவு பாதிக்கப்படலாம். முக்காலத்தும் பாதிக்கப்படாமலுபாதிகளிறந்தவிடத்தில் சுயஞ்சித்தித்திருக்கின்ற பொருள் பிரபலமெனப்படும். அதனைப்பற்றிய சாஸ்திரம், அச்சாஸ்திரத்தின் கருத்தையுடைய வாக்கியங்கள், அவற்றின் கருத்தானபொருள்கள், அவைகளும் பிரபலமெனப்படும், மற்றியாவுஞ் சாமாந்நியமெனப்படும். அதெனில் சுயஞ்சித்திக்க வல்லமையில்லாததே காரணம்.

இங்ஙனமாயின்; பிரபலமாகவுஞ் சாமாந்நியமாகவும் பிரமாணவாக்கியங்கள் வர்ணங்களின் சேர்க்கை விசேஷமாக வந்தபொருள்களையிட்டுப் பிரயோகிக்கப்படுங்கால் நிர்விகாரமாகிய நாதப்பிரமமெனும் வர்ணசத்தை உபாதிகளின் கிரியாபேதங்களால் அகராதிபேதங்களாக விகாரப்பட்டதன்றோ நிர்விகாரமாக வியாபித்த வர்ணசத்தை, அவைகளை அந்தந்த வர்ணங்களாகப் பரிக்ஷசெய்து, அவ்வு

பாதிகளின் கிரியை நீங்குங்கால் அவ்வர்ணசத்த மாத்திர
மாகச் சேஷித்து நிற்கும். வர்ணசத்தமென்பது ஞானத்
தின் ஸ்பூர்த்திக்குக் காரணமாகவிருக்கும். வர்ணங்களி
லேகமான அவ்வர்ணசத்தத்தைப் பகுத்துக்காணும் விவர
மெதெனில், உபாதிகளின் கிரியாசம்பந்தத்தால் நாதம் அ
நேகரூபமாகத் தொனிக்க, அக்கிரியையின் பேதத்தால் அ
த்தொனியில் மாத்திரையின் பேதங்கள் தோற்றி, அந்நாத
த்தோடு ஏகரூபமாகக் கலந்து, ஏகாகாரமாக அகாராதி வர்
ணங்களாகக் காணப்பெறும். அக்கிரியா விகாரங்களான
மாத்திரைகள் அச்சம்பந்த நீங்குங்கால் நீங்கிவிடும். அம்
மாத்திரைகள் நீங்குங்காலில் அந்நாதமும் தன்னு நாதமாகிய
வர்ணத்தின் சத்தமாத்திரமாக நின்றிருக்கும். இங்ஙனஞ்
சகல சாஸ்திரங்களாகப் பிரகாசிக்கின்ற வாக்கியபேதங்க
ளையுடைய ஐம்பது வர்ணங்களையு முச்சரிக்குங்கால் அவற்
றையும் ஒவ்வொரு வர்ணங்களிலுமுள்ள மாத்திரைகளையும்
நிதானித்து, ஒவ்வொரு வர்ணங்களில் ஒவ்வொரு மாத்தி
ரை கூடவுங்குறையவும் அத்திசையில் அவ்வர்ணங்கள் மா
த்திரையின் கூடுதல் குறைதலாலுண்டாகிய வர்ணங்களின்
வேற்றுமையொடுக்குந் தன்மையையுங்கண்டு, அங்ஙனந்தோ
ன்றியதாயு மொடுங்கியதாயுமுள்ள மாத்திராபேதங்களையு
டைய அந்தந்த வர்ணமிருக்கின்ற வியல்புப்படி அவ்வர்ணத்
தினிருக்குகையை யாலோசித்தநுபவிக்கில், குடமாகவிருக்
கின்ற விருக்குகை மிருத்தினதுபோலும், படமாகவிருக்கு
கைத்தந்தின்துபோலும் அகாராதி வர்ணங்களாகத்தோ
ன்றிய மாத்திரைகளிலிருக்குகை நிர்விகாரமான நாதமாத்
திரத்தினிருக்குகையாக விளங்கும். ஒருக்காலும் பிரகா
சமின்றாகாததுபோல, அவ்விருக்குகை யொருக்காலும் பி
ணையாகாது. இங்ஙனமாயின் இந்நாதத்துவம் அக்

ராதிவர்ணங்களாகத் தோற்றுங்கால் மாத்திரைகளின் சம்
பந்தமுடையதாயும், நாதமாத்திரமாகப் பவிக்குங்கால் மா
த்திரைகளின் சம்பந்தமின்றியதாயும் பவிப்பதில், அந்நாதம்
அமாத்திரையாயும் சமாத்திரையாயும், மாத்திரைகளுடையா
கியான கிரியாசக்தியின் சம்யோக வியோகங்களாற்பவித்து
நிற்குமேயன்றித், தனதியல்பா யங்ஙனமிராது. அக்கிரியா
சக்தியின் சம்யோகமே மாத்திரையெனு முறிப்பும் அதின்
வியோகமே அமாத்திரையெனு முறிப்புமாகும். மாத்தி
ரையாகவும் அமாத்திரையாகவு முறிக்கக்காரணமாய்நின்ற
சம்யோகவியோகங்களை, அக்கிரியா சக்திக்கு நாதமாத்தி
ரமாக ஸ்புரிக்கும் ஸ்தலத்தில்சக்தி மாத்திரமாக விளங்
குங்கால், அந்நாத தத்துவமாத்திரம் பிரகாசித்துநிற்கும்.
அஃது பிரகாசிக்குங்கால் தன்னிடத்தில் மாத்திரைகளின்
சுபாவமாவது, அமாத்திரைகளின் சுபாவமாவது, அவைக
ளின் விகாரங்களாகிய ஐம்பது வர்ணங்களின் சுபாவமாவ
தில்லாததினால், அவற்றாற்றோற்றுகின்ற பேதமுடைய விஷ
யஞ்ஞான ஸ்பூர்த்தியின்றி, நிர்விஷயமான ஞானமாத்திர
ஸ்பூர்த்தியைக் கொடுத்துநிற்கும்.

அவ்விதநாதந் தனதுபாதியாகிய முற்கூறிய கிரியா
சக்தி யிச்சாசக்தியி னுதவிகொண்டே யுதித்தொடுக்குவ
தால், இச்சாசக்தி விஷயஞான ஸ்பூர்த்தியை முன்னிட்டே
யுதிப்பதால், அஃதிவ்விடத்தில்லாததினால் அவ்விச்சாசக்தி
நாதத்திற்கு தாரமாகிய கிரியாசக்தியை நீங்கிநிற்கும். அக்கி
ரியாசக்தியும் அந்நாதத்தின் ஸ்பூர்த்திக்காதாரமான வுபாதி
ஸ்தலத்தை நீங்கிவிடும். அத்திசையில் அந்நாதமிருக்குந்
தன்மையுடையதாக விவகரிக்கப்படுவதால், இருந்ததே யி
ருக்கிறதாகத் தோற்றவேண்டும். ஆதலால் நாதமாத்திர
மாகத்தோற்றிய அவ்வர்ணத்தை நிதானத்துடனநுபவித்

து. அதனிருக்குகையைப் பிரித்தறிந்து, அவ்விருக்குகை நிர்விகாரமாதலால், அவ்விருக்குந்தன்மையினால், விகாரமாகிய கிரியாசக்தியின் சம்பந்தத்தால் தோன்றிய வியாபகமான நாதாம்சத்தைத் தனியே பிரித்திருந்த இயல்பின்படி கண்டிடின், நாதம் ஸ்பூர்த்தியிலிருக்கும்போதே வியாபகங்கள் நீங்கி நிர்விகாரமான அந்தத் திருக்குகை மாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கும். கிரியாசக்தியோடிருக்குங்கால் அப்படியே நாதத்தின் வியாபகத்தைத் தனக்குத் தானே வேறாகக்காட்டி, தானேயே அவ்விருக்குகையோடு கூட்டாமல் நின்ற தாகிய அவ்வியாபியமான வியங்க சுயமிருக்குகை மாத்திரமாகச் சேஷித்திருக்கும்.

இவ்விருக்குகை அழிவில்லாததைப் பற்றி அக்ஷரமெனக் கூறப்படும். அவ்வக்ஷரத்தையே வர்ணமெனக் கூறுவார்கள். நாதமுதித்தொடுங்குமிடமாதலால், இவ்வக்ஷரத்தை யைப் பரையெனவும், இஃதே வியாபகத்தால் நாதமாக விகசிக்குங்கால் பசியந்தியெனவும், இந்நாதத்தில் மாத்திரைகளாக வுதிக்குங்கால் மத்தியமையெனவும், அம் மாத்திரையின் சேர்க்கையால் அகராதி ஐம்பது வர்ணங்களாக விகசிக்குங்கால் வைகரியெனவும் கூறுவார்கள்.

இவ்வைகரியே வேதவேதாந்தங்கள் முதலிய சகலசாஸ்திரங்களாகியும், வெகுவித பாஷைகளாகியும் பகிர்ந்து, இகபரங்களான விஷயங்களைத் தெரிவிப்பித்துப் பகுத்தறிவை ஸ்புரிக்கச்செய்வதால் சாஸ்திரங்களினத்தையும், ஐம்பது வர்ணங்களாகவும் அவற்றின் சேர்க்கை விசேஷத்தாலுண்டாகும் சொற்களைப் வர்ணங்கள் மாத்திரமாகப் பிரித்து அவ்வர்ணங்களை மாத்திரைகள் மாத்திரமாகப் பிரித்து அவற்றைக் கலந்துள்ள நாதத்தையும் நிச்சயிப்பதுத் தெரிந்துக்காலில், வைகரிமத்தியமையிலும் மத்தியமை பசி

யந்தியிலுமாகவடங்கி நாதமாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கும். அப்பொழுது சாஸ்திரங்களும் அவற்றாற் கூறப்பட்ட பொருள்களும் கடபடாதியாகக் காணப்பட்ட பிருதிவிவிகாரங்கள் பிருதிவிமாத்திரமாகக் காணப்படுங்கால், அவ்விகாரரூபங்கள் மாறுவதோடு அந்நாமங்களும் மறைந்து அந்நாமரூபங்களை யிட்டபேதஞ்ஞானத்தின் ஸ்பூர்த்தியு மாறுபட்டு, பிருதிவி மாத்திரமான வியாபக விளக்குதலையடைவதுபோல சகல நாமரூபங்களும் அவைகளைப்பற்றிய பின்னபின்ன ஞான ஸ்பூர்த்தியுநீங்கி, வியாபகமான பசியந்தியெனுநாதத்தைக் கவரும் அதன்பொருளான நிர்விகார வியாபகஞானமுமே ஸ்பூர்த்திவிஷயமாகி அநுபவிக்கப்படும். அங்ஙனம் அநேகபின்னபின்னநாமரூபங்களாகத் தோற்றிய அண்டபிண்டசராசரங்களைப் பின்னபின்னங்களாக ஸ்புரிப்பிக்கக் காரணமாகின்ற வைகரிமத்தியமை, அவற்றின் பொருளாகிய இகபரமெனும் விஷயம், இவையொன்றோடொன்று உபாதி நீங்குதலைமுன்னிட்டொடுங்கி, நிர்விஷயமாகித் தங்களுக்கு ஆதாரமான பசியந்திமாத்திரமாகப் பவிக்கும்.

பசியந்திநாதத்தின் வைமாதலால், நாதத்தின் தன்மை யியல்புப்படி ஞானத்தை ஸ்புரிக்கச்செய்யுமாகையால், தான் பேதமின்றி நிர்விஷயமாகியும் வியாபகமாயுமிருப்பதைப்பற்றி அப்படியே ஞானத்தை ஸ்புரிக்கச்செய்யும். இங்ஙனம் பசியந்தியின் ஸ்வபாவத்தைநிதானித்து, அதில் அதனிருக்குகையை முற்கூறியபிரகாரங்களினில், பசியந்தியெனும் நாதத்தன்னுபாதிவிகாரங்களை நீங்கித் தனக்குக் காரணமான பரையெனுமக்ஷரத்தின் சத்தாமாத்திரமாகச் சேஷித்திருக்கும்.

இவ்விதமாகிய பரை, சகலசாஸ்திரங்களினந்தரங்கமாகவும் சுத்த சக்தியாகிய ஞானசக்தியாகும். வியஷ்டி சமஷ்டியாகிய பிரபஞ்சஞ்சிருஷ்டிக்கப்படுங்கால், சசுதாக்

ருஞ் சர்வவித்தியா ஞானமுடையவனாயே, சர்வஞ்ஞ சக்தியாகவிருக்கிறது, அவரதுசொரூபஞ் ஞானத்தையும் பிரபஞ்சஞானத்தையும் சகலமனத்தையொவ்வொன்றுடிய அவத்து சொரூபஞ்ஞானத்தால் அனந்தியமாயுள்ள சத்தாமாத்திரமாகப் பிரகாசித்திருக்கும். இவ்விதத்தில் ஜீவர்களுக்குவுண்டாகிய திருஷ்டிமயமாகிய ஜாக்ரத்சொப்பனசுழுத்தியெனும் அவஸ்தைகளுக்கு அதிகாரணமாகிய அஞ்ஞானமெனுமாயையின் ஸ்புர்த்தியாகவும், அவ்வாதியுடைய ஜீவனுக்கும் நிவர்த்திக்குஞ் சத்தியாகவும், விவேகத்தால் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்கார சமயத்தில் அதிஷ்டான சொரூபஞ்ஞானத்துக்கு வேறின்றிய சர்வஞ்ஞ சக்தியாகவும்பலித்து, அனந்த அதிஷ்டான சொரூபசத்தா மாத்திரமாக நின்றிலங்கும்.

ஆதலால், நாதப்பிரமமெனும்பரையாம் அக்ஷரசத்தை சத்ரூபமாகிய வதிஷ்டானபிரமத்திற்குவேறாகவிருக்கிறதின், அசத்தாகிவிடும். பிரமமோ அத்துவிதமன்று. அதில் கருமங் கூடாது. ஆதலால், அதிஷ்டான பிரமமே, விவகாரத்தையபேக்ஷித்துப் பரையெனுநாதத்தத்துவமாகவுரைக்கப்படுங்கால், சத்தையெனவும், அவ்விவகாரத்தை நீக்குங்கால், சத்தெனவுங் கூறப்படும். இவ்விதமாக ஏகாக்ஷரமாமதிஷ்டான பரமான்மவஸ்து, பரையெனு நாதப்பிரம சத்தாமாத்திரமாகச் சேஷித்த பிரபஞ்சத்தைச், சன்மாத்திர அதிஷ்டானப் பிரமத்திற்குவேறாகவில்லாமற், சன்மாத்திரமாகக்கூடிய பிரகாரம் அநுபவிப்பாயாகவென்றருளினர்:

மாணாக்கனும், அப்படியே சமாதிபலத்தால் வைகரித்ததையும், அதன் பொருளாகிய பிரபஞ்சத்தையும், நிலையெனுநாதசத்தையால் வியாபித்து, அவற்றையதற்கு

வேறாகவில்லாமல சன்மாத்திரமாகச்சேஷித்து, அம்மத்தியமையெனு நாதசத்தை பசியந்தியெனு நாதசத்தையால் வியாபிக்கப்பட்டு, அஃது மதற்கு வேறாகவில்லாமல சன்மாத்திரமாக சேஷிக்கப்பட, பசியந்தியும் பரையெனுமக்ஷரசத்தைக்கு வேறாகவில்லாமலகண்டமான பரைமாத்திரமாக அநுபவித்து, அப்பரையெனுமக்ஷரத்தை யதிஷ்டானமாகிய அக்ஷரவஸ்துவான சன்மாத்திரபிரமசொரூபமாகத் தாமதாபேதமின்றியநுபவித்து, அவ்வித சர்வவித்தியாதிஷ்டான சத்ரூப அக்ஷரமெனும் பிரமம், அவ்வநுபூதியிற்பிரத்தியக்கான நானாகவே பிரகாசிப்பதனால், தன்னை சர்வவித்தியாதிஷ்டானமாகிய அக்ஷரப்பிரமமாகவும் தனது சந்நிதியாற் சகல சாஸ்திரங்களுஞ் சன்மார்க்கங்களை ஆஸ்திகத்தன்ன் போதிப்பிக்கும் வல்லமையுடையனையானாகவுங் கண்டு, அச்சாஸ்திரங்களு மவற்றாற்போதிப்பிக்கப்படும்பிரபஞ்சமுந்தனது சத்தைக்கு வேறாக வில்லாததைப்பற்றிச், சத்ரூபனாகிய தனக்கு தனது சத்தை யெப்படி வேறாகவில்லையோ, அப்படியே தனது சத்தாரூபமான அவைகள் தனக்கு வேறாகவில்லையென, அனைத்துஞ் சத்ரூபனானதானாகவே பிரகாசித்து மநுபூதியையடைந்து, ஆனந்தக்கடலாடினன்.

முற்றிற்று.

அருளை,

சித்தநுபவநிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன் — திரும்பவும் மௌன குருவுடன் ஆசிரியரநுசரணைத்துவங்களையும் வணங்கி இங்ஙனம் பரமான்மாவின் சத்சொரூபத்தை விசாரிக்குங்கால் அனைத்துஞ் சத்சொரூபமாகவே சித்தித்து; சன்மாத்திரமான வநுபூதி

யை யடைந்திருந்தாலும் இந்த அநுபவமுமுதள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் — பிரத்தியக்ஷமாக வநுபவிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்திற்குப் பஞ்சபூதங்களைத் தவிர பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணப்படி வேறுகாரணங் காணவில்லை. அங்ஙனமிருக்கின்ற பஞ்சபூதங்களுக்கு சாஸ்திரங்களால் விலக்ஷணங் கூறுங்கால் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்றவிவைகள், கந்தம் ரசம் ரூபம் ஸ்பரிசம் சப்தம் என்ற இக்குணங்களைக்கிரமமாகவுடையனவென்றும், அவற்றுள், பிருதிவி தன் குணமொன்றுடன் மற்றக்காரணகுணங்களையும் முறையே தனக்கும், மற்றப்பூதங்களும் அப்படியே யெனவு நிரூபிக்கப்படும். இவற்றைச் சோதிக்கில் இந்தப்பிருதிவி கந்தகுணமுடைய தென்பதில் கந்தகுண விசேஷணமாகவும் அதனையுடைய பிருதிவி விசேஷியமாகவுமாயிற்று. "இந்தப்பிருதிவி" என்றதனால் இஃதுதான் பிருதிவி யெனப்படும். இஃதென்றால் பிரத்தியக்ஷாநுபூதி விஷயமாகும். இங்ஙனமாயின் அபரோக்ஷமாயுள்ள பிருதிவியெனக்காணப்படுவதால் அதனையுஞ் சோதிக்கில், முற்கூறியபிரகாரம் ஐந்து குணங்களையுடைய பிருதிவியானது இது கந்தகுணமுடைய பிருதிவியென்ற வநுபவத்தில் பிரத்தியக்ஷமா? அப்பிரத்தியக்ஷமா? கந்தகுணம் கிராணேந்திரியத்தாலும் ரூபகுணம் நயனேந்திரியத்தாலும் இரசகுணம் ரசனேந்திரியத்தாலும் ஸ்பரிசகுணம் தொக்கிந்திரியத்தாலுஞ் சத்தகுணஞ் சிரவணேந்திரியத்தாலுமாகக் கிரகிக்கப்படும்; இவற்றைத்தவிர பிரத்தியக்ஷாநுபூதி சாமக்கிரியை வேறில்லாததால் பிருதிவி பஞ்சேந்திரியங்களிற் காணப்படாமை நிர்ணயிக்கப்படும்; ஆதலாற்பிரத்தியக்ஷவிஷயமாகாது. அத்திசையில் இஃது பிருதிவியென்ற விவகாரமெலங்கொண்டு பிருதிவித்து

வம் பாதிக்கப்படினும் இஃதென்றபானம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. அங்ஙனம் பிருதிவித்துவம் பிரத்தியக்ஷத்தில்லாவிடின் எல்லாவிடத்துங்குணியாதாரமாயுங் குணமாதேயமாயும் ஆதாரமின்றி ஆதேயமிருக்கத்தகாததாயுஞ்சகல பிரமாணங்களாலுங் காணப்படுவதினாற் பிருதிவி தத்துவமாங்குணியெனு மாகாரம் பிரத்தியக்ஷத்திற் சித்தியாதது பற்றி அக்குணங்களுஞ்சித்திக்கத்தகாதவைதான். மேலும் பிருதிவி பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரகாசித்திடின் அக்குணங்களும் பிரகாசிக்கும். பிருதிவிமுற்கூறிய பிரகாரமில்லாததுமொன்று விஷயப்படாமல் மறைந்திடின் அக்குணங்களும் மறைபடவே செய்யும்.

ஆனால் குணி அப்பிரத்தியக்ஷமாயினுங் குணம் பிரத்தியக்ஷமாகவிருப்பதுபற்றி குணியும் இருக்கலாமெனில், இஃது பிரத்தியக்ஷமா? அநுமானமா? பிரத்தியக்ஷமாயின் பிரத்தியக்ஷத்தில் அநுமானங் கூடாதென்ற பிரமாணத்தால் "இஃது பிருதிவி" என்ற பிரயோகம் நிஷேதிக்கப்படும். அநுமானமாயின் பிரத்தியக்ஷாநுபூதியை விட்ட பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐந்து சாக்ஷிகளில் ஒவ்வொருகுணமொவ்வொரு சாக்ஷியானிர்ணயிக்கப்படினும், ஒன்றன்று சாக்ஷிகளாற் குணமனைத்தும் பாதிக்கப்படுவதுபற்றிக் குணங்களுஞ் சுயஞ்சித்திதமின்றிக் குணியையுஞ்சாதிக்க வல்லமையுடையதாகா.

ஆனால் குணியாகிய பிருதிவியாகியும் அதன்குணமாகிய கந்தாதியாகியும் பிரகாசித்தபானம் அநுபவிக்கப்படுகிறதே; அவ்விதபானம் எவ்வாறாயினதாகலாம்? அஃதும் பிருதிவியதன்குணமிரண்டும் பாதிக்கப்பட்டதுபோல் பாதிக்கப்படுமா? எனில் இந்தப்பிருதிவி கந்தகுணமுடையதாகப் பிரகாசிக்கின்றதென்ற பிரத்தியக்ஷாநுபூதியின் பிரகாசமெ

லங்கொண்டே இருவிருந்து பிரகாசிக்கவும் பிரகாசியாமலிருக்கவுமாக வேண்டியதாயிருப்பதாற், பிருதிவியும் அதன் குணமும் பாதிக்கப்பட்டதனுல் அவைகளாகப் பிரகாசித்த பிரகாசம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. அஃதெங்ஙனமெனில்; சர்ப்பமாகப் பிரகாசித்த ரச்சுவில் இது சர்ப்பமென்ற விவகாரங்கொண்டு சர்ப்பம் பிரகாசித்தபோதிலும் விவேக பலத்தால் இஃது சர்ப்பமன்றெனச் சர்ப்பம் நிஷேதிக்கப்பட்டிடினும் இஃதென்றபானம் ரச்சுவைப்பற்றி நிஷேதிக்கப்படாமல் பிரகாசிப்பதுபோல்; இவ்விடத்தும் இஃதென்றபிரகாசம் பாதிக்கப்படாமற் பிரகாசித்து நிற்கும். இஃதென்பது ஞானரூபமாதலானும் பிருதிவியென்பதும் அதன் குணமென்பதும் ஜடமாதலானும் சர்ப்பமாகப் பிரகாசித்த சர்ப்பபானம் அவ்வாரோபித சர்ப்பத்தை இடைவிடாமல் வியாபித்து, அஃதுவாதிக்கப்படுங்கால் இஃது சர்ப்பமன்றென்ற விவகாரத்தாற்றோன்றிய சர்ப்பத்தினின்மையையும் இடைவிடாமல் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பித்தும் பிரதீதியிருளைக்களை எதிரிடாமலிருந்திடின் இஃதென்ற பிரகாரமாத்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல்; இவ்விடத்தும் இஃதென்றசிற்பிரகாசமாத்திரமாகப் பிரகாசித்து நிற்கும்.

ஆயின் ரச்சுசர்ப்பம்போல் குணியான பிருதிவியும் அதன் குணமானகந்தமும் பிரத்தியக்ஷதாறுதியில் ஆரோபிதமாகச்சொல்லுவது நீதியாகுமாவெனில்; பிரத்தியக்ஷத்தால் வாதிக்கப்படும் பிரதீதியிற் காணப்படுமுள்ள வஸ்து ஆரோபிதமென்பது பிரபலவிரோதமாகவிருப்பதால், அவ்விதப் பிராயமெங்கவிடத்தினுள்ளதாகுமோ அவைகளல்லாம் ஆரோபிதமென்பதிற் குற்றமில்லையாது: ஆதலாற் பிரதீதிமாத்திரமாகத் தோன்றிய பாவாபாவங்களான விஷயங்கள் பிரகாசிக்குங்காலும், நிஷேதிக்கப்படுங்காலும், ஆரோ

பிதமான ஜடங்களுக்கோர் வியக்தியுமில்லையென்று பானம்பிரகாசித்த பிரகாசம் இஃதென்ற ஞானரூபமாகவிருத்தலால் பாதிக்கப்படமாட்டாது. இங்ஙனமாயின் பிருதிவியாகப்பிரகாசிக்கவேண்டுமாயினும், நிஷேதிக்கப்படுங்கால் அதினின்மையாகப் பிரகாசிக்கவேண்டுமாயினும் பிருதிவித்துவமாவது தனக்கன்னியமான பிரகாசத்தின் பெலங்கொண்டே பிரகாசிக்கவேண்டும்; அந்தப்பிரகாசமும் நீக்கமறத்தனை வியாபித்திருக்கவேண்டும். இப்படியே மற்றப்பூதங்களும் பிரகாசிக்கவேண்டுமாயின்; ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களான விகாரங்களையுடையதாக விருப்பதனுல், அவைகள் விகாரிகளான பேதமுடையவையாகவும் அவற்றை கலந்து நின்று பிரகாசிப்பித்த நிர்விகாரமானபானம் ஏகமாகவுமிருக்கவேண்டும்.

அப்படியானுல் பானம் ஏகமாயும் நிராகாரமாயுமிருக்கின்றது; பூதங்கள் விகாரிகளாயும் பின்னங்களாயுமிருக்கின்றன; அவைகளெவ்விடத்தும் அணுமாத்திரமேனுந் தங்களிற் பிரகாச வியாபகமில்லாவிடின் அவ்விடம் பிரகாசியாது. அக்கினியின் வியாபகத்தில் அதற்கு விருத்தமான தமசின் வியாபகஞ் சித்தியாததுபோல, ஜடத்துக்கனன்னியமானதுபற்றி சத்ரூபமான சிற்பிரகாசம் ஜடமாகிய பிருதிவியை யிடைவிடாமல் வியாபித்திருக்குங்காற்றனது விகாரமான ஜடத்தன்மையாம் அந்தகாரமுதிக்கவிடமின்றி நீங்கிவிடும். ஜடத்தன்மை நீங்கில் அச்சடத்துவத்தைத் தவிரத்தனக்கு ரூபம்வேறில்லாதனுற் சொரூபமின்றிப் பிருதிவியும் பானமாத்திரமாக நிச்சேஷமாய் நீங்கிவிடும் அதினின்மையு மப்படியே நீங்கிவிடும். அதன்குணமு மப்படியே யாகும். இங்ஙனம் பிருதிவித்தத்துவம் பானமாகவ்நுபவிக்கப்படின் அப்படியே மற்றப் பூதங்களுமாகத்தகும்.

அவ்விடத்தும் இதுவே பஞ்சபூதமென்ற விகாரப்பிரகாச
மெலத்தால் இஃதென்ற ஞானப்பிரகாசமாத்திரம் பஞ்ச
பூதங்களாகத் தோற்றிய வியாபகத்தையும், அவை வாதிக்
கப்படுங்கால் அவற்றின் இன்மையாகத்தோற்றிய வியாபக
த்தையும், தனதுவியாபகத்துக்கு வேறின்றித் தனதுவியா
பக மாத்திரமாகப்பிரகாசித்த இஃதென்ற ஞானப்பிரகாச
மாத்திரம் அகண்ட வியாபகமாகவநுபவத்துக்கு வரும்.

அவ்வித இஃதெனும் அகண்ட சிற்பிரகாசாநுபூதி
யினின்றும் முன்பிரதீதிமாத்திரமாகத் தோன்றிய திருசி
யமான பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையுங் கற்
பனையாலெதிரிட, அவைகளும் இதுவெனும் பூரணசிற்பிர
காசத்துக்குள் தோற்றி நிற்கும். அவ்வித பிரதீதியைச்
சங்கற்பத்தாலெதிரிடாவிடின், அவைதோற்றமற் பிரகாச
மாத்திரமாகச் சொரூபமின்றி நீங்கிவிடும். தோற்றிய அம்
சம்பிராந்தியைப்பற்றியதாகவும் பிரகாசித்த அம்சம் பான
த்தைப்பற்றியதாகவும் விளங்கும். பானம் நிர்விகாரசித்
ரூபமாதலால் அச்சித்ரூப பானமின்றி மற்றவேறொரு பிர
மாகமெய்த்தவஸ்துவும் ரூபீகரித்துப் பிரகாசிக்கக் காரணமி
ல்லாதலால் அதற்குச் சித்ரூபபானமே யுண்மையான
சொரூபமாகும். இங்ஙனம் பிரகாசிக்கும் ரூபம் எவ்வவஸ்
துக்கில்லையோ அஃது வந்தியா புத்திரன்போல அவஸ்து
வென்னப்படும்.

இப்பிரகாரம் இஃதெனுமகண்டசித்ரூப பானத்தைத்
தவிர மற்ற யாவும் அவஸ்துவாகப்படின் அவ்வஸ்துவை
வஸ்துபோற் றோற்றுவிக்கக் காரணமாயின்ற பிராந்தியை
ச்சோதிக்கவேண்டும். பிராந்தியென்பது ஒன்றை மற்றொ
ன்றாகக் காட்டுந்திறமையுடைய மனமெனுங் கற்பனாவிருத்
தியாகும், அவ்விதமனம் அகண்டமாகிய இதுவெனுமகண்

ட சிற்பானத்தைத்தவிர அந்நியமா? அநந்யமா? அஃ
தவ்விடத்தினின் றெவ்விதமாகப் பிரகாசிக்கின்றது? இச்
சிற்பானத்தைத்தவிர அதற்குவேறிடமில்லாததினால் இத
னின்றே பிரகாசிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்
ம் பானத்துக்கு அந்நியமாயின் ஜடமாய் முற்கூறிய பிரகாரம்
அவஸ்துவாகும். பானசொரூபமாயின் பானம் நிர்விகாரமா
தலாற் கற்பனைக்கிடமாகாது. அதனைக் கற்பனாவிருத்தி
யாம் மனமெனவுங்கூறக்கூடாது.

மேலும் அகண்டசிற்பானத்தில், புத்தியில் இஃதென
ஒருபாதி காணப்படுகிறது. அஃது பானத்தைச் சார்ந்த
தா? மனதைச் சார்ந்ததா? பானத்தைச் சார்ந்திருந்தால், அத
னையுஞ் சோதிக்கவேண்டும். இஃதெனப் பிரகாசிப்பதில்
இஃதெனச் சுட்டப்படுவதாற் சுட்டப்படுந்தன்மை திருசிய
மாகிய ஜடத்துக்கேயன்றி சிற்பானத்துக்குக் கிடையாது.
அது சிற்பானத்தின் சம்பந்தத்தாற் பிரகாசிக்கிறதெனில்
நிர்விகாரமாகிய சிற்பானம் அசங்கமாதலால் அதன் சம்
பந்தமுமிதற்குக்கிடையாது. இங்ஙனமாயின் அகண்டமாக
ப் பிரகாசிக்கின்ற சிற்பானத்தில் இஃதென்றுசுட்டப்படுங்
குறிப்பு அகண்டமாகவிருப்பதால் அவ்வகண்டக் குறிப்பே
இஃதெனுமுபாதியாகக் காணப்படுவதால் அதனையுஞ் சுய
ஞ்சோதிப் பிரகாசத்தால் வியாபித்துப்பார்க்கின், இதம் விருத்
தியில்லாமற் சிற்பானமாத்திரமாகச் சேஷிக்கும். அங்ங
னம் நீங்கின் சுயம்பானமானசித்து அகண்டமாயெனுங்கு
றிக்கப்படாமல் மௌனமாகப் பிரகாசிக்கும். இவ்வி
காரத்தால் முற்கூறிய இஃதெனும் விருத்தி பிரதீதிமாத்தி
ரமாக விதிப்பதாயின் சொரூபத்திலிஃதெனும் விருத்தியில்
லாததால் இதனின்மையே சொப்பிரகாசத்தினின்மை
யாகக்காட்டும். அதனின்மை சொப்பிரகாசத்தினின்மை

யாகக்குறிக்கப்படின் அவ்விடத்தகமெனுமோர் தன்மையைத்தோற்றுவிக்கும். அங்ஙனங்குறிக்கவகைக்குமிவ் சம்பந்தத்தால் நானென்னென்னு விருதன்மையாகும். நானெனனெதனைவுங் கருவிகள்வரவெனப்படுமாகில், அஃதுமனத்தையே சாரந்திருக்கும். ஆதலாற்குறிக்கக்கூடாமற் சூனியம்போன்ற பனநிலேனர் பாகமாகியவிருத்தி அகங்காரமெனவும்படிப் முகமாகக்குறிக்கப்படு மொருவிருத்தி இஃதெனவுமாகின்றது. முன் இஃதென்றவிருத்தி சிற்பான மாத்திரமாக நிவேதிக்கப்பட்டதுபோல சூனியம்போன்ற இதம்விருத்தியினின்மையான அகம்விருத்தியையும் ஜடமாகக்கண்டு அவ்விரு ஜடத்தன்மை சொப்பிரகாசத்திலிருக்க விடமின்மையால், அதனை முக்காலத்திலும் அவ்வாறாக நிஷேதிக்கில் இதம் விருத்தியாகத்தோற்றமும் லயமெனும் அகம் விருத்தியாக வொடுக்கமுமாகக் காணப்பட்டமனஞ் சொரூபமற்று தோற்றவொடுக்கமின்றி முக்காலத்திலும் அவ்வளவாகப்பவித்து சொப்பிரகாசத்துக்கு வேறாகவில்லாமனிங்கிவிடும். இங்ஙனமநுபவிப்பாயாக வெனவருள:

மாணாக்கன்— அப்படியே பஞ்சபூதங்களையுஞ் சொரூபமில்லாமற்செய்து அதனையுள்ளும்வெளியும் வியாபித்திருந்த சொப்பிரகாசமானத்தை பிரத்தியக்ரூபனானாகக் கண்டு, தன்னில் இஃதெனவும் அகமெனவுங்குறிக்கக் காரணமாயிருந்த அகண்டவிருத்தியா மனைதலரூபமாகவும் ஸ்பூர்த்திரூபமாகவும் உபாசநோக்கி, அதனையுந்தனது சொரூபத்தானிஷேதித்து, சுயம்பிரத்தியகப் பிரமப்பிரகாசமாகப்பிரகாசித்துக், காலத்திரயத்திலுங் கண்டாகண்டவிகற்பமாகிய சிற்சொரூபானந்தன்னைத்தவிர இரண்டாம் வஸ்து இல்லையெனச் சிதானந்தசாகரத்தில் மூழ்கினான்.

மூன்றாவது.

ஏழாவது.

ஆனந்தாநுபவ நிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்— பின்பு ஆசிரியர திருதாளை வணங்கித்தேவரீரது அபாரமகிமை பொருந்திய கருணைகடாக்ஷத்தாலருளிய பிரகாரங் கிருதார்த்தனாயினேன். ஆனந்தாநுபவத்தை யுபதேசிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்— இந்தக்கடம் எனக்குமிகுந்த விஷ்டமாயுள்ளதென்பதுபோல, புத்திர மித்திர களத்திர க்ஷேத்திராதிகளில் இஃதெனக்கிஷ்டம், எனமிகுந்த பிரியங்காணப்படுகிறது. அதனைச்சோதிக்கில், இப்பிரமாண்டமனைத்துஞ் சுயமானந்தவடிவமாகவே காணப்படும். இகமுதற்பரம்வரை பிரபஞ்சத்திலானந்தத்தின் பிராப்தியானது, விஷயரூபமாகியும் ஆன்மரூபமாகியும் இருவகையாகக் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் விஷயானந்தமானது, இகத்திற்பெண்டு-பிள்ளை-தனம்-தானியம்-யௌவனம்-இராச்சியம்-சிரக்கு-சந்தனம் முதலியவற்றின் போகங்களை முன்னிட்டிருப்பதுவும், அப்படியே சொர்க்காதிகளிலுள்ள விஷயபோகங்களை முன்னிட்டிருப்பதுவுமாகும். அதனைத்தெய்வானந்தமெனவும், இகத்திலிருப்பதை மானுடானந்தமெனவுங் கூறப்படும். விஷயபோகங்களை நீக்கிக்கரணகருவிகளையுமொடுக்கித் திருசியநீங்கிய ஆன்மாபரோக்ஷாநுபவத்தை முன்னிட்டிருப்பது, ஆன்மானந்தமெனப்படும்.

இவற்றுள் அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மானந்தமுதிக்கவேண்டுமானால், அவ்வானந்தம் எவ்விடத்திலிருந்து உதிக்கின்றதெனக்காணில், ஒருவஸ்துவே ஏககாலத்திலொருவனுக்குச் சுகஜனகமாயும் மற்றொருவனுக்குத்துக்ககாரியமா

யும் இருப்பதினாலும், காலபேதத்தால் ஒருவனுக்கே ஒரு புருடனுக்கு விருப்பு வெறுப்பிற்குக் காரணமாகிறதினாலும் விஷயங்கள் பூர்த்தியாயிருந்தும் தானில்லாவிடிற் பிரகாசிக்கக்கூடப் பிரசக்தியில்லாமையினாலும், விஷயசம்பந்தமில்லாத சுழுத்தியில் தானேசுகமாகவநுபவிப்பதினாலும், விஷயங்களினின்று முதிக்கத்தகாது. ஆன்மாவினிடத்தினின்றமே யுதிக்கவேண்டும். ஆனால் பரமான்மா எல்லாவிடத்துமெப்பொழுதும் ஏகசொரூபனாக நிறைந்திருக்க, எக்காலத்துமவ்வானந்தந் தோற்றலாமேயென்னில்; ஆனந்தரூபனாகிய பரமான்மா எவ்விடத்து மெக்காலத்தும் ஏகரூபனாகவியாபித்திருந்தபோதிலும், கோவினதுக்ஷீரங் கோவின் சர்வாவயவங்களினும் வியாபியிருந்தபோதிலும் அக்ஷீரத்தின் பிராப்தி முலைத்துவாரத்தை முன்னிட்டே சித்திப்பதுபோல, இவ்வான்மானந்தமும், ஆனந்தமயகோசத்தை முன்னிட்டேயுள்ளத்திற் பிராப்தியாகும். ஆதலால் ஆனந்தப்பிராப்தியின்பொருட்டு ஆனந்தமயகோசஞ் சாத்தியமெனவும், விஞ்ஞானமயகோசஞ் சாதனமெனவும்படும்.

இகபரங்களாகிய விஷயங்களை முன்னிட்டு ஆனந்தம் பிராப்தியாகிறதாகப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலுஞ் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலுங் காணப்பட்டிருக்க, அவ்வானந்தம் ஆன்மானந்தமாக வெங்ஙனங்கூடும்? அவ்வானந்தம் ஆன்மாவினதாயின், பிரபஞ்சத்தில் ஆனந்தப்பிராப்தியின் பொருட்டு கிருஷி-வாணிச்சியம்-இராச்சியம்-தவம்-யாகாதிகள் முதலான இக்கர்மங்களைச் சிரமத்துடன் ஏன்செய்கின்றார்களென்னில், அவ்விதசிரமம் அவிவேகத்தாலேயன்றி விவேகத்தை முன்னிட்டன்றென்றே தெரியவரும். அஃதாவது:-ஒருவஸ்து இரண்டு சொரூபமுடையதாகவிராது. ஒரு சொரூபமுடையதாகவேயிருக்கும். இரண்டு சொரூப

முடையதாகக் காணப்படின் அஃது அவிவேகநிமித்தமாகும். இங்ஙனமாயின் வீடு-பிள்ளை-பெண் தனமிவற்றில் மிகுந்தபிரியமுடைய ஒருவன் வழிபோகுங்கால், அவர்களுடன் நதிப்பிரவாகத்தைச் சந்தித்துமிகுந்தபிராணபயத்தையடைந்து, அவைகளையுந் தன்னையுமிரக்ஷிக்கும் பொருட்டாலோசித்து, கையிற்பிடித்திருந்த தனது கன்னிகையைவிட்டுக் கொஞ்சதூரஞ்செல்ல, பின்னுஞ் சிரமமுண்டாகித் தோளிலிருந்த குமாரனையும் நீக்கிப்போக பின்னும் பிரவாகவாரையினன் மற்றொருகையிற் பிடித்திருந்த தாரத்தையும் நீக்கியேக, பின்னுஞ் சிரமத்தையடைந்து இடுப்பிற்கட்டின தனம்பொருந்திய திரவியத்தையும் "உடலிருந்தாலெவ்வளவோ திரவியஞ்சம்பாதிக்கலா" மென்று நீக்கிச் சென்றான். இப்படிச் சென்றவனுக்கு முந்தியகாலத்திற் சுகத்தைக் கொடுக்காநின்ற அவைகளின் சம்பந்தம், பிரவாகவாரையிற் பிராணஹானியைச் செய்யத்தக்க அநிஷ்டபதார்த்தங்களாகக்கருதி நீக்கப்பட்டவையாயிற்று.

மேலும் சக்கரவர்த்தியாகிய வோரரசன் சாமந்தவரசர்களாற் கப்பம்வைத்துக் காணப்படுங்கால், அவர்களது வணக்கத்தாலுந் தோத்திரங்களாலுமிருந்த கௌரவத்தைப்பொருந்தி, அவர்களால் புகழப்பட்டு வெகுநேரம் அவர்களுடன் பெருமையான சல்லாபங்களைச் சல்லாபித்துப், பின்பு அவ்வித மகிழ்ச்சியுடன் அந்தப்புரத்திற்சென்று, அவர்களுடன் கிரீடித்துத் தனதுசக்கரவர்த்தித் தன்மையை மேலான சுகவிலாசமாகநினைத்து சுகித்திருக்குங்கால், சுழுத்தியையடைந்தவனானான். மறுநாள் காலாதிக்கத்தின்பேரிலெழுந்தவனாகி, இஷ்டர்களாலிவ்வளவுநேரஞ் சக்கரவர்த்திகள் நித்திரைசெய்யலாமாவென வினவப்பட, "நேற்று இராச்சியபாரத்தால் அதிகச்சிரமம்நேரிட்டதுபற்றி அவை

தவிர்க்கும் பொருட்டு இகமாத்ரசுகமாய் நித்திரைசெய்தே
ன்" எனக்கூறினன். எல்லோர்களாலுந் தன்னுடைமிகுந்த
பிரியப்படத்தக்க சக்கரவர்த்தித்தன்மை மேலானசுகத்தை
க்கொடுப்பதாயின், அதனை நீக்கவேண்டி சுகமாகத்தூங்கி
னேனென்னச் சக்கரவர்த்தித்தன்மையை யிகழ்ச்சியாகக்கூற
வேண்டுவதேன்? அவ்வரசன் தூக்குந்தானுதித்த சுழுத்தி
யானந்தம், ஒரு சக்கரவர்த்தி யொருதரித்திரனை மதியாத
துபோல, சக்கரவர்த்தித்தன்மையைத் துச்சப்படுத்திக்கா
ட்டவேண்டுமோனால், அச்சுழுத்தியானந்தம் மேலானதாகவி
ருக்கவேண்டுமே. அவ்வானந்தத்தை யபேக்ஷித்து சக்கர
வர்த்தியானந்தந் துக்கமெனப்படும். சக்கரவர்த்தித் தன்
மையின் சொரூபம் ஆனந்தரூபமாயின், ஒரு சமயத்திலுந்
துக்கரூபமாகக் காணக்கூடாது. ஆதலால் அவிவேகத்தாற்
சக்கரவர்த்தித் தன்மை ஆனந்தம்போலும் அஃதில்லாமை
துக்கம்போலுங் காணப்படுகிறதேயன்றி, விவேகித்திடிற்
றுக்கரூபமேயாகும்.

அஃதெங்ஙனமெனில், கடகமகுட குண்டலாதிகளைத்
தரித்தல் சிரமுதலிய அவயவங்களுக்குத் துக்கத்தையே
கொடுக்கும். இராச்சியபாரத்தையிட்ட பரியாலோசனைபுத்தி
க்கு வருத்தத்தையே கொடுக்கும். ஈர்க்கல்களின் கூட்டங்
களைக் கட்டைவாரியெனவபிமானிப்பதுபோல, ஐசுவரியம்
ஆயுதம் ஆடை-ஆபரணம் தனந்-தானியம்-விஸ்தாரமான-
பூமி-தனகோசம் இவைகளையிட்டவிதிவிலக்கானவிசாரம்
அதற்காதாரமான சண்டாளர்விதிபோன்ற ரத்தம்-மாமிசம்
சுக்கிலம்-மேதசு-நரம்பு-எலும்பு-தோல்-மலம்-மூத்திரம்
கபம்-நகம்-மயிர் இவற்றையே சொரூபமாகவுடைய வெள
ளம்பொருந்தியதேகம். இவ்வனைத்தையும்பகுத்தறிவின்றி
க்கூட்டிச்சேர்த்து, "நான்சக்கரவர்த்தி, எனதிராச்சியம்"

எனவபிமானிக்க, அவ்வபிமானத்தாற் சுகம்பெறுகிறேன்
றினும் விவேகித்திடிற்றுக்கரூபமாகவேயாகும்.

சுழுத்திதிசையில் அரசனிறந்தவனைக்காணப்படவில்லை.
அவ்விடத்தவனெங்ஙனமிருந்தானெனப்பார்க்கில், கடகம
குடாதியாபரணமென்ன, அவற்றைத்தரிக்குந்தேகமென்ன
அவற்றைக்கண்டு மகிழுங்கரண கருவிகளென்ன, அவற்றி
னதிகாரமென்ன, அதற்குவிஷயமாகிய விராச்சியமென்ன,
இவற்றைத்தனதாக வபிமானிக்குமகங்காரமென்ன,
இவ்வனைத்தையுநீங்கிச், சுககாரணமாக யாதொருசாதனமு
மின்றித் தானேதனக்கானந்தவடிவமாக விருந்தவனுகின்
றான்.

அவ்வித ஆனந்தவடிவமே தனதுவடிவமென விவேக
மில்லாமையால், விழிக்கும்போது நான்சுகமாய்த்தூங்கினே
னென்று தனதுசுகவடிவை யகங்காரத்துடன் கூட்டிக்
கண்டு, அவ்வகங்காரியானதன்னைத் தேகசம்பந்தத்தாற்
றேகவடிமாகப்பார்த்து, மகுடாதியாபரணசம்பந்தத்தாற்
றன்னைக்கிரீடியெனமகிழ்ந்து அப்படியேமற்றவிராச்சியங்
களையும் அபிமானித்து, நான்சக்கிரவர்த்தியென அவிவேக
த்தால் மிகுந்தபிரியவிலாசத்தையடையுங்கால், "நானே
னதிராச்சியமோ! எனததிகாரமோ!" என அவ்விஷயவடி
வங்களைக்கண்டு, சித்தவிருத்திகொள்ளாமற் சலநமின்றி
யற்பநேரமிருக்க, அந்நிலையில் இந்திரியம் விஷயம் இவ
ற்றைமுன்னிட்டு அந்தக்கரணஞ்சத்துவாகாரமாகப் பரிண
மிக்க, அக்கணத்தில் கரணகருவிகளின் சம்பந்தமின்றிய
சத்துவவிருத்தி ஆனந்தமயகோசத்தின் ஆபாசமானதால்
அவ்விஷயானந்தம் ஆனந்தமயகோசத்தின்வழியாக வுதி
த்தனிற்கும். அவ்வானந்தத்தை ஆன்மானந்தமெனவறியா

டல், அவ்விஷயமார்க்கமாகவுதித்ததாய்க்கொண்டதனை விஷயானந்தமெனவபிமானிப்பான். விஷயநீங்குங்காலும் விஷயம்விரோதப்படுங்காலும் விவேகமின்மைபற்றி மூடவிருத்தியுண்டாகி, அம்மூடவிருத்தியாற் சத்துவவிருத்தி திரோதானப்பட, அவ்வானந்தமுந்திரோதானப்பட்டு நான்றுக்கியெனவிவகரிப்பான்.

ஆகலால் அவர்களது அவிவேகத்தைப்பேதித்தற் கேசம்பந்தமாயும் பிறராய்பந்தமாயுள்ள விசித்திரங்களான கர்மங்களை, உலகவிழுக்கத்தாலுஞ் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலும் விதிக்கப்படும். அவ்வித கர்மங்களைத்தெரிந்து செய்யுச்சாதனம் புத்தியைத்தவிர வேறில்லாததனால், அதைக்கொண்டே இகபரமிரண்டுஞ் சாதிக்கப்படுவதுபற்றி விஞ்ஞானமயகோசத்தைச் சாதனமென்றும், இகத்திலாவது பரத்திலாவது ஆனந்தமுதிக்கவேண்டுமானால் ஆனந்தமயகோசத்தினின்று முதிப்பதினால், அவ்வானந்தமயகோசத்தைச் சாத்தியமென்றுங்கூறினோம். இவ்விஞ்ஞானமயகோசஞ் சூக்ஷ்மமாகி எவ்வளவுவிஸ்தாரப்பட்டதோ, அவ்வளவு ஆனந்தமும் விஸ்தாரமாகப் பிராப்தியாகும்.

இங்ஙனமாயின் பஞ்சபூதங்கள் அதன் குணமான சப்தாதிகள் அதன் விகாரங்களாகிய கடபடமுதலான விகபரமெனுமுலகங்கள் இவ்வனைத்துஞ் சத்துவம் இராஜசு-தாமசு என்ற மூன்றுகுணங்களின் விகாரங்களாகும். விஷயாநுபூதிதிசையில் விஷயங்களை யிந்திரியங்களாற் புத்தி வியாபிக்குங்கால், விஷயங்கள் அனைத்தையும் வியாபித்த அந்தப் புத்தியை விஷயாகாரங்களாகப் பேதப்படுத்தி அவைகளில் மோஹத்தால் மயக்கச்செய்ய, அம்மயக்கங்கொண்டு அவ்விஷயங்களையுந் தன்னையுந் தனததிஷ்டானமான ஆன்மான

ந்தத்தையும் பகுத்தறிய வல்லமையின்றி சூனமாத்திரமூர்ச்சித்துநிற்கும். அத்திசையில் விசேஷமில்லாததுபற்றி சத்துவகுணமிருந்து அதன்வழியாக ஆனந்தம் பிராப்தியாகும். விஷயகாரமாகப் புத்தியைப் பேதிப்பித்தது, புத்தியினுடையவும் விஷயங்களுடையவும் ரஜோகுணமாகும். அவ்விஷயங்களையும் இப்புத்தியையும் மோஹத்தாற் பேதப்படுத்தி பேதத்தோற்றமின்றி மூர்ச்சிக்கச்செய்தது, புத்தியினுடையவும் விஷயங்களுடையவுந் தமோகுணமாகும்.

ஆனால் ரஜோகுணத்தாலுந் தமோகுணத்தாலும் விகாரிக்கப்பட்ட புத்திக்குச் சத்துவகுணத்தினாலிக்கங் கிடைக்கக்காரணமேதெனில், இரண்டு குணத்தாலும் புத்திமூர்ச்சிக்குமவசரத்தில், தனதுவல்லமை விஷயத்தைநாடச் சாமர்த்தியமின்றித் தனது காரணமான சத்துவவிருத்தியிலொடுங்கிநிற்கும். அப்பொழுது ஆனந்தமயகோசத்தின் வழியாக ஆனந்தம் பிரதிபலிக்கும். அவ்வானந்தாநுபவத்தை விஷயமாகக்கொண்டு முன்போற் பகிர்முகமாகவுதித்திடும். அங்ஙனமுதிக்க, அவ்வானந்தத்தைப் புத்தியைக் கலந்துநின்ற தமோகுணமும் ரஜோகுணமுந் தங்கள் சத்தியாற்கலந்து, விஷயாகாரங்களாக அதனைப்புத்திக்குக்காண்பிக்கும். அவ்வானந்தத்தைப்புத்தியும் விஷயானந்தமெனமதிக்கும். ஆதலால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் புத்தியிலும் விஷயத்திலுமிருக்கிறபடியறிந்து, அவற்றைநீக்கி யவற்றுள் மறைந்துநின்ற சத்துவகுணத்தோடும், இரண்டுகுணங்களு நீங்கிய புத்தியையும் விஷயத்தையும் ஐக்கியப்படுத்திடில், ஆனந்தமயகோசத்தின்வழியாகவே புத்தியினுதவால் விஷயங்களிற் பிரதிபலித்த ஆனந்தம் அநுபவிக்கலாகும். அவ்விடத்து விஷயத்தோற்றமில்லாததனால், அவ்வானந்தமான்மானந்தமென வநுபவிக்கப்

படும்.

விஷயம் புத்தியிரண்டிற்கு மிரண்டு சொரூபங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று விகாரமும், ஒன்று நிர்விகாரமுமாகும். தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் விகாரவடிவங்களைப்பற்றியிருக்கும். சத்துவகுணம் நிர்விகாரவடிவைப் பற்றியிருக்கும். அதனையறியும் பிரகாரத்தை விசாரிக்கில், "இந்த நமது இராச்சியம் நமக்கு மிகுந்த லாபத்தைக்கொடுக்குந்திறமையுடைய இஷ்டவஸ்து" என விருத்தியுதிக்குங்கால், விசித்திரங்களான குணபேதங்களையுடைய நானாவஸ்துக்களுடன் கூடினவிராச்சியம் அவ்விருத்தியில் பின்னபின்னமாகக்காணப்பட, அதனைத்தன் புத்தியிலுள்ளபடி சுட்ட, அப்பொழுது இஷ்டவஸ்துவாக இராச்சியம் பிரகாசிக்க, இங்ஙனம் நமதிஷ்டவஸ்துவெனப் பிரியந்தடித்துமகிழ; அப்பிரியத்தால் முற்கூறியபிரகாரம் க்ஷணமாத்திரமூர்ச்சித்து விஷயத்தோற்றமின்றி யானந்தாநுபவமுதிக்க, அஃதுடன் விஷயவிஷயியாக பேதத்தோற்றங்காண, அவ்வானந்தத்தை விஷயங்களினுணர்ந்து மகிழக்காணப்படுவதால்; நானா விஷயங்களாகத்தோன்றிய இராச்சியவடிவமான பின்னபின்ன விஷயங்களும் அவ்விஷயாகாரவிருத்திகளுங் கண்டங்கண்டங்களாக விருந்தபோதிலும், அவற்றிற்காதாரமான விஷயமும் அவ்விஷயாகாரவிருத்தியும் அகண்டமாகவிருப்பதாற், கண்டமாயும் அகண்டமாயு மிரண்டுருவங்களை விஷயமும் விஷயாகாரமாகப் பரிணமித்த விருத்தியுமுடையவையாகும். அப்படியேயதனை யிஃது விஷயமென்று சுட்டியபுத்தியுங், கண்டமாயும் அகண்டமாயும் பரிணமித்து வியாபித்துச்சுட்டுவதால், அஃதுங்கண்டமாயும் அகண்டமாயும் இரண்டு ரூபமுடையதாகும்.

அப்படியே யிஃதுநமதென வான்மசத்தையாற் கண்ட

மாயும் அகண்டமாயும் அகங்காரம்பரிணமித்து வியாபித்து அவற்றைச் சொந்தமாகக்கொள்ளுவதால், அவ்வகங்காரவுபாதியுடைய வான்மசத்தையும் இரண்டு ரூபமுடையதாகும். இவற்றிற் கண்டங்களாயவுருவங்கள் ரஜோகுணத்தின் விகாரங்களாகும். அகண்டங்களாய வுருவங்கள் சத்துவகுணத்தின் விகாரங்களாகும். கண்டாகண்டங்களைப் பிரித்துக்காணவொட்டாமல் ஏகாகாரமாகச் சொந்தப்படுத்தி மூர்ச்சிக்கச்செய்தல், தமோகுணத்தின் விகாரங்களாகும்.

ஆனதினால் அகண்ட விஷயத்தினின்றுந் கண்டங்களான விஷயங்களை நிதாரித்து, அவற்றிற் காணப்படுங்குணங்களையு நிர்ணயித்து, அக்குணங்களையும் அக்குணிகளாகும் விஷயங்களுக்கு வேறாகக்கண்டு, அவற்றைப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விஷயீகரிக்க, அவ்விடத்து விஷயங்களாய்த்தோன்றிய அக்குணிகள் காணப்படாமற் சூனியமாக நீங்கிவிடும். குணிகளாகிய விஷயங்கள் நீங்குங்கால், ஆதாரமற்று அக்குணங்களு நீங்கிவிடும். அக்குணிகளாகிய விஷயங்களுடையவுங் குணங்களுடையவும் அளவைபோன்ற விருத்திகண்மாத்திரம், கண்டாகண்டங்களாக வாகாசத்திற்குறிக்கு மிரேகைகள் போற்றோற்றப்படும். அப்படியேமுன் கண்டங்கண்டங்களாகத்தோற்றிய பௌதிகங்களான விஷயங்களுக்காதாரமாய்நின்ற பூதங்களான அகண்டவிஷயங்களையு மில்லாமனீக்கில், அவைகளுநீங்கி, அவற்றினளவைப்போன்ற ரூபாதிவிகாரமற்ற வியாபகவிருத்திமாத்திரமாகக் காணப்படும். அத்திசையிற் கண்டமானவிஷயங்களும், அவற்றினாதாரமான வகண்டவிஷயங்களும், பூதபௌதிக விகாரங்களைவிட்டுக் கண்டாகண்டங்களான விருத்திமாத்திரமாக விருப்பதுபற்றி, அவற்றை யிஃதென்று வியாபித்த புத்திவிருத்தியும், பூதபௌதிகவிகாரங்களை

யெதிரிடாமற் கண்டாகண்டங்களாகிய விஷயாகாரங்களாயப் பரிணமித்து வியாபித்தும், தனது சத்தியால் இஃதெனக் குறித்திருக்கும்.

அப்படியே ஆன்மசத்தையையுடைய அகங்காரமும் அவற்றையெனதென வியாபிக்குங்கால், கண்டா கண்டங்களான அவ்வாகாரங்களி னளவைபோன்ற பரிணமத்தையடைந்து, அவற்றைவியாபித்துச் சொந்தத்தன்மையாகிய தனதாசத்தியினாற் பேதப்படுத்தியிருக்கும். சொந்தத்தன்மையாகியவகங்காரத்தின்சத்தி ஆன்மாவின்சத்தியாதலால், ஆன்மாவே யானந்தவடிவமாகவிருப்பதால், அனைவர்களுக்கும் ஆனந்தமேயிஷ்டவஸ்துவாகக்காணப்படுவதால், அவ்விஷ்டவஸ்துவையே சொந்தமெனச்சொல்லுவதால், அவ்வான்மசத்தியாகிய சொந்தமெனும்பிரியவிருத்தி யவ்வகங்கார வியாபகத்தோடும் அனைத்துங்கலந்துநிற்கும். அவ்விதப்பிரியவிருத்தி ஆனந்தவடிவாகிய ஆன்மாவின் சத்தியாதலால், அதின்மார்க்கமாக ஆன்மானந்தமும் அவற்றிற்பிரதிபலித்து உள்ளும்வெளியும்நீக்கமறத்ததும்பிப் பிரகாசிக்கும்.

இவ்வானந்தத்தையும் இஃதெனும்புத்தி வியாபகத்தையும் கண்டாகண்டங்களாய விஷயவிருத்திகளையும் வியாபித்து அபேதமாகக்காட்டிப் பகுதிஞானத்தைமறைத்து மூர்ச்சிக்கசெய்தது, அகங்காரத்தின் தமோகுணம். ஆதலால், அதனைநீக்கின் கண்டாகண்டமாகிய இவ்வகங்காரமும், அதனால் வியாபிக்கப்பட்ட இஃதெனும் புத்திவிருத்தியும், அதனால்வியாபிக்கப்பட்டகண்டாகண்டமாகிய விஷயவிருத்தியும், அவற்றையுள்ளும்வெளியும் வியாபித்து ஆன்மானந்தத்தையவைகளிற் றதும்பச்செய்து பிரகாசித்தவான்மசத்

தியாகுஞ் சொந்தத்தன்மையெனும்பிரியவிருத்தியும்,பகுதமிவுடனநுபவந்துக்குவரும். அவைகளைக்கூறியபிரகாரம்மிதாரதனுடனநுபவித்து ரஜோகுணத்தையு நீக்கவேண்டும்.

அதற்குபாயமேதெனில், பின்னபின்னங்களாகத்தோற்றிய விஷயவிருத்திகள் பௌதிகங்களின் அளவைமுன்னிட்டுவந்ததால், அவைகள்நீங்குங்காலவ்வளவையுநீங்கிவிடும் அவைநீங்கியவிடம் அவற்றினின்மையாகவிருக்கும். அவற்றின்மையை யவ்விடங்களிலநுபவித்திட, அவற்றினளவைபோன்ற விருத்திகளுமின்மையாகக்கொண்டு கண்டவிருத்திகளனைத்துநீங்கிவிடும். அப்படியேயகண்டவிஷயவிருத்தியையுநீக்கில், அவற்றைவியாபித்த புத்திவிருத்தியும் அதனைவியாபித்தவகங்கார விருத்தியுங்கண்டாகண்டவிசிரமுக்தங்களாகநீங்கிவிடும். அப்பொழுது பாவாபாவத்தோற்றமின்றிக் கண்டமெனவும் அகண்டமெனவுங்குறிக்கக்கூடாமலெல்லையற்று ஆன்மசத்தியாம் பிரியவிருத்திமாத்திரம், ஆனந்தகனமாகவநுபவத்துக்குவரும். அவ்விடத்தில் அவ்விப்பிரதியையுநீக்கில், ஆனந்தமாத்திரமாகச்சேஷித்துநிற்கும், திரும்பவும்பிரியவிருத்தியுதிக்கின், முன்போற்சூக்குமதிரிபுடியுடனநுபவத்துக்குவரும். அதினியல்பைத்தெரிந்து விஷயவிருத்திகளைக் கற்பித்துவியாபிக்க, அவற்றில் இவ்வானந்தமே நீக்கமறப்பரவிநிற்கும். இதனைத்தெரியாமல் அவிவேகத்தால் விஷயானந்தமெனக் கொள்ளுவார்கள். ஆதலால் முற்கூறிய விசாரவிவேகத்தாற் பிரமானந்தமாக வநுபவிப்பாயாகவென்றருள:

மாணாக்கன்—கூறியபிரகார முபாதிகளைநீக்கி, சேஷித்ததன்னையானந்தரூபனாகவநுபவித்துத், தன்னிலாரோபிதமாகியவனைத்தையும் அசத்தெனவும் ஜடமெனவும் துக்க

மௌனவுங்கண்டு வாதித்து ஆனந்தரூபனுனதான் அவையெ
ல்லாம் வாதிக்கப்பட்டும் வாதிக்கப்படாததுபற்றிச் சத்தெ
னவும், அவை அவஸ்துவானதால் பிரகாசியாமல் ஜடமாயி
னுந்தான் சுயம்பிரகாசிப்பதுபற்றிச் சித்தெனவும், சேஷித்
தவிடத்துத் தனக்கந்நியமாக வேறொரு வஸ்துவில்லாதத
னுல் சத்தேசித்து, சித்தேயானந்தம், ஆனந்தமேதானுன
தால், சுயஞ்சச்சிதானந்த வகண்டைகரசமெனவும், தானு
னதன்மகிமையையே யிங்ஙனவென்றுவெனவு மகிழ்ந்து சுய
மானந்தக்கடலாடினன்.

முற்றிற்று.

எட்டாவது.

மனோநாசமார்க்கநிருபணப்பிரகரணம்.

க-வது பாகம் தேகத்திரயாத்தியாச நிவிர்த்தி.

பரமகுருவாகிய எம் பிராணநாதரே! சகலசாஸ்திரங்
களிலும் ஆன்மஞானமடைந்த பெரியோர்களின் சரித்தி
ரங்களிலும் மனோநாசமின்றி மஹாவுபசாந்த பதவியான
அபயப்பிரமப்பிராப்தி கிடையாதெனவும், அம்மனோநாசத்
தினிமித்தம் வெகுபெரியோர்கள் மிகுந்த வருத்தத்தையு
டைந்தார்களெனவும், அம்மனோநாசம் அதிகடினமெனவும்
சிலவிடத்தில் அதிலெளிதெனவும் காணப்படுகிறது. ஆனதி
னுல் மனோநாசமடைந்து ஆனந்தம்பெறு மார்க்கத்தை அ
ருளவேண்டுமென மாணாக்கன் பிரார்த்திக்க;

ஆசிரியர்—நீ கேட்டது மிகவுமிரகசியமாயுள்ளது
தான். ஆத்மாவென்பவன் சராசரங்களான அநேககோடி
பிரமாண்டமண்டலங்களைத் தனது விஸ்தாரமாகிய வியா

§ இஃது பரிபூரணநிலைக்குச் சற்றுமுன்னருளியது.

பகத்திலுதித்த மனதின் ஓரணுமாத்திரமாகிய லேசா
ம்சத்தில் உளதோ இலதோவென அடக்கிவைத்து
அம்மனத்தைரச்சுவில் தோன்றிய சர்ப்பத்தைப்போல தன்
னில்தோற்றுவித்தும் தோற்றுவியாமலும் பிரகாசித்திருப்
பான். இம்மனமானது தனது சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்
டதால் ஸ்தூல சூக்ஷும காரணமென்னு மூன்று சரீரங்களை
யுந் தங்களாகவுடைய அந்தனிருக்ஷத்துக்கு அவஸ்தாத்
திரயங்களைச் சாகோபசாகைகளாகவிசைத்து சரீரத்திரயங்
களினியானென்னுதலும் அபிமானங்களாகிற மூன்றுசிரங்
களைப்பொருந்திய அகங்காரமெனுங்கொடிய விஷங்களைக்
கக்குகின்ற சர்ப்பத்தைத்தனது சங்கற்பத்தால்ஜநிப்பித்து
அதனால் அவ்விருக்ஷத்தைச் சுற்றச்செய்து அன்மவஸ்து
வாகிய சர்வாதாரப் பிரமசைதந்யமென்னும் பெருஞ்செல்
வமான ஆனந்தநிதியைப் புசிக்கவொட்டாமற்றடைசெய்து
நிற்கும். அன்றியும் மஹாமூர்க்கமான விருத்திமணியனெ
னுஞ் சர்ப்பம்போல ஆவரணவிக்ஷேபங்களாகிற குரூரமா
ன விஷயத்தையுதிரித்ததாயுள்ள விரண்டு சத்திகளைத்தன
திரண்டு கோடிகளிலுமிரண்டு சிரங்கள்போலுதிக்கச்செய்
து, அவைகளாலும் அவ்வானந்தநிதியை யாருமனுகவுப
காரப்படாமல் விசிரிம்பித்துநிற்கும். அன்றியும் தன்னில்
விக்ஷேபசக்தியின் வல்லபத்தால் சராசரமாகிய வநேககோ
டி பிரமாண்டமண்டலங்களெனும் பிரபஞ்சத்தைக் கண்
ணுடியிற்காணு நகரம்போலக்ஷணமாத்திரத்திற் றோற்றுவிப்
பித்து, அதற்கு பஞ்சகிருத்தியகடத்திவரும் பிரம விஷ்ணு
ருத்திர மகேஸ்வர சதாசிவர்களென்ற பஞ்சகர்த்தாக்களை
யக்கிருத்தியங்களி லபிமானித்ததுபோலச்செய்து அதனை
நிதிபோனடப்பித்து யாவருந்தவைநப் பிரபஞ்சத்தைச்
சத்தியமாக நம்பச்செய்துநிற்கும். அன்றியுந்தனது சங்க

றப்பத்திலிருக்கிற நாலுருக்குமங்களாகிய பஞ்சபூதங்களை யொருபாகஞ் சுத்தஜடம்போலும் ஒருபாகஞ்சேதனம்போலுங் கற்பித்து, இச்சடாசடங்களான விருவகுப்புக்குஞ் சாக்ஷியாய் சின்மாத்திரனாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சர்வாதிஷ்டான சைதந்யத்தை யிவைகளுக்கந்யமெனத் தெரியவொட்டாமல் நிர்த்தகிபோல நிர்த்தித்திருக்கும். மேலும் ஆகாசத்திற் சுழன்று வருகிற கொள்ளிக்கட்டைபோல ஜநநமரணமென்னு மிருகோடியிற்பிடித்த கொடிய தீயைப்பொருந்திய ஜீவர்களை, சமுசாரமெனும் பெரு வெளியினிலையன்றிச் சுழலச்செய்து அவர்களுக்கதனாலுண்டாகிய துக்கங்களை நீக்க மார்க்கந்தெரியாமற் றுக்கிக்கச்செய்யும். ஒருகாலத்தில் இப்பிரபஞ்சங்களை ரூபமாகக்காட்டி, மற்றொருகாலத்தில் ஒருதனுவில் சகமுந்தற் சிரம்வரையிலிருந்த ஆசிருத்தவிடமின்றி வஜ்ரியபத்திரலத்தைப்போல, எவ்விடத்தும் நாமரூபங்களாகவே பிரமபச்செய்யும், காலகூடவிஷத்திலுங் கொடியதாகிச் சகிக்கத்தகாத சுவாலாமாலாகுலமாயுள்ள காலமெனுமொரு தத்துவத்தைத்தனக்கபேதமான சக்தியாகக்கொண்டு, தேவதிரியக் பசு பக்ஷி மிருகாதிகளாகிய சரவஸ்துக்களென்ன, ஸ்தாவரபஞ்சபூதங்களாகிய அசரவஸ்துக்களென்ன, இவைகளை மஹாகர்ளாந்திரியேயும் மகார்ந்தகாரம் இருசியங்கள் தோற்றமிட்டமின்றி விழுங்குவதுபோற், கபளீகாரஞ்செய்வதே ஏகசத்தொழிலாகக் கொண்டு யாருமொர்ச்சித்து நிற்கச்செய்யும். அப்படியுந் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாசபுராணாகமங்களெனும் சாஸ்திரங்களாற் கூறப்பட்ட புண்ணியபாவங்களெனும் அசனிபாதத்தா லியாருந்தலையெடுக்கவொண்ணாமல் தபிக்கச்செய்துநிற்கும். இவ்விதமாகிய இம்மனம் யார்க்கும்வசமாகி நசித்ததென்ற விவகாரமரிதுதான். ஆயி

னுமதனைவென்று அவ்வானந்தஸித்தியைத் தடையின்றிப்புசிக்குமாறு உபாயங் கூறுவோம்.

அதிவிஸ்தாரம் பொருந்திய பிரமாண்டகோடிகளைத் தனதணுமாத்திரமளவையுடைய சங்கற்பலேசத்திலடக்கி, புனரேகாவலகோவென சங்கிக்குமாறு அளவையில்லாதவியாபகமகிமையைத்தான் பொருந்தியிருந்திடினும், வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தங்களானிரம்பிய கருணாநிதியான சற்குருவினுபதேச வலிமையாலதனை நோக்கின், அதின் வல்லபம் அங்ஙன மோகிக்கச்செய்யாது. கடபடாதிகளின் சத்தைநமிருத்தன்றி யெங்ஙனஞ்சித்தியாதோ, வப்படியே இம்மனத்தின் சங்கற்பசத்தையின்றி முற்கூறிய பிரபஞ்சமிருக்கத்தகாது. கடத்தைக்கண் கண்டிடினும் அத்தன்மை மனந்தெரிவதுபோல, இப்பிரபஞ்சமென்ன, அதற்காதாரமான அச்சங்கற்பமென்ன, அஃதுதிக்குமிடமான கேவலம் மனமென்று சொல்லப்பட்ட நிர்விகாரம்போன்ற அளவையில்லாத வியாபகவிருத்தியென்ன, இவைகளெங்ஙனந் தோற்றிவிளங்குகின்றனவென விவேகாநுபூதியானோக்கின், உள்ளங்கைக்கனிபோல நிச்சயமாய் நோக்குவானுடைய ஞானதிருஷ்டியில் திருசியமாக நோக்கப்பட்டு, முற்கூறிய திட்டாந்தப்படி இந்நோக்குவானது ஞானதிருஷ்டியிலடங்கியதாயும் ஜடமாயுந் தன்பிரகாசத்தால் தோற்றிப்பிரகாசிக்கின்றதாயும் கடத்தை மிருத்துவியாபித்து அக்கடமோர்பொருள்போல் பிரகாசிக்கினும், அஃது முக்காலத்திலுந்தனக்கு வேறாகத்தன்னில் வாராததுபோல், அத்திருஷ்டியிலவை முக்காலத்திலுமிலதாகியும் அநுபவத்துக்குவரும். அங்ஙனம்வரின் அவ்வநுபூதியின் பெலங்கொண்டு இடைவிடாமல்வ்வநு சந்தானஞ்செய்து அவற்றைச்சோதிக்கின், வி

யாபக ஞானதிருக்குமாத்திரமாயும் ஒவ்வொருகாலத்துத் தோற்றியொடுங்கினும் அவைகளுக்கு சாக்ஷியாகியும் இவ்வான்மஞ்ஞானுநுபவம் பங்கப்படாமல் பிரகாசித்துநிற்கும். இவ்விவேகாநுபூதியால் அம்மனத்தை வெல்லவேண்டும்.

அப்படியே ஸ்தூலசூக்ஷ்மகாரணமெனும் சரீரத்திரயங்களைச் சாகோபசாகைகளாக வுடையதாகியுமுள்ள சம்சாரசந்தன விருக்ஷத்தைச் சூழ்ந்த மூன்று சரீரங்களின் அபிமானங்களாகிய முச்சிரங்களைப்பொருந்திய சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட அகங்காரமெனும் அச்சர்ப்பம், அச்சமுசாரமாகிய சந்தனவிருக்ஷத்தை நீங்கிச்சேதிக்கப்பட்டு அச்சக்கிதியை நிர்க்களமாய்ப் புசிக்குமாறும் உபதேசிக்கின்றோம். ஸ்தூலதேகமெனப்படுவது, ரத்தம்-மாமிசம்-எலும்பு-நரம்பு-தோல்-ஜலம்-மலம்-ரோமம்-தந்தம் கபமிவைகளின் சேர்க்கையின் கூட்டமாயுள்ளது. அதனை விவேகதிருஷ்டியாற்பிரித்து தனக்கெதிராக வேர்கயிறுகட்டினதாகப்பாவித்து அதனிலிவற்றை வெவ்வேறுகத்தொங்கச்செய்து பார்க்கின், தான் அசரீரியான ஞானசொருப திருக்காயுமுன் சரீரம்போற்றோன்றியதனு முன்தொங்கப்பட்ட அவ்விகாரங்களாகுஞ் சேர்க்கைநீங்கி வெவ்வேறுக அநுபவிக்கப்படுவதுகொண்டு, சரீரமெனும் நாமத்தின் பொருளைநீங்கிநிற்கும். இங்ஙனம் இடைவிடாமல் திடதாரப்பியாசஞ்செய்யின், அஃதொருக்காலுஞ் சரீரமாகத்தோற்றுமல் கடத்தில் நானென்னவநுபவமிருக்குமதியாததுபோல, இத்தனுவில் நானென்ற அத்தியாசமுதியாமல் தானேநீங்கிவிடும். அப்படியே யித்திருஷ்டாவும் தன்னிற்றனுசம்பந்தம் காணப்படாததனுல் அசரீரியான திருஷ்டாமாத்திரமாகப் பிரகாசித்துநிற்பான். இவ்வநுபவம் திடதரமாகச்சித்தித்திடின் அவ்வகங்காரமாகிய சர்ப்பத்தின் கோரே

மான ஒருசிரம் விவேகவாளால் வெட்டப்பட்டு நிர்ஜீவனுய் மாளும். அச்சர்ப்பத்தின் மற்றச்சிரங்களுமாளுமாறு உபதேசிப்போம்.

தனுசம்பந்தம் நீங்கி அசரீரியான இவ்வான்மா ஞானதிருஷ்டி மாத்திரனுகப்பிரகாசிக்கில், கேள்விவல்லபமுதலியபதினேழு சக்திபொருந்திய சூக்குமசரீரம் அவனையபேதமாகக் கலந்துநிற்கும். பின்னபின்ன லக்ஷணம்பொருந்திய அப்பதினேழு வல்லபங்களையும் ஸ்புரிக்கக்செய்து, அவற்றை ஆகாயத்திற்சிதறிய பின்னபின்ன லக்ஷணம்பொருந்திய நக்ஷத்திரங்களைப்போல் காக்ஷிப்படுத்தி, சூரியனைக்காண்கின்ற திருக்குக்கும் அச்சூரியனுக்குமுள்ள தூரத்தினளவைமதிக்கக் கூடாததுபோல, ஆன்மதிருஷ்டிக்கு இப்பதினேழு தத்துவமும் அதி தூரத்தில் காக்ஷிப்படுமாறு நோக்கில், ஆன்மசம்பந்தத்தைநீங்கி கடாதிகள்போல, அநான்மவஸ்துக்களாகப்பவித்துநிற்கும். இவ்விவேகாநுபூதியால் அநவரதமும் கூறியபிரகாரமவைகளைநோக்காநின்ற ஞானதிருஷ்டியில் ஆன்மத்துவேனுநுசந்தானமும், அப்பதினேழு தத்துவங்களாகிய காக்ஷிப்பொருள்களில் அநான்மபுத்தியநுபவத்தால் நேரிட்ட அகமத்தியாசநிவிர்த்தியும், திடதரமாகில் அகமத்தியாசமுதியாது. இங்ஙனங்கூறியபடி திடமாகச்சித்தித்திடின்னிவ்விவேகாநுபூதியெனும் வாளால் தறிபட்டு நிர்ஜீவனுய் அவ்வகங்காரமெனும் சர்ப்பத்தின் இரண்டாஞ்சிரமுமாளும்.

அப்படியே அகங்காரமெனும் சர்ப்பத்தின் மற்றொருசிரமும் மாளுமாறு அநுக்கிரகிப்போம். இப்பதினேழு கருவியைநீங்கி அசரீரியான ஞானதிருஷ்டிமாத்திரமாயிவ்வான்மா பிரகாசிக்கினும், இவ்விலிங்கசரீரம் சுத்தமாய்நீங்கினதுகொண்டு ஒருகாலத்து திரிபுடிசூந்நியமாய் விருத்தியி

வின்மையாகிற, ஸ்பூர்த்தியில்லாத சுழுத்தியெனு மோரவ
ஸ்தையுண்டாகி, அவ்வித ஞானதிருஷ்டியை இழந்தது
போல் தோற்றுவிப்பித்துநிற்கும். அஃது மேகத்துவிகாச
முடைய ஞானதிருஷ்டியின் விழித்தலை முன்னிட்டுத்தான்.
இதனைச் சோதிப்பது பரிபாகமுடைய அதிசூக்ஷும விவே
கம்பொருந்திய அதிகாரியாற்றான் கூடுமாதலால் அதனைக்
கேட்கக்கடவாய்.

ஒரு தோற்றமுமிலதாகியும் அவ்விடத்தில் ஞானதிரு
ஷ்டியிருக்கிறது. இல்லையென மதிக்கக்கூடாததாயும் அவ்
வவஸ்தையிருந்திடினும் யாதொன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த்
தூங்கினேனென்று அஞ்ஞ-விஞ்ஞ-யாவரும் சாதாரண
மாய்ப் பிரதீதியில் விளக்கப்படுவதால், அப்பிரதீதியின்
பெலங்கொண்டு விவேகத்தால் யாதொரு தோற்றதனுமில்
லாத பிரகாரமும் அவ்வநுபூதியை உள்ளபடியிந்நிலையில் வி
ஷயீகரிக்க அங்ஙனமே ஓரநுபவமுதித்துநிற்கும். அவ்வநு
பூதியை அதிசூக்ஷுமமான விவேகவிருத்தியநுபவத்தால்
நோக்கி அவ்விடத்திற்றானே சங்கற்பசத்தையின் சம்பந்த
மின்றி நோக்கிய திருக்கநுபவத்தால் அதனைக்காக்ஷிப்படு
த்த அஃது திருசியத்தன்மைபொருந்தி அனான்மவஸ்துவா
கிமுன் சூரியமண்டலதிருஷ்டாந்தம் கூறியதுபோல வெகு
தூரத்தில் விலகிநிற்கும். அங்ஙனமே இவ்வான்மாவினது
திருக்கநுபூதியும் யாதொரு தோற்றமுமிலதாகியும் திரிபுடி
சூந்யமாகியும் ஞானதிருஷ்டியிருக்கிறது, இல்லையெனமதி
க்கக்கூடாததுமான அவ்வவஸ்தையை, அவ்விரண்டவஸ்
தையை திருசியமாகத்தோற்றுவிப்பித்து தான் ஞானதிருஷ்
டிமாத்திரமாக நின்றதுபோல், மூன்றுமவஸ்தைக்குஞ் சூக்
குமமாய் திரிபுடிசூந்ய ஞானசொரூப மாத்திரமாய்ப் பிர
காசித்துநிற்கும். இவ்வநுபவமதிசூக்குமமானதால் அத

னைச் சுவாநுபவத்தால் அவலம்பித்துநிற்பது மிகவும் அரி
து. ஆயினும் அதிலதற்கபின்னமாய் ஒருசாக்ஷிதர்மத்தை
யாரோபித்து முற்கூறிய அவஸ்தாநுபூதி சாக்ஷிப்பட்டது
கொண்டும் இஞ்ஞானதிருக்கநுபூதி சாக்ஷியாகவிருப்பது
கொண்டும் தன்னை சாக்ஷியாகவநுபவித்து, அவனை சாக்ஷிய
மான வனான்மாவாகையால் அஃது ஒருக்காலும் அகம்பொ
ருளாகாதெனக்காணில் அதிலடிக்கடி ஆத்துமாத்தியாசம்
நிவர்த்தியாகிவிடும்.

அவ்வவஸ்தாநுபூதியாமொன்றுந் தெரியாமையாகிய
அஞ்ஞானமே காரணசரீரமாதலால் அஃது இவ்வான்மாவி
னது ஞானதிருக்கைமறைத்ததென்பது கூடாது. ஏனெனி
லிவ்வஞ்ஞான மெத்தன்மையுடையது? எதனைக்காரணமாயு
டையது? எவ்வல்லபத்தால் மறைத்தது? எனவிவேகாநுபூதி
யால் நோக்கின், அதற்குக்காரணம், அந்தகாரத்துக்குக்கா
ரணஞ் சூரியனாகாததுபோல் சிதான்மாவாகான். அவ்வ
ஞ்ஞானமே சகல துவைதப்பிரபஞ்சத்துக்குங் காரணமா
யிருப்பதால் அதற்கந்நியமான வேறெப்பொருளுங் காரண
மாகத்தகாது. நிர்லேபநாகமா பொருவஸ்து சித்திக்கிடத்
தகாது. அல்லது சித்திக்கிடின், அஃது சொப்பிரகாச
வஸ்துவாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் சொப்பிரகாசமா
க்கூறின், அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஆதித்தனி
டத்தில் மறைக்கும் வல்லமைபொருந்திய அந்தகாரஞ்சித்
தியாததுபோல், ஆவரணரூபமாயுள்ள மறைக்கும் வல்லப
ம்கெட்டு தனது நாமத்தின் பொருளைப்பொருந்தாததாகி,
ஆத்துமஞானதிருஷ்டிக்கு வேறுபில்லாமல் அவஸ்துவாகி
நீங்கிவிடும். அங்ஙனமில்லை; அஃது எதனையும் மறைக்கு
ம் வல்லமைபொருந்திய ஜடவஸ்து: ஞானப்பிரகாசத்தினா
லவிகொண்டே தனது வல்லபத்தைச்செலுத்தி நிற்குமே

னில்; கடாதிகள்போலுள்ள இவ்வஞ்ஞானம் மறைக்குந் திறமையுடையதாகப் பவிக்குங்கால், அவ்வல்லபங்களைத் தெரியுமாறு பிரகாசிப்பிக்கின்ற சாதனமான அந்த ஞானப்பிரகாசத்தை மறைக்கவேண்டுமானால், தன்னைப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற அதினுதவியிருக்கும்வரை அதனை மறைக்கவுபகாரப்படாது. அவ்வுபகாரத்தை நீங்கினகாலத்து மறைக்கலாமெனில்; அவ்விடத்துந் தனக்கு சுதந்திரமாகவிளக்கமில்லதுகொண்டு கடம்போலுந் தானேயிருக்கிறது—இல்லையென்ற பிரதீதிக்குக்கூட விஷயமில்லாமல் சூநியம்போல் பவித்துநிற்கும். அன்றியும் யாதொரு குவிப்பாலுங்குவிக்கக்கூடாததுசுபாவம் பொருந்தியதாதலால் யுக்திக்கு அநர்ஹமானதுபரவி கர்த்தும் அகர்த்தும் அந்நிதாகர்த்தும் வல்லபமுதலியயாவு மதினிடமாக விளையாடிநிற்கும்: அதனையார் நிர்ணயித்துக்கூறவல்லார்! எனில்; அங்ஙனமாயினுங் கூறியபிரகாரம் ஓர் இருக்குதை அதற்குச்சித்தியாவிடின் அவஸ்வாகிவிடும். பிரகாசியாவிடினும் அங்ஙனமேயாகத்தகும். இவ்விருதன்மையும் அதிலிருக்கின்றதாகவொப்பின் கடமிருக்கின்றது; படமிருக்கின்றது; பிரபஞ்சமிருக்கின்றது; அஞ்ஞானமிருக்கின்றது; அப்படியே இவைகள் விளங்குகின்றது; என்ற விவகாரபலத்தால் சோதிக்குங்கால் பின்னபின்ன விவகாரங்களைப்பொருந்திய இவ்வஸ்துக்கள் அந்தந்த நாமங்களின் பொருள்களாகும். அப்படியே இவைகளிற் காணப்பட்ட "இருக்கின்றது" 'விளங்குகின்றது, என்றசொற்கள் மாறுபடாமலிருப்பதினு லவைகளின்பொருள் அவற்றிற்கந்நியங்களாகவேண்டும். அங்ஙனமாயின் அவற்றின் விலக்ஷணத்தன்மையைப் பொருந்திநிற்கும். அஃதும் அவை பின்னபின்னங்களான விகாரங்களைப் பொருந்தியிருப்பதா லவ்விகாரத்தன்மைக்கு விலக்ஷணமான நிர்வி

காரத்தன்மையைப் பொருந்திநிற்கும். இந்தப்பிரகாரம் விவேகாநுபூதியாற்கண்டு ஓர் பர்வதத்தில் விஸ்தாரம்பொருந்திய குகையெனும்வெளியில் சிலையின் காடின்னியம் காணப்படாததுபோல், அரூபமாகியும் நிர்விகாரமாயுமுள்ள அவ்விருதன்மையையும் அநுபவத்தாற்பார்த்து அவற்றையுவ்வஞ்ஞானம் வரையுள்ள முற்கூறியவஸ்துக்களில் சேர்த்துப்பார்க்கின், அவை தனது விகாரங்களையும் தனதுரூபங்களையும்நீங்கி இல்லனவாகப்பவிக்கும். அவ்வின்மைகளையும் அத்தன்மையாகவேபார்க்கின் ஆன்மஞானாநுபூதிக்கு வேறுசுவில்லாமல் அது மாத்திரமாகவே சேஷித்துநிற்கும். இங்ஙனம் இருக்குதையை அவைகளுக்கொப்பாவிடினுஞ் சத்தையில்லாமையால் அப்படியே அவஸ்துவாகும்.

இப்பிரகாரம் இக்காரண சரீரமாகிய அஞ்ஞானத்தை விவேகாநுபூதியால் அவஸ்துவாக நிராகரித்து, அப்படியே முற்கூறிய அநுசந்தான விசேஷத்தால் தோற்றிய சுழுத்தியாங்காரண சரீரமெனுங் காக்ஷிப்பொருளாகிய அநான்மவஸ்து, ஆன்மசம்பந்தமின்றி வெகுதூரத்தில் முன்னிலைப்பட, அதில் அகமத்தியாசத்தை விவேகாநுபூதியால் திடதரமாகநீக்கி எக்காலத்தும் அதில் அகமத்தியாசமுதியாமலிருக்குமாறுசெய்து, இம்மூன்று சரீரங்களையுங்கடந்து அவஸ்தோதாசீனனைப் பிரகாசிக்கின்ற அத்துவிதிய வஸ்துவான அகம்பதத்தி னுண்மைப்பொருளாகிய சாக்ஷியாமிவ்வான்மஞானத்தில் அகமர்த்தஞானம் எக்காலத்தும் நழுவாமலிருக்குமாறு, விருத்தியினுதவியின்றி விவேகாநுபூதியின் பெலங்கொண்டு இடைவிடாமலப்பியசிக்கின்ற அப்பியாசதார்ட்டியத்தாற்கூறிய சுவாநுபவஞ்சித்திக்கும். அங்ஙஞ்சித்திக்கின் அவ்விவேகாநுபூதியாம் வாளால் அவ்வகங்காரமாஞ் சர்ப்பத்தின் மூன்றுஞ்சிரமும் வெட்டப்பட்டு நீ

ஜீவனைப் புனருத்தானத்துக்கேதுவின்றி மாய்ந்துவிடும்.

அக்காலத்து "ஒன்றுந்தெரியாமல் தூங்கினேன்" என்ற பிரதீதியோடும் "சுகமாய்த்தூங்கினேன்" என்றோரானந்தாநுபவங் காணப்படுவதால், "ஆனந்தமே பிரமம்" என்ற சுருதிப்பிரமாணத்தால் ஆனந்தசொரூபம் அப்பிரமத்துக்கேயன்றி மற்றெப்பொருட்கும்பொருந்தியாது. அங்ஙனமாயினும் விஷயானந்தமென்றுஞ் சுழுத்தியானந்தமென்றுங் கூறப்பட்ட ஆனந்தம், இவ்வாவரண விக்ஷேபசத்திகளால் வாதிக்கப்பட்டு நிற்ப விஷமிச்ரக்ஷீரம்போல ஆத்தியந்திக துக்கநிவிர்த்தியைக்கொடாநின்ற நித்தியானந்தமாகப்பிக்கவில்லை. இவ்வாவரண விக்ஷேபங்கள் அகங்காரத்தோடும் நீங்கி நிஷ்பிரபஞ்ச அத்துவிதீய ஆன்மசின்மாத்திரமாக மஹாவுபசாந்த பதவியாய்ச் சித்திக்கதுகொண்டு திரிவிதபரிச்சேத சூன்யமான எக்காலத்துமுள்ள நிஜானந்தமாகவே பிரகாசிக்கும் என்றருள:

மாணாக்கன் உபதேசித்தபிரகாரஞ் சமாதியுற்று தேகத்திரயாத்தியாசம் விட்டுப்பிரகாசித்தான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது பாகம்.

ஆவரணவிக்ஷேப நிவிர்த்தி.

சுவாத்மானந்தஸாம்புதியின் மூழ்கினவனாயிருந்த மாணாக்கனை ஆசிரியர் ஆலிங்கன விசேஷத்தால் பகிர்முகப்படுத்த, பிரதக்ஷிண நமஸ்கார பூர்வமாய் தனதாசிரியரது பெருங்கருணையைப் பலவிதமாய்ப்புகழ்ந்து சுவாமி! நிராக்ஷகா! தேகத்திரயாபிமானமாகிய மூன்று சிரங்களுடைய

தாயும் இருதலைமணியன்போல் ஆவரணவிக்ஷேபமாகிய விரண்டு சிரங்களுடையதாயும் வர்ணித்ததில், முன்னுரைத்த மூன்று சிரசுகளையுஞ் சேதிக்குமுபாயம் அநுக்கிரகித்தது போலவே; மற்றவையை நீக்குமார்க்கத்தையும் உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று மாணாக்கன் விண்ணப்பஞ்செய்ய:

ஆசிரியர்—இருதலைமணியனுக்குச்சமானமான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளை இருகோடியிலுமுடைய தனது சக்தியால் ஆனந்தநிதியையாரும் அணுகவொட்டாமற்செய்யினும் அதனையும்வெல்ல உபாயமுளது.

இருதலைமணியனெனுஞ் சர்ப்பம் வெகு தூரதிருஷ்டியுடையது. அதின் திருஷ்டியிலெந்தவஸ்து எதிர்ப்படினும் நீறிவிடும். அதனையுமதிகரித்ததாயுங்காளகூட விஷத்துக்கு மேலான கொடுமைபொருந்திய ஆவரணவிக்ஷேபங்களாகிற சத்திகள் மிகவுங்கொடியன. அவற்றில் விக்ஷேபசத்தியென்பது தன்னுற்றோன்றிய தர்ப்பணநகரம்போல் இலக்கமிட்டுத்தீராத சராசரமான அநேக பிரமாண்டகோடிகளைத் தோற்றுவிப்பிக்குமென்றதில், இந்திரஜாலவித்தையால் அநேக ரதகஜதுரகபதாதிகள் கற்பிக்கப்பட்டு யாவராலும் பிரத்தியக்ஷமாயநுபவிக்கப்படினும், அவ்விந்திரஜாலக்காரனுக்கு அம்மாயித்தைகளெல்லாம் இந்திரஜாலவித்தையினால் கற்பிதமெனவுந்தெரிவதுபோல், தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை மித்தையென்றாவது, தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்டதென்றாவது, விவேகமின்றி அதனை விருத்திசெய்ய நாடிநிற்கும். அதிநுபவமித்தஜீவ சைதந்நியங்களுக்கு விருத்தியின் விவேகங்களைத்தவிர சொந்தமாக விகாரங்கள் கூடாததனால், அவ்விக்ஷேப சக்தியினுதித்த துக்கசாகரத்தில்மூழ்கி மூழ்கி சுபாவமாய் அவிநாசியானதையால் மரிக்கவிடமின்றி

சகிக்க அசக்யமாயினும் பரம இடமுமின்றிப் புசிக்கின்றான்.

இங்ஙனமிருந்திடினும் இவ்விக்ஷேபசக்தி அளவையில்லாத பிரபஞ்சாகாரமாய்ப் பவிக்கவேண்டுமானால் நிமித்தமாய்ப்பவியாது. அந்நிமித்தத்தை நோக்கின் புறக்கரணங்களின் பஞ்சபூதபஞ்சபௌதிக பஞ்சவிஷயங்களை முன்னிலைக்கொண்ட சர்வாங்கத்தையும் முன்னிட்டு, அவ்விஷயாகாரங்களாகத்தானே பரிணமித்து, அவைகளை அப்பரிணாமத்தின் வழியாக அந்த அந்த நாமரூபங்களோடுங்கூட நிர்ணயப்படுத்தி, தன்னில் உபஹிதமான பிரத்தியக் சைதந்யத்தின் பிரகாசபலத்தாற் பிரகாசிப்பித்திருக்கும். இங்ஙனமாயின் இப்புறக்கரணங்களுக்கு முன்னிலைப்பட்ட விஷயங்கள் அந்தவந்த நாமரூபங்களோடுங்கூட விஷயப்பட்டாது. அப்படியே அகக்கரணமாம் விக்ஷேபசக்திக்கும் தனக்குள்ளபடி விகாரத்திற்கிடைத்த இலக்கணத்தால் அவ்விடயங்கள் விஷயப்பட்டாது. ஆனால் அகக்கரணத்துக்கு சாக்ஷிசைதந்யத்துக்குப் புலதகாவலோகன் விஷயத்தில் உபநேத்திரமுபகாரப்படுவதுபோல, இப்புறக்கரணங்களினுதவியால் இவ்விடயங்கள் விஷயப்படலாமெனில்; அந்தனுக்கு உபநேத்திரம் உபகாரப்படாததுபோல், இவ்விரண்டு கரணங்களும் சடமானதாலுபகாரப்படாது. இவை சடங்களாயிருந்திடினும் சைதந்யத்தின் பெலங்கொண்டு இவற்றிற்கு விடயங்கள் விஷயமாகலாமெனில், அச்சைதந்யத்தில் பாவும் விக்ஷேபசக்தியோடுங்கூட உண்மையிற்கற்பிதமாகையால், இரச்சுவுக்கு தன்னிற்கற்பிதமான சர்ப்பத்தின் ஸ்திதிநாசங்கள் எங்ஙனந்தெரியாதோ அங்ஙனமே முற்கூறிய உற்பத்தி ஸ்திதிநாசங்களில்லாததாகையின் அஃதாகாது. ஆதலாலிப்பிரகாரமாலோசித்து உதித்த அநேக பிரமாண்டங்களையும் புறக்கரணங்களையும் அப்பிரமாண்டத்தையுதிப்பித்த விக்ஷேபசக்தியையு மிந்திரஜால திருஷ்டாந்தத்தால் கூறிய அதின் விவேகத்தையும் அதின் ஜடத்தன்மையையும்; புறக்கரணம் விக்ஷேபசக்தி பிரத்தியக் சைதந்யம் இவற்றிற்கு முற்கூறியபிரகாரம் கற்பிதப்பிரபஞ்சம் விஷயப்படாமையையும், விவேகாநுபவத்தால் நோக்கிய பிரதிநிதிசையில், முன்னூக்குமசரீரத்தை பஞ்சான்மாவாகும்படி செய்து, அதினின்றும் அகமத்தியாசநிவிர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறதுபோல, இவைகள் விவேகாநுபூதியால் பின்னபின்ன லக்ஷணம்பொருந்திய சாக்ஷிப்பொருளான அநான்மவஸ்துவாய் ஆன்மசம்பந்தம்நீங்கி வெகுதூரமிருப்பதுகொண்டு அவற்றில் அகமத்தியாசத்தை நிவர்த்தித்து, பிரத்தியக் சைதந்யத்தில் திடதரமாக விருத்தியினுதவியின்றி அகமநுபவம் சித்தித்திடின், இச்சைதந்யத்துக்கு வேறாகவில்லாமல் தானும் தனதுகாரியமான பிரபஞ்சமும் சேஷித்து, மஹாஉபசாந்தஸ்தானமெனும் விசிராந்திபூமியையடைந்து இச்சீவர்களும் இந்திரஜாலத்திற்கண்ட பொருள்களை மித்தையென இந்திரஜாலக்காரன் கண்டிருப்பதுபோல், தன்னில்முக்காலத்தும் முற்கூறியவையில்லையென அத்துவிதீய நிஜானந்த சுதாசிந்துவாகப் பிரகாசித்திருப்பார்கள்.

மாணாக்கன்—ஆனால்முற்கூறியவிவகாரிராதிகளைப்போலல்ல: இவ்வெழு கடல்களையும் ஒருசாதனமுமின்றி நிலைஜலங்கூடமேசவியாமற் சுழல ஆகாசத்தில்விரைவியவும் அஷ்டகுலாசலங்களும் சப்தமேகங்களும் பஞ்சபூதங்களும் நாளினாளியாய் ஸ்திதியின்றிச்சுழலவும் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திராதிகள் நிலைபெயர்ந்து அவசமாய்ச்சிதறவும் இங்ஙனம் செய்யாநின்று மஹாப்பிரளயவாதம்போல; யார்க்கும் பயங்கரமாய்ச்சலிக்கின்ற இவ்விக்ஷேபசக்தியை வெல்வதும் அதின்

அசைவை நிறுத்துவதும் எங்ஙனங்கூடும்? எனவினவ:

ஆசிரியர்—நீ பயந்து சங்கித்தது சரிதான். ஆயினும் ஒருதாசி பரதசாஸ்திரப்பிரகாரம் ராகபந்த அடைவுகற்றுத் தாளமுதலியவையோடும் சபையில் நிர்த்திக்குங்காலத்தில், அவளது நேத்திரம் ஹஸ்தமுதலிய அவயவங்கள் பாவகுசநுமித்தம் க்ஷணத்தில் வெகுவக்கிரங்களான சுழல்தலையடையினும் அதனை நோக்காநின்ற திருஷ்டாவின் திருஷ்டி பந்தமாயாவது அதிவேகமாயாவது சலிக்கக்காரணமில்லை. இப்பிரகாரம் நிராதிவிக்ஷேபசக்தியின் வல்லபத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்திடின், இவ்வான்மசைதந்யத்துக்கந்நியங்கள்போலத் தோற்றிப்பிரகாசியாநின்ற சராசரமாகிய பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் நசிப்பித்தும் உதிப்பித்தும் க்ஷணத்தில் தானுந் தொழிலின்றி நீங்கிவிடும். விவேகாநுபூதியால் அவற்றின் கிரமத்தையும் உற்பத்தி நாசங்களையுங் கண்டு, தன்னை அவிநாசியாகவும் அதின் கொடுமைபொருந்திய சலனசக்தியென்ன சராசரங்களான ஜடவஸ்துக்களின் சலனம் நீங்கவென்ன இவைகள் தன்னைச் சம்பந்தியாததுகொண்டு, அபரோக்ஷமாகத் தன்னை அசங்கோதாசீனனாயும் நோக்கி ஆனந்தித்து, பிரகாசமானமாய் ஜடமாய் திருசியமாய் அநான்மவஸ்துவாய் கற்பிதமாயிருக்கிற விக்ஷேபசக்தி முதலானவைகளில் நிச்சேஷ்டமாய்க் கூறியபிரகாரம் அத்தியாசம் நீங்கினதுகொண்டு, கடபடாதிகளை ம்ருத்திருஷ்டியாய் நோக்கின், அவை காணப்படாததுபோல இவ்வான்மதிருக்கா லவையனைத்தையும்நோக்கின், அத்துவிதமான அத்திருக்கிலயித்துயிலதாகி அத்துவிதீய நிஜானந்த சொரூபமாகவே யபரோக்ஷமாய்ச் சித்திக்கிடும். அக்காலத்துமனதின் ஒருகோடியை யவலம்பித்த விக்ஷேபசக்தியாம் ஒருசிரம் வெட்டப்பட்டொழியும்.

மற்றொரு சிரமாகிய ஆவரணசக்தியென்பது முற்கூறிய விக்ஷேபசக்தியையும் அதினுதித்தபிரபஞ்சத்தையும் தனக்கந்நியமாக வில்லாமற்செய்து அந்தகாரம்போன்ற தனது ஆவரணவல்லபத்தால் பிரபஞ்சஸ்பூர்த்தியைக் கபளீகரித்ததுபோல அதிஷ்டானவான்மசைதந்யத்தின் ஸ்புரணத்தையுங் கபளீகரித்த பிராயமாக ஜடம்போல்; பிரத்தியக்கை யாரும் நினைக்கும்படி செய்வித்துநிற்கும். அங்ஙனமுள்ள ஆவரணசக்தி சுழுத்தி மூர்ச்சை பிரளயமிவை முதலானவற்றிற்கூறிய பிரகாரமநுபவிக்கப்படும். அதனைச்சேதிப்பது மிகவுமரிது. சுழுத்தியிலிருந்து உத்தானத்தையடையுங்கால், "ஒன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த்தூங்கினேன்" எனச்சொல்லுகிறார்கள். மூர்ச்சை தெளியுங்கால் எந்தப்பயத்தை முன்னிட்டு மூர்ச்சித்தானோ, அந்தப்பயகம்பிதனாகிகளுடனெழுந்திருக்கின்றான். அப்படியே மரணதிசையிலும் ஜீவர்கள் அவ்வாவரண சக்தியிலடங்கி க்ஷணமாத்திரத்தில் பரலோகயாதனை ஜநநமிவைகளுக்காதாரமான கர்மவாசனை உத்தானதிசையோடுண்டாகி, அதற்குத்தகுந்த சுகதுக்காதிகளை அவ்வந்தக்கரண உபாதியில் பிரதிவிம்பித்திருக்கின்றசைதந்யத்தில் கற்பிக்கப்பட்டு, அவ்வாறு பரம்பரையால் அநேககோடி ஜநநமரணங்களை வெளியிலடைவுற்றவன்போல் புசிக்கின்றான், சமாதியினின்றுத்தானத்தையடைகின்ற மஹாபுருடன் சர்வாதிஷ்டான பிரத்தியகபின்ன நிஷ்ப்பிரபஞ்ச அத்துவிதீயவான்மசைதந்யத்தில் ஆரோபிதமான சகல பிரபஞ்சங்களையும் விவேகாநுபூதியால் இல்லாமல் நிராகரித்து, சமாதியையெய்தியபிரகாரம் அவ்விடத்துத்திரிபுடியில்லாவிடினு மவ்வநுபூதிமானாக உத்தானத்தையடைகின்றான். இங்ஙனம் அதிவிருத்தமானபின் னபின்னவிசித்திர காரியங்களுக்கு, தான் ஏககாரணமாயிரு

ந்து நடப்பிக்கின்றது. அவ்வல்லபங்களை சுருதியுக்தியநுபவங்களையுடைய சற்குருவின் கிருபையினால் விவேகாநுபூதி கொண்டுநோக்கின், சூரியசந்நிதியில் ஹிமகணங்கள்போல நீங்கிவிடும். (இதில் கீழ்க்கூறிய அவஸ்தைகளில் ஆவரண சக்தியிலயித்துதித்ததாய்க் கூறினும், அதைநீங்கி கூடஸ்தபரமான்மாவிடத்தில் அபிக்யப்பட்டுப் பின் ஆவரணத்தினியமாயுதித்ததெனக்கொள்க.) இவற்றைச்சோதிக்கும்விவரமேதெனில், சுழுத்தியவஸ்தையில் கர்த்தாபோக்தாவாகிய ளங்கிய விஞ்ஞானமயவான்மா விஷயக்கிரஹண சாமக்கிரிகைகளான கரணங்களைவிட்டு, தனதுபாதியாகிய விஞ்ஞான விருத்தியையும் நீங்குங்கால் ஞேயம் ஞானமென்ற இவ்வுபாதிகள் அவனிடத்திலின்மையால் ஞாதிருமாத்திர உபாதியுடன் தனிக்க, ஞேயஞானங்களில்லாததால் ஞாதிரு உபாதிதானிருந்துமிலது போலுபகாரப்படாமற்பவித்து, அஃதும் நிராலம்பமாக நீங்கிவிடும். அக்காலத்து அதிலுபஹிதசைதந்நியம் தனது சொரூபமாகிய விம்பமான கூடஸ்த பிரமசைதந்நியமாத்திரமாய்ச் சேஷித்து நின்று, பிராரப்தகர்மவசத்தால் ஜாக்கிராவஸ்தையைப், பூர்வமடங்கியநீதிபோல் ஞாதிரு உபாதி முதல் கிரமமாய் விஷய சாமக்கிரிகைகளானகரணாந்த முபாதிகளையடைந்து நிற்கும். இதனை விவேகாநுபூதியால் நோக்கின் கரணமுதல் ஞாதிருத்துவாந்தமுபாதிகளைச் சம்பந்தித்திடின், சாக்கிரஞ்சொப்பனமெனவும் அவற்றைநீங்கிடின்சுழுத்தியெனவு மாகும். ஆனால் "ஒன்றுந்தெரியாமல் தூங்கினேன்" என்ற பிரதீதியால் ஆவரணசக்தியவ்விடத்துளதாய்க் காணப்படுகின்றதெனில், இவ்வுபாதிகளோடுங்கூடிய நிலையிலநுபவிக்கப்பட்ட விருத்திஞ்ஞானத்தையே ஞானமெனவும், விருத்தியில்லாவிடத்துச்சொரூபஞானஞ்சொப்பிரகாசமா யிருந்தும் அவ்வி

வேகமில்லாததால் அதனை அஞ்ஞானமெனவுங்கொண்டு, வாசனையாலவ்வாவரண சக்தி யுதித்ததேயன்றிவேறில்லை. மேலும் அவ்வாவரணாநுபூதியோடுங்கூட "சுகமாய்த்தூங்கினேன்" என்று ஒரு பிரதீதிகாணப்படுவதால், இரண்டுமொரு நிலையைப்பற்றியிருப்பதால், இச்சுகாநுபூதியைத்தவிர மற்றையதொன்றையுந் தெரியவில்லையென்று ஒன்றுந்தெரியாமையாமாவரண சக்திக்குப்பொருள் கூறவேண்டிவரும், அங்ஙனங்கூறப்படி னிவ்வாவரண சக்திதனதுவல்லபத்தை நீங்கித்தானும் சொரூபமற்று அவஸ்துவாகப்பவிக்கும். அப்படியே அஞ்ஞானாநுபூதியை மாத்திரம் ஸ்தாபித்து நிரூபிக்கினும், அவ்வஞ்ஞானமாம் ஒன்றுந் தெரியாமையுடன் ஒரு ஞானங்கூட அதனைப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு அபாத்தியமானமாய்க் காணப்படுவதால் அதனாலும் தன்வல்லபத்தையிழந்து அவஸ்துவாகவேண்டும். ஆனால் இவ்வாவரணசக்தி அவஸ்துவாயின் யாவராலுமொன்றுபோல நுபவிக்கப்படக் காரணமேதெனில், இவ்வான்ம சைதந்நியம் நித்தியநிர்விகார திரிபுடிரஹிதகூடஸ்த சைதந்நியமாம். அப்படியே தநுவாதிகருத்திருத்துவாந்தம் உபாதிகள் திரிபுடி சூந்நிய ஜடவஸ்துக்களாகும். இவற்றில் ஆன்மசைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க இவைகளே சேதனவஸ்துபோல் பிரகாசிக்கும், கூடஸ்தனது சொரூபவிவேக மில்லாததால் இவற்றில் பிரதிபிம்பித்தசிதாபாசன் இவற்றை நீங்கிக் கூடஸ்தமாத்திரமாய் சேஷித்த அளவு திரிபுடியின்மியதால் ஜடம்போற்றோற்றுகின்ற ஆன்ம சொரூபமும்; ஞானமின்மியதுகொண்டு காணுதிகளுக்குச் சமானம்போல் தோற்றலாமாதலால், உத்தான நிலையில் வாசனாரஹித நிராகார திரிபுடி சூந்நியவிருத்தியில் ஆன்மசைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க, அவ்விருத்தியில், அதற்குப்பின்னப்படாமல்

அதிசூக்ஷுமமாய் வாசனையுதிக்க, அவ்வாசனா விருத்தியில் சைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க, அதின்பெலத்தால் தனக்குப் பூர்வமான விருத்தியும் உபஹித சைதந்நியாநுபூதி பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும், அதனையும் அதற்காதாரமான நிர்விசேஷகூடஸ்தனையும் விவேகமின்றிய இவ்வாசனாஞானம் அவற்றில் தனதுவிகிர்திசயப்பர்தமின்றியதுகொண்டு ஞானாபாவமாம். ஆவரணசக்தியையாரோபித்து, தனதுவிகிர்தி சம்பந்தத்தால்தன்னையே பிரஞ்ஞாரூபமாக அபிப்பிராயப்படுத்தி விசிரம்பிப்பித்திருக்கும். இஃதே ஆவரணசக்தியின் ஆரோபபீஜமாகும். இஃது அநாதியாயுள்ளது. இஃதுகுறிக்கும் வாசனையால் ஆரோபிக்கப்படினும் தனதுஸ்திதியின்றிய பூர்வாவஸ்தையைப்பற்றிவந்ததினால், சொப்பனத்திலுதித்த புருஷன் தனது பிதாவைத் தனது தாரமாகக் கொள்வதுபோலிவ்வாவரண சக்தியனைத்துக்கும் காரணமாகும். மேலும் வாசனையில் பிரதிவிம்பித்த ஞானம் விகிர்தியுடன் கூடியிருந்திடினும், அதற்கு முந்திய விருத்தியுதித்த ஞானம் விகிர்தியை நீங்கியிருந்திடினும், கூடஸ்தபரமான்ம சொரூபஞானஞ் சுத்தநிருபாதிகமாயிருந்திடினும், இவ்வளவிடங்களினுஞ் சுருதி யுக்தியநுபவங்களால் ஞானசொரூபம் அனுபூதமாகவே யநுபவிக்கப்படுவதால், அதனைக்கண்டிக்க யாரும் வல்லவர்களாகார்கள். ஆதலால் எந்தப்பிரகாரத்தினாலும் விசாரானூகிய இவ்வாவரணசக்தி விசாரிக்கப்படின் அவனுவாக்கேவசித்திக்கும். இப்பிரகாரம் விவேகாநுபூதியால் நிஷேதித்து மலடிமைந்தனிடத்திலெப்படி யன்னிய புருடனுக்கு ஈரென்ற அத்தியாசம் வரப்பிரசக்தியில்லையோ: அப்படியே அவனுவாகி இவ்வாவரண சக்தியினும் அத்தியாசம் வரப் பிரசக்தியில்லையென அத்தியாசத்தை நீக்கி, அப்படியே யிதனை நிஷேதிக்கக்கூர

ணமாகக் கூறிய சோபாதிகநிருபாதிகஸ்தலங்களிற் கூறிய பிரகாரம் ஞானதிருஷ்டியை யுள்ளபடி யநுபவித்து, இவ்வாவரண விருத்தி அபரசியிற் கூடவுதிக்கவிடமின்றிக் கத்தியித்து அவ்வநுபவபெலத்தால் நிராவரணபரப்பிரமசைதந்நிய மாத்திரமாக அகமர்த்தாநுபவம், நீங்காத அநுபூதியாய்ச் சித்தித்திடின், அவ்விவேகாநுபூதியாம் வாளால் வெட்டப்பட்டு புனருத்தான ரஹிதமாக மனமாம் சர்ப்பத்தின் இரண்டாஞ்சிரமு மாண்டுவிடும் எனவருள்;

மாணாக்கன்—சங்கித்துக்கூறுவான். மூர்ச்சைமரணம் பிரளயம் சமாதி இவற்றிலுமவ்வாவரணசக்தியின் பிரவேசமிருக்க, சுழுத்தியாம் அவஸ்தையின் அநுபூதிபெலத்தால் அஃதழிக்குமென்ற தெங்ஙனங் கூடுமென;

ஆசிரியர்—மூர்ச்சாவஸ்தையினும் அதியயப்பொருந்திய மனோவாசனை தனது அக்காலத்துள்ள இயல்புடனேயா தொன்றையுமெதிரிடாமல் வாசனையிருந்து ஞானத்துடன் மூடமாக ஆவரணசக்தியிலயித்து, அவ்விருத்தியும் நீங்கி, சிதாபாசன் கூடஸ்தமாத்திரமாகச்சேஷித்து, உத்தானதிசையில் பயகம்பாதிகளைப் பொருந்தினவனாக பூர்வவாசனா விசேஷத்தாற் காணப்படினும், மூர்ச்சாவஸ்தையில் எப்படியிருந்ததென வினாவில் சுழுத்தியவஸ்தையினநுபூதிபோலவே கூறுவான். அப்படியே பிரளயாவஸ்தையும் மரணாவஸ்தையும்பனிக்கும். சமாதியவஸ்தையோவெனில்; ஆரோபிதமாகிய சகலத்தைத்தனையும் சர்வாதிஷ்டானமாகிய பிரத்தியக பின்னபரமான்மசொரூபத்தில் அதற்கு வேறாயில்லாமல் நிஷேதித்து, சொரூபமாத்திரமாகப் பிரகாசிக்குங்கால், அத்திசையில் திருசியத்தோற்றம் விசேஷமின்மை யில்லாததினாலும், திரிபுடி யில்லாததினாலும், இவ்வி

ண்டு குணங்களுமிவ்வாவரண சக்திக்கும் அசமாதியநப்பித்தலுக்குஞ் சமானமா யிருப்பதினாலங்ஙனங்கூறியதேயன்றி, அவ்வாவரண விருத்திக்கு அவ்விடத்துப் பிரவேசமில்லையாமெனவருள்:

மாணாக்கன்—சுழுத்திமுதல் மூற்கூறிய அவஸ்தைகளில் ஜீவன்முடிவில் கூடஸ்தபிரமத்துக்கு வேறில்லாமலையிக்யப்பட்டானென்றதனால், ஆன்மப்பிராப்தியாவர்க்குஞ் சரியாயிருக்க, ஞானி ஒருவன்மாத்திரம் பிரம்மப்பிராப்தியடைந்தவனென்றும், இவன் மாத்திரம் ஜீவியானென்றும், மற்றவர்கள் பிரம்மப்பிராப்தியடையாதவர்களாய் ஜநிப்பார்களென்றது எங்ஙனங்கூடுமென;

அவ்வவஸ்தைகளில் ஜீவர்கள் பிரமப்பிராப்தியடைந்திருந்தும், பிரம்மஞானத்தாலன்றிக் கர்மங்கள் நசித்தலாகாதவாதலால், விசித்திர சக்தி பொருந்திய அக்கர்மவாசனைபால் பிரம்மவிலக்ஷணர்களாக அச்சீவர்கள் உத்தான திசையடைகின்றார்கள். ஆனால் மரண திசையென்பது உத்தானத்துக்கு எதிரின்மையதால் அவர்களுக்கு ஏன் மனம் ஜநநம் வரலாமெனில் விவகார உபயோகியான உத்தானமில்லாதலால் மரணமெனக் கூறப்பட்டதேயன்றி, லிங்கசரீரக் காரண சரீரங்களைப் பிரம்மஞானத்தால் நீங்காதளவு அவ்வுபாதி பொருந்திய ஜீவன், தேசாந்திரம் போன ஒரு புருஷன் அவ்விடத்து ஜீவித்திருக்க அவன் சிலர்கள் திருஷ்டியிற் காணப்படாமலிருக்க வதனாலவன் எங்ஙனம் மரித்தவனாகானோ, அப்படியேமரித்தவனாகான் இப்பிரகாரம் பிரம்மஞானி யொருவனே முக்தனாவான். இப்பிரகாரங்கேளியென அப்படியே மாணாக்கன் தெளிந்தான்.

ஆசிரியர்—பின்னுஞ் சமுசய முதியாமற் காக்கும் நிமித்தம் சிலரகசியங்களை யருளுகின்றார். மனோ நாசார்த்தமாக பெத்ததங்களனாய் நிற்கின்ற சுத்தவீரா! முன் விக்ஷேப சக்தி பாதிக்கப் பட்டது போல இப்போது ஆவரண சக்தியும் பாதிக்கப்பட்டதால், துவைதப்பிரபஞ்சம தர்ப்பண நகரம் போலுதித்தல், அதனை யபிமானித்து பஞ்சகர்த்தாகள் ஐந்தொழில் நீதியாய் நடத்துவதுபோற் காட்டுதலைதத்தை நம்பர்செய்தல், இவை யனைத்துஞ் சித்தியாது. ஆனல் * நீதியாய் நடத்தி மயக்குகிற சுபாவத்தை சகல சந்தேக நிவிர்த்தியின் பொருட்டு இன்னும் சற்றுலோசிப்போம். சாக்கிரம் நீங்கச் சொப்பனம் அநுபவிக்கப்படவும், இவ்விரண்டும் சுழுத்தியில் மறையவும், பின்பு விழிக்கப்பிரபஞ்சமுதித்துநிற்கவும், காணப்படுதலில், விவஸ்தையுளதா? இல்லையா? இம்மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் பேதம் ஏது? எனப்பார்க்கில், சாக்கிரம் சொப்பனமிவ்விரண்டினும் அநுபவிக்கப்படும் பொருள்களிற் பேதங்காணப்படவில்லை. ஆனால் அநுபவத்தால் பேதமுள்ளது; சொப்பனத்திலொருதேசத்திற் சென்று அவ்விடத்து சிலகாலம் இருக்கு சந்தன முதலியவை கொண்டுபசரிக்கப்பட, அவ்வடையாளம் விழித் பின் அவனது ஸ்தூல தேகத்தினிடமாய்க்காணாததினால் இவ்விரண்டவஸ்தைகளுக்கும் பேதஞ்சித்திக்கலாமெனில்; சொப்பனம் வாசனாமயமானதால் வாசனையென்பது சாக்கிராநுபூதியின் ஸாரட்டியமான தாலஃது சத்தியமாகாது. ஏனெனில் ரத-கஜ-துரக பதாதிகள் முதலிய வஸ்துக்கள் சொப்பனவஸ்தையி லநுபவிக்கப்பட்டு உத்திரக்ஷணத்தில் திரோதானப்படுகின்றன. நன்றாயாலோசிக்குங்கால் சற்

* நீதியென்பது விவஸ்தையை ஸ்தாபித்து வியாகவிரோதமில்லாமலிருப்பது.

பன மாத்திரமேயன்றி சத்தியமாகாது. அசத்தியமாகிய வஸ்துக்களினநுபவத்தையோரவஸ்தையாகக் கூறுகின்றது நீதியாகாது. இச்சொப்பனாவஸ்தை அசத்தியமும் சாக்கிராவஸ்தை சத்தியமுமானதுகொண்டு இவ்விரண்டவஸ்தைகளுக்கும் பேதத்தைக்கொடுக்கின்றதெனக் கூறலாமெனினும், சாக்கிராவஸ்தை உண்மையாய் சத்தியமாகச் சித்திக்கின் அஃதுசரி, சித்தியாவிடின் பேதமும் சித்தியாது. அஃதெங்ஙனமெனில் சாக்கிராவஸ்தையி லநுபவிக்கப்பட்ட பொருள்கள் சொப்பனாவஸ்தையிற்கண்ட பொருள்களைக் காட்டிலும் பின்னப்படாததினால் பதார்த்தபேதஞ் சித்தியாது. அநுபவபேதஞ் சித்திக்கலாமெனில், அநுபவமென்பது எதின் வியாபாரமெனப்பார்க்கின், கேவலம் புறக்காரணங்களுடையதுமல்ல: அகக்காரணங்களுடையதுமல்ல இரண்டின் சம்பந்தபலத்தினாலெனில், இவ்விரண்டும் ஜடமாதலால் ஆன்மப்பிரகாசத்தை யபேக்ஷித்தே முற் கூறிய வநுபூதி சித்திக்கவேண்டும். அவனே திருஷ்டா மற்றியாவுந் திருசியம், திருசியமெலாங்கடதுல்லியமானதால் கடந்துக்கெங்ஙனஞ் சாக்கிராதியவஸ்தைகள் கிடையாதோ அங்ஙனமே யிவற்றிற்குங் கிடையாது. திருஷ்டாவுக்குள்ளதாகலாமெனில் அவஸ்தைகளைக்கடந்து சாட்சியாய் நின்றவனை யெங்ஙனஞ் சம்பந்திக்கும்? மேலுமிவ்வவஸ்தைகள் சுழுத்தியிற் காரணப்படாததினால் ஆன்மசம்பந்தமிலதாகும். இவ்வான்மசம்பந்தத்தை நீங்கி யெவ்வஸ்துவு மெவ்விடத்துமிருப்பதாகச் சித்திக்கமாட்டாததினால் அவஸ்துவுமாகும். அதுவே தோற்றியுங் காணாமல்மறைந்தும் விவேகத்தாற் பரிக்ஷிக்கப்பட்டுமுள்ளது. அதிஷ்டானத்துக்கு முக்காலத்தும் வேறுபடாமலதிஷ்டானமாகவே சித்தித்திடும். சொப்பன திருஷ்டாவாகிய ஆன்மாவைத்தவிர சொப்பனவுத்தா

ன சமையத்திற் சொப்பனபிரபஞ்சம் யாவுமெங்ஙனம் வேறுபடாமல் அவன்மாத்திரமாகவே சேஷிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாகிய திருஷ்டாவைத்தவிர அவஸ்தாத்திரயங்கள் யாவும் வேறுபடாமல் திருஷ்டாவின் திருக்கு ரூபமாத்திரமாகச் சேஷித்திருக்கும் பூர்வமீமாம்சகர் மதத்திற்கூறிய சொர்க்காதிபலஹேதுவான அபூர்வமும் இத்திருக்குரூபத்திலடங்கி சாக்கிர சொப்பனாவஸ்தைகளுக்குப் பேதத்தைக் கற்பிக்க வல்லமையற்று நீங்கிவிடும். ஆதலால் விவேகித்திடின் இத்துவைதப்பிரபஞ்சத்தையும் மனமாகிய தன்னையும் மித்தையென நிச்சயஞ்செய்து நிற்கும். அப்படியே மிருத்திகை, மிருத்திகையில் விளைந்த லோஷ்டம், இரத்தினம் இவ்விரண்டும் எத்தன்மையினாலும் சமானமாயில்லாமற் பின்ன பதார்த்தங்கள் போற்றோற்றிடினும் மிருத்தை தெளிவுகொண்டு ரத்தினம் விவேகபுத்தியிற் பிரதி வியவகாரத்துக்கு வேறாக மாட்டாதது போல், அஜடமாகி ஒருபாகமுந் திருசியப் பகுதியிலடங்கியனாத்மவஸ்துவாகக்கொண்ட விவேக புத்தியில் ஆன்மா இவைகளுக்கன்னிய மெனத்தெரியுமாறு பிரிந்திருக்கும்

அப்பிரகாரமே ஜீவர்கள் சற்குரு கிருபையாற் கிடைத்த விவேகத்தாற் கர்மகாண்டத்திற் கூறிய புண்ணிய பாவங்களைப் பொருந்திய அநேக கோடி ஜனனமரணங்கள் ஜீவனைப் பொருந்தியிருந்ததாகச் சொல்லுமிடில், அவஸ்தைகளைப்போல ஜநநமரணங்களும் நிலையின்றி வந்துபோனவையாயிருக்க, அவற்றைப் பொருந்திய ஜீவன் அவினாசியாயும் அவற்றின் சம்பந்தவியோகங்களால் விகாரமின்றியவனாயும் அவற்றிற்கு சாக்ஷியாயுமிருந்திடில் எவனும் அவைகளைப்போலொரு வஸ்துவாகிக்கெடுவான். அங்ஙனமாயின் அவைகளும் ஜீவனும் சித்தியாமல் நீங்கிவிடும். அஃதோ கருதி

யுக்தி யாதபல்முன்றுக்கு மொவ்வாது. அதீமிக்கீர் அவ்வை முற்கூறிய பிரகாரமொப்பிடின் ஆகாயத்திற் பெய்கின்ற வருஷத்தாலும் தகிக்கிற சூரிய கிரணதாபத்தாலும் மெங்ஙனமாகாசத்திற்கு சோஷண சம்பந்தங்கிடையாதோ, அங்ஙனமே யிவ்வாத்மாவுக்கு முற்கூறிய சம்பந்தங்கிடையாது. தோற்றுகிறதேயெனில் அளவில்லாத பிரவாகம் போற் காணப்படினும் மருமரீசிகாப்பிரவாகத்தால் பூமியெங்ஙனம் நனையாதோ, அங்ஙனமே இவைகளின் சம்பந்தம் ஆன்மாவுக்குக் கிடையாது. இங்ஙனமாலோசிக்கின் ஜநநமரணங்கள் நீங்கி மோக்ஷமார்க்கம் ஜீவர்கட்கு வெளிப்படும்.

அப்படியே கரையின்றியசமுத்திரம் காற்றின சலனவிசேஷத்தால் அலை நுரை குமிழி முதலியவைகளால் விகாரம்பொருந்தினதாகவும் அவைநீங்கினவிடம் நிர்விகாரமாகவுங் காணப்படினும், ஜலம் ஜலமாகவே சித்தித்திருப்பதுபோல விக்ஷேபம் விக்ஷேபத்தினீக்கம் சாக்ஷிசைதந்நியத்துக்குக் கிடையாதென வாலோசிக்கின் நீங்கிவிடும். காலதத்துவந்தனக்கந்நியமாகிய பிரபஞ்சமியாவையும் பாவைப்பித்ததுவதுகொண்டு பிரபஞ்சத்துக் கந்நியமாகியும் சாக்ஷியாலேயே பிரகாசிப்பதனால் சித்விலக்ஷணமாகியும் சர்வசம்ஹாரமாக விருப்பதுகொண்டுதனது சம்ஹாரசக்தியால் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்குமளவில், அதேத்தும் அதின்பரிணாமத்தை நீங்கி பாவாபாவஸ பூர்த்தியில்லாதமஹாசூந்நியம்போன்ற மஹாகாலதத்துவத்துக்கு வேறில்லாமனீங்கிவிடும். அங்ஙனஞ் சருவசம்ஹாரகாலதத்துவத்தினதுபோகவிருத்தியுதிக்குங்கால், அன்னியோந்நிய மஹாகாலதத்துவத்தின்சம்ஹாரசக்திகொண்டு பிரவேசித்தக்கால், கர்ப்பூரமிலீப்பட்டாற்போல வல்லதுக்கள்யாவும் அங்ஙனமங்ஙனமழிவ

துடன், இவ்விதமெனச் சொல்லத்தகாத விதையையும்விசனத்தையும் பயகம்பாதியையுமடைந்து அப்படியே யழிந்து, காலதத்துவமாகிய தனதநுபூதிக்குவேறில்லாமனீங்கிவிடும், அவ்வநுபூதியினின்றுஞ் சருவசம்ஹார காலதத்துவம் பிரபஞ்சவிலக்ஷணமாகியும் சைதந்நியத்துக்கந்நியமாகியும் சருவசம்ஹார சக்தியொருந்தியதாகியும் அநுபூதியினுதித்தபடி நோக்கப்படின் அங்ஙனமுதித்தவநுபூதிவிருத்தியின் குணத்துக்கு வேறில்லாததாகியும் ஜடமாகியும்பவித்து முற்கூறிய பிரகாரந்திருக்குதருமத்தி லடங்கி அதற்குவேறில்லாமல் நீங்கிநிற்கும். அவ்வான்ம திருக்கேயே காலத்தைக் கடந்திருப்பதினால் காலகாலனெனியபிரத்தியக்கைககாலதத்துவமொருக்காலுஞ் சம்பந்தியாது இங்ஙனம் விவேகித்தநுபவிக்க துவைதமனைத்தையும் சம்ஹரித்து ஆன்மசொரூபத்திலதற்கந்நியமாகவில்லாமல் அவ்வான்மதிருக்காற்புசிக்கப்பட்டு அத்துமாத்திரமாகச் சேஷித்து நிற்கும். அவ்விடத்து அன்னத்திரவே போன்றதுவைதப்பிரபஞ்சமும் உபகரணம் போன்ற காலதத்துவமும் புசிக்கப்பட்ட வளவில் பிரத்தியக்கேகரசமாக விலாசிக்கும். அவ்வநுபூதி நிலைமையை யாரறிக்கவல்லார்! யார் நோக்க வல்லார்! இங்ஙனங் காலதத்துவத்தைவென்றிடின் அவ்விடத்தில் திரிபுடியில்லாததினால் மனமும்நசித்துவிடும். அதனால் வந்தஜநநமரணாதி சகலதுக்கமு நீங்கிவிடும். அப்படியே சகல விதிநிஷேதங்களாகிய சாஸ்திரங்களாற்கூறிய வெகுவிதமாகிய புண்ணியபாவங்கள், சொர்க்கநரகாதிகள் உச்சநீசங்களான ஜநநாதிகள், இன்னும் சம்பத்துதாரித்திரம் பிணி முதலியவைகளியாவும் கருமத்தின் பலமாகக் கருத்தாவைச் சம்பந்தித்ததாகக் கூறப்பட்டபோதிலும், அவைகள் ஜாதி வருணாச்சிரமதர்மநீதி குலகோத்திர [illegible]

ரியமாகியபிரேதமான சரீரத்தியாசத்தை முன்னிட்டுச்செய்த் தி த்திருப்பதனால், சரீரத்தியாச நீங்கிடின் கருமபந்த நீங்கி விடும். கருமபந்தம் நீங்கிய சரும்போதகமாகிய அதிபயங் கர சாஸ்திரத்தின் விதித்தமான பயமுறுத்தலிவிடுதலால், கும் பிபாகாதி நரகமென்ன அசிபத்திராதி கோரவனங்களென் ன பிரம்மாதி தம்பாந்தமுள்ள யோனிகளில் ஜநநமென்ன இவ்வனைத்தும் தேகாத்தியாசத்தை நீக்கி தேகசாக்ஷியாகிய பிரத்தியக பின்னபரமான்ம சொரூபத்தை அக்கியமாகவநு பவிக்க, அவ்வான்ம சொரூபம் ஜாதிகுணக்கிரியாதிரஹித மாய் திரிவிதபரிச்சேத சூந்நியமாய் ஸஜாதிய விஜாதிய சுகத பேதரகிதமாய் அத்துவிதமாய் சின்மாத்திரமான அகண் டைகரச அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாய்ப் பிரகாசிப்பதனால்; ஆகாயத்தில் பேடீபள்ளம்போற் சொரூபத்தில் பிரபஞ்ச மிப்பிரபஞ்சகற்பிதமான மனம் யாவும் கரைந்து முகிக்க விடமில்லையென வான்மாநுபூதிப்படியத்தகைய மனோ நாசஞ் சித்திக்கும். இவ்வித முத்தியதிகாரிகளின் மனோநாச த்தின் மார்க்கநிரூபணம்.

மத்திமாதிகாரிகள் மனோநாசமடையும்படி அஷ்டாங்க யோகங்கள் நிமித்தமாகும். இவ்விருமார்க்கங்களாலன்றி மனோநாச நிமித்தமாக மார்க்காந்தரமில்லை. ஆன்மா தானாக விருப்பதுபற்றி மனோஜயஞ் சுலபமாகவும் முமுக்ஷுவானவ ன் மாசிரவண முதலிய சாதனங்கொண்டு பற்றுடன் சே வதால் மனோஜயங்கடினமாகவு மாயிற்று. இப்பிரகாரந் தெளிவாயாகவென.

மாணாக்கனும் அங்ஙனமே ஆசிரியரது கருணா நோக் கமென்னும் வாளாயுதத்தை விவேக மெனுங்கையிற்றாங்கி ஞானசூரனாய் அகமுகப்பட, தேகத்தியாத்தியாசமாகிய

மூன்று சிரமும் ஆவரண விக்ஷேபமென்ற இருதலையும் அவை களையுடைய மனமெனும் மூர்க்க சர்ப்பமும் ரச்சு சர்ப்ப ம்போற் காணாதொழிய ஓகோ! நினைக்கினுந் திடுக்கிடத்தகு ந்த மனமெங்கே? உலகமெங்கே? காலனெங்கே? மாதா விஷதரமெங்கே? என்ன ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! என்று மகிழ்ந்து மனோஜயத்தையடைந்து நிஷ்டையடைந்து பின் பகிர்முகத்தில் ஆசிரியரை வணங்கி சச்சிதானந்தவகண்டை கரசமாகிய எனக்கு வேறொன்றுங் காணவில்லை. ரச் சுசர்ப்பமாகிய மனம் என்னை யெங்ஙனந் தீண்டும்? நானே யெக்காலத்திலுமுளன்; என மாணாக்கன் ஆனந்தபரவச னாகி நிற்க: பிரதிபந்தகசேஷாம்சார்த்தமாகவோ, பிரமானந்த லகிரியினாலோ, கருணாதிசய விசேஷத்தாலோ ஆசிரியர் திரு ம்பவும் மேலருளியவற்றின் சாரத்தைசங்கிரகமாகவரு ளுவார்.

திருசியந்திருக்கென விரண்டுபொருளுளவாகும். அ வற்றுள் திருசியம் ஜடமெனப்படும். திருக்கு சித்தெனப் படும். ஜடமாகிய திருசியமுந் திருக்கினுபாதியாகவும், தி ருசியத்தினுபாதியாகவுமிருபிரிவுடையதாகப்பவித்து, ஆ ன்மானான்ம வஸ்துக்கள் போற்றோற்றி நிற்கும். அவ்வித திருக்கினுபாதியும், கருத்தா போக்தா ஞாதா சாக்ஷி யென்ற ஜீவோபாதிகளாகவும், அசங்கவுதாசீனசாக்ஷிகூடஸ்த பிர ம்மபரமான்மாவென்ற பிரத்தியக்பிரம்மவுபாதிகளாகவும், பவித்து நிற்கும். கண்டாகண்டங்களாகிய பிரபஞ்சங்களை ப்பகிர்முகமாயாவது விஷயீகரிக்குங்கால் விஷயாகாரங்க ளாகப் பரிணமித்துத் தோற்றிய விருத்திகள் பலவெனச் சொல்லப்படும். அவற்றுடன் கூடி கடம்படமடமென்ற கற்பனையுடன் விஷயங்களைச் சுட்டியபுத்தி சிதாபாசவிருத்

தியெனப்படும். இப்படிச் சிதாபாசவிருத்திகளுதித்தும்மறைந்தும் அவைகளைக்குறியாமற் பிரகாசிப்பிக்கக் காரணமாய் நின்ற நிர்விகார விருத்தி சாக்ஷிவிருத்தியாகும். இச்சாக்ஷி விருத்தியிற் பிரகாசிப்பதுகொண்டு பரமான்மாவை சாக்ஷியெனவும், கற்பனாவிருத்தியிற் பிரதிபலித்ததுகொண்டு சிதாபாசனெனவும் பலவிருத்தியிற் பிரதிபலித்ததுகொண்டு விஷயமெனவும், சிதாபாசவிருத்தியுதிக்குங்காலும் அதற்காதாரமாய் நின்ற நிர்விகாரசாக்ஷிவிருத்தியிற் பிரதிபலித்ததனைத் தற்பியத்தைத்தனது சொரூபமாகக்கொண்டு தனது சாக்ஷிசுபாவ மறைந்ததுபற்றியந்தரியாமியெனவும், தனது மறைவால் அவன் காணப்படாததுபற்றி யவ்வந்தரியாமியாகிய ஈசனபரோக்ஷனெனவும், விவேகாநுபூதியால் அவனைத்தானாகவநுபவிக்கத்தானே யபரோக்ஷமான பிரம்மசொரூபமெனவும், சுருதியுக்திகளை நீங்காதவநுபவமாகக் கூறலாகும்.

இங்ஙனமறிந்து பந்தமோக்ஷ விவகாரத்துக்காதாரமான துவைதாத்துவைத விகாசபேதமெல்லா முற் கூறிய விருத்தி பேதத்தைத்தன்றித் தவிர வேறில்லாததால் அவ்விருத்தியுங் கற்பிதமானதுபற்றியுண்மையிலில்லாததனாற்கடமுதலிய இகபரங்களாய்ப் பரிணமிக்கும்பலவிருத்தியை அதைச்சுட்டா நின்ற சிதாபாசவிருத்தியிலும், அதனை யதிலிருந்தும் மறைந்தும் அதை யறியா நின்ற சாக்ஷிவிருத்தியிலுமாக லயிப்பித்து சாக்ஷி விருத்தி மாத்திரமாய் நிற்க, திருசியங்களனைத்தும் திருக்காகவேகாணும். அத்திருக்குபாதியில் திருசிய நீங்கியிருந்திடினும் அவ்விடமிருக்கும் விவேகத்தால் அத்திருக்குபாதி திருசியமாகி நிருபாதிக திருக்கு மாத்திரமாய்ச் சேஷித்து சுயந்தானாகப் பிரகாசிக்கும். இதுவே சகல வேதாந்தங்களின் சுருக்கமாகும்.

துவைதந்திருசியமாகும். திருக்கேயத்துவைதமாகும். அஃதே சுயம்வஸ்து. ஆன்மாவை நாடினும் ஜகத்தை நாடினும் சுயம்வஸ்துவாய் நாடில்பிரத்தியக பின்ன பிரமமாங் கூடஸ்தனாகிய தானாகவே யனைத்தும் பிரகாசிக்கும். அஃதெங்ஙனமெனில், சுயங் கோபுரமென்றவிடத்தில் அதிற் காணப்படும் பொம்மைகளைக் கோபுரமன்றென நிஷேதித்திடில், அவ்வுபாதியை நீங்கி நிற்கும். அப்படியே ஒவ்வொரு உபாதிகளையும் நீக்கிக்காணில் நிருபாதிகமாகி திருசியா திருசியத்தோற்றமின்றிப் பேதிக்கப்படாத சுயந்தானாகவே பிரகாசிக்கும். அப்படிசுயம்ஜகத்தெனப்பார்க்கில் இச்சகமுந் தன்னுபாதிகளை நீங்கி திருசியா திருசியத்தோற்றமின்றி சுயந்தானாகவே பிரகாசிக்கும். ஆகலால் நீ நான் அஃது இஃது ஜகம் ஈசன் ஜீவன் குரு சிஷன் பந்தம் மோக்ஷம் முதலிய பேதம், இவைகள் நீங்கிய அபேதம், இவ்வனைத்துந் தன்னைத்தவிர வேறில்லை. தானே திரிவித பரிச்சேதரகித அசகாய சூரனை சுயம் பிரகாசமாம் சுயம்பெருமையாகிய சுயம்பிரபுவாதலால், இப்படிப் பிரகாசிக்கிறவனுக்கு இனி யென்னவுபதேசிக்கததக்கதெனவருளி, இருவருந் தானாகவே சுயமாய் விளங்கி நின்றார்கள்.

சுத்தாத்துவைதபாகஞ்சம்பூரணம். ௮

ஒன்பதாவது.

வேதாகமசம்பிரதாயநிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—கிருதகிருத்தியனாகிய ஆப்த காமனாயிருந்திடினும், திருஷ்டிருதெரிசனந் திருசியம் என்னுந்திரிபுடி கடந்து நின்ற சொப்பிரகாச அவாங்மானஸகோசர நிஜா

ளாந்தமகிமையெனுஞ் சிங்காசனாதிபதியாகிய பரமகுரோ! திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணைமொழியுபதேசத்தாலினிச் சம்சயாதிகளுக்கு இடமின்றி ஞானநிர்ப்பயனாகினேன்: ஆனாலும் விசித்ராங்க மாலாலமாந்தேர்ளித தவளதர அசிசித கங்காப்பிரவாகத்தினுவமைகடந்தநிஜானந்தானுபூதிகேளி விலாசமான வாணிப்பிரவாக பாதாரியரசப்பானத்தைச் சுரோத்திரமெனும் மனகரம், புசிக்க விடமின்றி மதாரசபானமுண்டதாயினும் நீங்கவிச்சையற்றது போல் இச்சையுடையதாகிவிகசிக்கின்றது; கடாக்ஷிக்கவேண்டுமெனா:

அநேககோடிஜந்மங்களில் சுகிர்த ராதன புத்திபாயறுஷடித்த எனுந்தானதபக எனும் நிஷ்காமகர்மத்தால் பரிசுத்தாந்தக்கரணத்தையுடைய அதிகாரிகள், சிரவணமனன நிதித்தியாசன தாரணாதியாந சமாதி விசேஷங்களால், திரிவிதபரிச்சேதசூந்ய பிரத்தியகபின்ன பிரமான்மசொரூபமாக் கேவலங்கருணையாற் பிரகாசிக்கத்தக்க பரமசிவத்தின் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமடைந்த பிரம்மஞானிகளாகிய இவர்கள் சர்வத்திரநுவேஷமற்றவர்களும் சர்வத்திரவதாசீனவுள்ளமுடையவர்களுமாயிருப்பினும் பவித்திரதாசிதபவித்வத்தான திரிபுண்டர உருத்திராக்ஷதாரண சிவநாமபஜன லிங்கார்ச்சன சாந்திதாந்தி காசி சிதம்பராதிக்ஷேத்திர வாசங்களான அவசியம் பாவியாயுள்ள உத்தமப்பிரம்மஞான சாதனங்களாகின்ற வைதீகசின்னங்களை வெறுத்திடின், கந்தபடமியாயமாயாவது, பரவசமாய் ஆனந்தபாரவசியராமானுஞ்சுகங்களால், எங்ஙனம் முதிர்ந்தக் கரணர்களாகப் பவிக்கின்றார்களோ, அங்ஙனமேபிரத்தியக்பரானைக்கியசிரவண பரவசமாகப்பவிப்பது, சாதுக்களுக்கியல்பாகவேயிருக்கத்தக்கதுதான். ஆகலால் அறியவேண்

டிய வற்றையுல்லாசமாய் விசாரிக்கலாமெனவருள:

மாணாக்கன்—இந்த அத்துவைதத்துக்கு அந்நியம் போற்றோன்றுகின்ற மதங்களினியல்பையும், அம்மதஸ்தர்கள் இதனைத்தெரியாவிடினும் இதனையேயநுசரித்திருப்பதற்கு யுக்தியநுபவமும், அங்ஙனமொப்பாவிடில் அவற்றிற் குற்றமும், அந்நூல்களுக்கிந்நூல்கள் விரோதப்படுதலும், அவிரோதப்படுதலும் வைதீக சிகாமணிகளின் கருமபக்தியோகஞானநுஷ்டான சம்பிரதாயமும் அவசியமுபதேசித்தருளவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—ஐமைந்தா! சாமானியமெனவும், விசேஷமெனவும், சாஸ்திர மிருபிரிவுடையதாகும். அவற்றுள் சுருதியென்னு மாந்திரஞ்சாமானியமெனவும், மற்றச் சிவாகமமுதலிய ஆகமங்கள்விசேஷமெனவுங் கூறப்படும். சாமானியமென்பது, கர்மபக்தியோகஞான மார்க்கங்களையும், தேவதாகுணைசுவரியங்களையும், உள்ளவாறபிமானமின்றிப் போதித்துக், குறித்துப்போதிக்கக்கூடாதவிடத்து இனைப்பாயிற்கும். மநுவாதி மிருதிகளும் அங்ஙனமே கூயிற்கும். விசேஷமென்பது, பொதுநூலிற்கூறிய ஒவ்வொரு வகுப்புகளையும் ஒவ்வொரு தேவதாபரமாக ஆக்கிப் பொதுநூலையநுசரித்து மதாசிரியாததுபோல, விசேஷவகுப்புடையதாய்க்குறித்து நிற்கும். இதில்விசேஷநூலைச்சார்ந்தவர்கள், அந்தந்த விசேஷநூலையபிமானித்துப், பொதுநூலைச்சாமானிய மெனநிஷேதிப்பார்கள். அங்ஙனநிஷேதிப்பது, அச்சமயிகளின் அவிவேகமேயன்றி வேறன்று. ஏனெனில், பொதுநூலென்றுதவிரமற்றச்சமயநூல்களனைத்தும், பரஸ்பரம் விசேஷநூல்களாகக்கொண்டு வாதிகளாய் வாதிக்குங்கால், உனக்குத்தேவன் கடவுள், எனக்

இத்தேவன் கடவுள், எனப்பலதேவர்களையுங் கடவுளாய்ச் சாதிப்பது நீங்கலாக சமாதானமின்றிப்பெருங்குற்றமுடையவர்களாய்ப்பாவித்து, மனச்சூடுசகியாமற் பொதுவாரிடமாய் வாதந்தீர்த்துக்கொள்வதுபோலப், பொதுநூலாகிய சுருதியினிடமாகவே யவர்களது மதவாதந்தீர வேண்டிவரும். அப்படித்தீர்த்துக் கொள்ளாதவிஷயத்தில், மதவாதிகளுக்குள் நேரிட்ட கடவுள்விஷயமானமயக்கநீங்காது. பொதுநூலை யபேக்ஷித்திடில்அம்மயக்க நீங்கிவிடும்.

௩

ஆனால் இம்மயக்கை நீக்கும்படியான நீதியென்னவிருக்கிறதெனில் சேதனமென்றும் அசேதனமென்றும் இருவகுப்புடையது இப்பிரபஞ்சம். அவற்றுள் சேதனமெனும் ஒருவகுப்பு, அகமெனுமொரு விளக்கத்திலடங்கியிருக்கும் அசேதனமெனு மொருவகுப்பு இஃதெனுமொரு விளக்கத்திலடங்கியிருக்கும். இவ்விதவிளக்கம், அகமெனும் இஃதெனு முபாதிவிகாரங்களை நீங்கியிருக்கின் சுத்தபரவஸ்துவாகும். அந்நூல்களாற் பொதுநூலிற்கூறிய அப்பரவஸ்துவையே, அகமெனுஞ்சேதனவுபாதியை யுடைய விசேஷநூலிற்கூறிய அந்தந்தத்தேவர்களினுருபங்களை முன்னிட்டுக்கடவுளெனக்கூறப்படும்.

ஆனால், நரபசுபக்ஷிமிருகாதிகளான சேதனமாமகமுபாதிகளினும் பரவஸ்துவேயிருக்க, விசேஷநூல்கள், சேதனமாமக முபாதியையுடைய சிலதேவர்களின் நாமரூபங்களை மாத்திரமுன்னிட்டு, ஈசுரத்தன்மையை நிரூபிக்கக் காரணமேதெனில்;

குணசக்திவைசித்திரியங்களோடுகூடிய அகமுபாதி, தாரதம்மிய முடையதாகப் பேதிக்கப்படும். அப்படி

பேதிக்கப்படின், நரர்முதலான சேதனர்களையபேக்ஷித்து இந்திராதிதேவர்களும், அவர்களையபேக்ஷித்து பிரமனும் அவரையபேக்ஷித்து நாரணனும், அவரையபேக்ஷித்து உருத்திரனும், அவரையபேக்ஷித்து மகேசுரனும், அவரையபேக்ஷித்து சதாசிவனும், அவரையபேக்ஷித்து சர்வஞ்ஞத்துவாதியுபாதிபொருந்திய மாயியெனும்பரமேசுரனும், உத்தரோத்தரங்குண சக்தி வைசித்திரியங்களினதிக்கியத்தைப்பொருந்தி நிற்பார்கள். ஆதலாலந்தந்த விடத்து அவ்விசேஷநூல்கள் அங்ஙனங் கூறுவனவாம்.

ஆனால் குணசக்திவைசித்திரியங்கள் இவ்விதந் தாரதம்மியமுடையவையாயிருக்க, அத்தார தம்மியங்களைக் கூறாமல், அந்தந்தவிடத்தில் அவ்விசேஷ நூல்கள் முடிவாகக்கூறி நிற்கக்காரணமேதெனில்;

பொதுநூலையுணர அதிகாரமில்லாத அதிகாரிகளுக்கு, இவ்விசேஷநூல்கள் ஆதிகாரிகதேவர்களை விசேஷப்படுத்திக்கூறி, அந்தந்தவிடத்து அவ்வதிகாரிகளைத் தன் வழி நடப்பித்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு விசேஷநூலிற் கூறிய தெய்வ சம்பத்தாகிய தாரதம்மியமுடைய அபூர்வலாபத்தைக் கிடைக்கச்செய்து, ஒருவிடத்தேனும் ஆஸ்திக்கியத்தையவர்கள் நிலைபெற அடைந்து நிற்பதைக்கண்டு மகிழ்ந்து, முடிந்ததே யாகும். மேலும் இவ்வதிகாரிகள் பிரபஞ்சத்தை சத்தியமாகக் கொண்டு அப்போகங்களை யடைய முயற்சி செய்வதைக்கண்டு, இவ்வநர்த்தங்களை யடையாமலிருத்தற்காக, இப்பிரபஞ்சத்தை சத்தியமாகவும், அநித்தியமாகவுந், துன்ப நிறைந்ததாகவுங் கூறி, அந்தந்த தெய்வலோகங்களை சத்தியங்களாகவும்; நித்தியங்களாகவும் விசேஷ நூல்களுரைப்பதில், பொது நூலிற்

கூறிய பரசிவர்களையுங் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறினும், முற்கூறிய அத்வைதத்தைப் பேதியாமல் இவர்கள் கருத்துக் கிசைவாக நிரூபிக்கின்றன.

ஆனால் விசேஷ நூல்களையுடையவர்கள் அந்நூற்படியே நடக்கின்றார்களா? அல்லது பொது நூலையுமடைந்திருக்கின்றவர்களா? எனில்:

சைவ சாக்த வைஷ்ணவர்கள் முதலான பிராமணர்கள், கர்ப்பாதானமுதற் பிரத்தியாப்திக சிராத்தம் வரை, பொது நூலாகிய சுருதி ஸ்மிருதிகளின் கூறுவதையும், தீக்ஷா சமஸ்காரத்தின் பின் தினந்தோறுமநுஷ்டிக்கத்தக்க பொது நூலினநுஷ்டானத்தையும், அநுஷ்டித்துப், பின்பு விசேஷ நூலிற்கூறியவநுஷ்டானத்தையுஞ் செய்கின்றவர்களாவார்கள் இங்ஙனம் பொது நூலநுஷ்டானமில்லாவிடில், அவர்கள் பிராமணத்துவத்தினின்று நீங்கித் தீக்ஷா சமஸ்காரமுடைய சூத்திராதியர்கள் போலப் பாவிப்பார்கள். தீக்ஷாசமஸ்காரமுடைய மற்றவர்களும் கர்மாகர்மங்கள் பாத்தியாபாத்தியங்களியாவும், பொதுநூன்மார்க்கமாகவும், அவற்றுள் கிஞ்சித்விஷயம் விசேஷ நூலின் மார்க்கமாகவுமுடையவர்களாவார்கள்.

இப்பொது நூலார்களாரெனில்: கர்ப்பாதானமுதற் பிரத்தியாப்திக சிராத்தம்வரையுள்ள கர்மங்களைப்பற்றியவது, காமியநிஷ்காமியங்களென்ற கர்ம ஞானங்களைப்பற்றியவதுந் தேவர்களினுபாசனையைப் பற்றியவது, பரவஸ்துவின் பிராப்தியைப்பற்றியவது, விசேஷ நூல்களினுதவியன்றிப் பொது நூல் மார்க்கத்தாலேயே, யுள்ளபடி மயக்கின்றிக் கதியையடைகிறவர்களாவார்கள். ஆனாலிவ் விரு நூலார்களில், விசேஷ நூலார்களுக்கு மாத்திரஞ் சில

வாசாரக்கிரியா நாமங்கள் மத்தியில் வேறுபட்டிடினும் ஜாதிவர்ணாச்சிரம நித்தியம குலகோத்திராதிகள் வேறுபடாவாம்,

இவ்விருவர்களுக்கும் லிங்கபேதங்களுளவாம். அவையாவன, விபூதி குங்குமஞ் சுவேதமிருத்திகை கோபி சந்தன முதலியபுண்டரங்களும், உருத்திராக்ஷத் துளசிமாலை முதலிய தாரணங்களும், மிருகடங்கபாசாங்குச சங்கு சக்கரங்களின் தப்தமுத்திராங்கனங்களுமாகும். பொதுநான்மார்க்கர்களுக்குஞ் சிவாகமத்தர்களுக்கும் விபூதியினுலாகுமான திரிபுண்டரங்களும், உருத்திராக்ஷதாரணமுமேயாகும். ஊர்த்துவசிரோதக அதசிரோதக என்ற சிவாகமப் பிரிவுடையவர்களில், அதசிரோதவர்களில் சிலருக்குமாத்திரம் மிருகடங்க முத்திராங்கனமுளவாம். சாக்தர்களுக்கு விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணத்துடன் குங்குமதிலகமுளவாம். அஃதுமன்றியுமிரு பிரிவுடையதாகி, ஒரு பிரிவில் சமய கலாபேதமுடைய ஒருகலாவான்களுக்கு மாத்திரம், பாசாங்குசமுத்திராதாரணமுளதாம். வைஷ்ணவாகமத்தர்களுக்கு சுவேத மிருத்திகையினால் சித்திர புண்டரதாரணந், துளசிகாஷ்டாதிதாரணம், சங்கு சக்கிராதிமுத்திராங்கனம், இவையுளவாம். அஃது மிருவகுப்புடையதாய் வைகானசமென்று மொருவகுப்பில் கர்ப்பாதானத்தில் முத்திராங்கனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்தினால் அநுசிக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்விசேஷநூல்களிற்கூறிய புண்டரங்களைப்பற்றிய தாரதம்மிய விசாரணை ரூபமான விவாதமேரிடிற்: பொது நூலிடமாகவே தீரவேண்டிவரும். அப்படியே அர்ச்சனை தியானமுதலியவைகளும், பொதுநூலைப் பேக்ஷித்தே தீரவேண்டும். பொதுநூலின் நூலர்களுக்

குள் பிராமணர்களுக்குத் தேவன் சம்புவென்னவும், சிருஷ்டிக் கத்திலர்ச்சியாமற் புசித்திடிற் கிருமிபுக்குக் கவெனவும் பொதுநூல்கூறியதேவர்களநேகர்களாயிருந்திடினும், சிவனொருவனை பிரதானமாகத் தியானிக்கத் தக்கவனெனவும், மற்றவர்கள் அப்பிரதானமாகத் தியானிக்கத்தக்கவர்களெனவுங் கூறுவதுடன், அத்தேவர்களைக் கடவுளென்றுதிக்குங்கால் இச்சிவனையே கருத்தில்வைத்து மற்றத்தேவர்களை முன்னிலைக்கொண்டு துதித்தோமென்று, பொதுநூல் கூறுகிறபிரகாரம்பொதுநூலினுள்ளார்கள் எத்தேவனை யெந்தவிடமாயர்ச்சித்திடினும், தியானித்திடினும், குணசத்திவைசித்திரியமுடைய யாதினும் மேலான அகருபாதியுடையதாயும், யாதோருபாதியு மில்லாததாயுமுள்ள சிவனை, அர்ச்சிக்கவுந் தியானிக்கவும் படுபவனெனக்கொண்டு, அவ்வத்தேவதாவினது அர்ச்சனை தியானம் ஆத்மவிசாரணை இவற்றிற் பரவஸ்துவை அவன் கருணைகொண்டடைகின்றார்கள்.

ஆனல் பொதுநூலிற்பரவஸ்துவாகிய பிரம்மமே கூறப்பட, சிவிசேஷநூலிற் கூறிய சிவனைப் பரவஸ்துவாகக் கூறுவதேதெனில்: அஃதொருகுற்றமல்ல. சிவம்-பிரம்மம்-என்ற சொற்கள், கடம்-கலசம் என்ற பரியாய நாமங்கள் போலவேயன்றி, வேறுபொருளுடையவையன்றாம்.

நாராயணாதி நாமங்களும் அங்ஙனமாகாதோவெனில்: பிரபஞ்சத்தை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்ததுகொண்டு "நாராயணன்" எனவும் யாதோருபாதியுமில்லாமனீங்கித் திரிவித பரிச்சேதமின்றி ஞானைசுவரியமான தன்னிற்றான் பிரகாசிப்பதுகொண்டு "மஹாதேவர்" எனவும், அந்தரப் பிரஞ்ஞை, வெளிப்பிரஞ்ஞை, இரண்டின் பிரஞ்ஞை, பிரஞ்ஞை அப்பிரஞ்ஞை, சத்து அசத்து, இவ்

வளவுபாதிகளு மில்லாததாகியும், அவைத மின்றிய தாகியும், அதனாலேயே சாந்தமாகியு, மூன்றவஸ்தைகளுக்கடந்ததாகியு முள்ளது "சிவம்" எனவும், அவனே ஆன்மாவெனவும், அதனையே விசாரிக்க வேண்டுமெனவும், அடிக்கடி பொதுநூல் கூறுவதனாலும், பிரம்மசப்தமுந் திரிவித பரிச்சேத மின்றிய பொருளையன்றி வேறுபொருளைக்குறியாததனாலும், பிரம்மத்தையே பிரத்தியகான்மாவாக வுபதேசிப்பதனாலும், நான்கு வேதங்களுக்கும் பாஷியஞ் செய்தபொதுநூல் ஆசிரியரான வித்தியாரணியசுவாமிகளால், சிவ மஹாதேவ பிரம்மமென்ற நாமங்கள், சர்வாதிஷ்டானமாகிய பிரஞ்ஞையின் நாமங்களெனவும், முற் கூறிய மற்றநாமங்கள் ஆதேயப்பிரஞ்ஞையி னாமங்களெனவுங், கூறியிருப்பதனாலும், அங்ஙனமாகாதெனக்கூறியதாம்.

ஆதலாலிப்பொதுநூலினுவாதங்களாகிய விசேஷநூலில், இஃது பிரதிபாதிக்கப்பட்டது பற்றி, அந்நூல்களுக்கோர் விசேஷமுளதாகலாமேயன்றி, அந்நூல்களுக்குளிப்பொதுநூலிற் கூறிய பொருள் ஒருக்காலும் அம்மதச்சார்புடையதாகாது.

ஆனல் விசேஷநூலைச் சார்ந்தவர்கள் அவைதத்தையபிமானித்துப், பொதுநூலின் கருத்தான பிரத்தியக் பரவைக்கிய ஞானத்தை நிஷேதிப்பதில், ஒரு பிரயோஜனமுமடைகின்றவர்களன்று. ஏனெனில், அந்நூல்களில் அந்தந்தத் தேவர்களது தியானம் விதிக்கப்பட்ட பிரகாரந் தியானஞ்செய்யத்தக்கதில், அவர்களுளத்தில் தியேய மூர்த்தியினுவிற்பாவம், இவர்களது சாஸ்திரசமஸ்காரசுத்தசிவாதிதேவதாகாரமான புத்தி பரிணாமமாகும். அப்படியே, அவ்விடத்து உபாசகனாகிய ஜீவனது தர்மமும் புத்திபரிணாம மாகும்.

இங்ஙனமாயின், அப்புத்தி பரிணாமத்தையே ஈசனென வு
பாசிக்கின்றார்களா? அல்லது. அதில் ஈசனைப்பாவிக்கின்றார்
களா? அப்பரிணாமத்தையே ஈசனெனில், புத்திக்குவேறாக
ஈசனில்லாதவனாவான். பாவனையெனில், அப்பாவனைக்கு
அந்நியனாகியும் அதின் பலதாதாவாகியுமுள்ள ஈசன், அப்
பாவனாமூர்த்தியிலிருக்கின்றானா? அல்லது, வேறிடத்திலிரு
ந்தே யிதிற்பாவிக்கப்படுகின்றானா? இருந்தால், பரிபூர்ணதை
வசியம். அந்நியத்தலத்திருந்தால், பூர்ணத்துவபங்கம். அ
ன்றியும், பாவனையிற்கூடநேருபுத்தியின்பரிணாமமே ஜீவச
ேபதத்தையடைந்தார் அனேகத்துவ நிஷ்காதிருக்குமாயி
ன் இவ்வித்ப்பமத்துவ்ளையப்பொருளில் எங்ஙனம் அனைவ
தாகமனமேறிடும்?

விசேஷநூல்களும் உபாசனை கூறுகிறதில், பாஹ்ய
மெனவும் ஆந்தரமெனவும் இருவகையாகக் கூறி, அவற்
றுள் ஆந்தரத்தையும், அதனினும் லயத்தையும், அதனினு
ம் ஞானத்தையும், சிலாக்கியமாகக் கூறுகின்றன. இவற்றை
யாலோசிக்கின், அவைதத்திற் பராமுகப்படுவனவையே, பெ
ருந்தன்மையென லக்ஷியப்படுத்துகின்றதாய் நிருணயிக்கப்
படுகின்றது. அன்றியும் ஆதியில் பரக்ஷுளஸ்தூபரத்ஸர்
களாகிய பிரசின்னர் திருஷ்டியுடைய அதிகாரிகளையநுசரி
த்துத், அவைதத்தைச் சத்தியமாகப் போதித்து, அதிற்று
க்கத்தைக்காட்டி, அது நீங்குமாறு அந்தரமுகமாகத் து
வைதபராமுகத்தைப் பருளித், துவைதத்தோற்றநீங்கியிரு
ந்தவிடத்துத் துன்பமற்ற பரானந்தத்திலிருத்தி வைக்கின்
றன. போது நூலோவெனில், அவ்விதத்துவைதத்தை வி
யாவகாரிக சத்தியமெனவும், அதனை முற்கூறிய காரதன்
மியமுடையதாயாவது, பிரம்மதிருஷ்டியாயாவது, தன்வழி

பொழுங்குப்படிகாமியமாகவும், நிஷ்காமியமாகவும், கர்ம
பக்தியோகங்களால் உபாசிக்கச்செய்து அப்பயனை அவர்
களையடையச்செய்து, வேண்டல் நீங்கிய நிஷ்காமனையுடன்
மூன்றுமார்க்கங்களானுபாசித்த உபாசனையால் பரிசுத்தா
ந்தக்கரணமுடைய அவர்கள், வைராக்கிய முதலான நான்
குசாதனம் நிரம்பிய வுத்தமாதிகாரிகளாகப் பலிக்க, அவ்வி
சப் பிரசாதமுடைய அவர்களுக்கு, இப்பிரபஞ்சத்தைப்
பிராதிதிகமெனவும், பிராதீதிகமெல்லா மிரச்சுசர்ப்பம்
போல மித்தையெனவும், அஃதற்கு அதிஷ்டானமான பரவ
ஸ்துவுக்கு வேறில்லாததெனவும், எப்போதுமுளது பர
வஸ்துவேயெனவும், உபதேசித்து, அத்துவைதமாம் பிரத்
தியக பின்னபரமான்ம வஸ்துவில் உபசாந்தியுடனிளைப் பா
றச்செய்வித்து நிற்கும்,

இங்ஙனமாயினும், விசேஷ சாஸ்திரங்களிலித்துவைத
பராமுகத்தன்மைபேதமுடையதாகும். அதெங்ஙனமெனி
ல், வைஷ்ணவமென்னும் விசேஷநூல், விஷ்ணுலோக நீங்க
மற்ற வுலகங்களிற் பராமுகப்படுத்தி ஸசரீரமாகவே பரஜீ
வர்களின் பேதத்தோற்றத்துடன் பரமுத்தியை விதிக்கும்;
சிவாகமமென்னும் விசேஷநூலில், அசரீரமாகவும், பரஜீவத்
தோற்றமற்றதாகவும், பரஜீவபேதமே யின்மையதாகவும்;
இருவருப்பாகப் பரமோக்ஷம் விதிக்கும். இத்தப்பிரகாரம்
பொதுநூல்விடமாக விசேஷநூல் மார்க்கர்கள், புண்டரமுதற்
பரமோக்ஷம் வரையுள்ள தாரதன்மியங்களையும் உண்மைக
ளையும் நிர்மச்சரராகத்தெளிந்து, கலகநீங்கிபசாந்தராக
வேண்டுவதால், பொதுநூல் யாவர்களாலும் மானிக்கத்தக்
கது. விசேஷநூல்கள் அம்மதத்தர்களால் மானிக்கத்தக்
கதெனவருள்!

மாணாக்கன்—அருளியபடி தெளிந்தேன். கருமாநுஷ்டானநிலையையும் அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க;

ஆசிரியர்—ஜோதிஷ்டோம முதலிய அத்துவரங்களை விஷ்ணுதத்துவமாகவும், அவ்வத்துவரத்தால் யஜிக்கத்தக்க அத்துவராதிபதி பரமேசுரதத்துவமாகவும் அறிந்தும், நியேயவஸ்துவை நியாமிக்கத்தக்க நியாமகாகாரமான மானஸ எக்கியத்தை விஷ்ணுதத்துவமாகவும், அவ்வித நியாமகர்த்தாவை ருத்திரதத்துவமாகவும், நியேயவஸ்துவைப் பரமேசுர தத்துவமாகவும் அறிந்தும், பாஹியமாயும், ஆந்தரமாயுமுள்ள அத்துவரங்களைச் செய்யவேண்டியது.

அப்படியே ஞேயப்பிர்ம்மத்தைப், பிரத்தியக்கானவசம்பொருளாக அறியச்சாதனமான சிவஞானி ஜகதநேககோடி பிரமாண்ட மண்டலங்களினுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கின்ற தரிசனவுபாதியுடைய விஞ்ஞானமயமாம் பிரஞ்ஞையெநாரணரெனவும், இவ்வித பிரஞ்ஞையின் அறிப்புக்காதாரமாயும் இதின் லயாகாரமாயுமிருக்கிற ஞேயம் ஞானம் இவற்றின்றோற்றமின்றி அகண்டஞாதுருபாதியாய் ஜீவனை உருத்திரரெனவும், இவ்விதவகண்டஞானஞாதுருவில்லாவிடம் இவற்றிற்கு வியக்தமாகத் தோன்றாததனும், பரவஸ்து அவ்வியக்தமாகி ஜகத்காரணமாகப் பரோக்ஷப்பட, அதனையே உபநிடதங்கள் பிரத்தியகான்மாவான அபரோக்ஷப்பிர்ம்மமாக உபதேசிப்பதாலும், அவ்வித பரோக்ஷமான அவ்வியக்தவுபாதியுடைய சைதந்நியம், ஞாதுருஞானவுபாதிகளின்றிக், கண்டாகண்டங்களாகத்தோற்றுகின்ற ஞாதுருஞானங்கள், அவற்றின் விஷயங்களான பிரமாண்டகோடிகள், அனைத்தையுந் தன்சந்நிதியிற் பிரகாசிக்

கின்றவையாகச்செய்வதனாலும், அதைக்காட்டினும் ஜகத்காரணவஸ்து வேறில்லாததனாலும், தனதியல்பு ஞாதுருஞானங்களுடன் பிரபஞ்சத்தோற்றம், அதனின்மை, இரண்டுமில்லாததாயும், அதனாலவ்வியக்தமெனப்படின் அவ்வியக்தவுபாதியுடையதாயும், அவ்வுபாதியினால் ஜகத்காரணமானதுகொண்டு சர்வஞ்ஞருமாயும், அவ்வுபாதிப்பிரகாசக சைதந்நியம் பிரத்தியகான்மாவாகி அபரோக்ஷப்படுங்கால், அவ்வியக்த ஜகத்காரண சர்வஞ்ஞசைதந்நியமாகவே, பிரத்தியகான்மா அபரோக்ஷிக்கப்படுவான். அவ்வுபாதியான அநுபவவிருத்தியை ஈசனெனவும், அவ்விதவபரோக்ஷஞான பிரத்தியக்கெனும்பரன் சொப்பிரகாசனானதால் அவ்வநுபூதியில் அவ்வியக்ததன்மையுண்மையாயிலதாதலாற் கற்பிதமாகி, மூன்றுபரிச்சேதமுமின்றிய பிரத்தியக்பிர்ம்மசைதந்நியமாய்ச் சேஷித்திடும்; அங்ஙனஞ்சேஷித்திடல்மிருத்தின்றிய கடம்போல, ஞாதுருஞானஞ்ஞேயமிவையான காரியப்பிரபஞ்சமுங் கற்பிதமாகி, ரச்சுவின் அவ்வியக்ததன்மையான ரச்சுவாவரணத்தோடும் சர்ப்பம் ரச்சுமாத்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல, முக்காலத்தும் ஈசன் ஜீவன் ஜகம் என்றபேதமின்றிய பிரத்தியக்பரவைக்கியமென்னுஞ் சொப்பிரகாச வகண்டாகாசம், நிருபாதிகநிர்விசேஷ சுத்தசின்மாத்திரமாக அபரோக்ஷமாகும்: அதனையே பிர்ம்மமெனவும், பிரத்தியக்கெனவும், சிவனெனவும், மஹாதேவனெனவும், பரமான்மாவெனவும், சச்சிதானந்தமெனவும், கூறியுங்கூறக்கூடாமற் சுருதியுபசாந்தமாகமுடியும். ஆதலால் பரவஸ்துவினுண்மையை யாருணரக்கவல்லார்! யார் கேட்கவல்லார்! என அருள, இருவரும் ஒன்றாய் மதாதீதசிவானந்தசுகசிந்துவாகப் பிரகாசித்தார்கள்.

முற்றிற்று.

பத்தாவது

மதசங்கேத நிருபணப்பிரகரணம்.

க-வது பாகம் நியாயம்.

மாணாக்கன்—பரமகுருவே! எனினைச்சரணடைந்து வயங்களே வணங்கி விசேஷநூல்களில் ஸ்ரீத்துவசிரோதக, அதசிரோதக என்று சொல்லப்பட்ட சிவீதடம் பொருநூலிற் கூறிய சருவாம்சங்களும் பொருந்தியிருப்பதால் அதனை மிகவும் உத்தமமென மதித்திருந்தேன். ஆனால் தர்க்கம் நியாயம் பொருந்திய அருந்த சாஸ்திரமாயும், வியாகரணம் சப்தசாஸ்திரமாயு மிருப்பதனால் அவற்றின் கருத்தும் மற்ற சாஸ்திரங்களின் கருத்தும் த்வைதமோ? அத்துவைதமோ? என நிருணயித்து நிரூபிக்கவேண்டுமென்ப்பிரார்த்திக்க.

ஆசிரியர்—தர்க்கம் வியாகரணம் பூர்வமீமாம்ஸை நிரீசுரசாங்கியம் சேசுரசாங்கியம் பௌத்தம் இவற்றினைப்பிராயத்தையும் மற்றத்தூர்ப்பலமாகிய சிலமதக்கோட்பாடுகளையும் ஸ்தூலமாகப்பார்க்கின் த்வைதமென்பார்கள். சூக்ஷ்மதிருஷ்டியாய்ப் பார்க்கின் அத்துவைதமேயாகும்.

அஃதெவ்வாறெனில் நியாயமென்பது கடம்-படம் என்றது முதலான சொற்களின் பொருளான விப்பிரபஞ்சத்தை யெழுபதார்த்தமாகப்பிரித்து, அதற்கு மூன்றாகுற்றமின்றி இலக்ஷணத்தைக் கற்பிக்கும். அதனைச்சோதிக்கின், கடமென்ற வசனம் "கம்புக்கிரீவாதி" மத்தான கடமென்ற பொருளைப்போதிப்பதில், கம்புக்கிரீவாதி ஆதேயமும் கடமாதாரமுமாகும். பிரத்தியக்ஷத்தில், கம்புக்கிரீவாதி யநுபவிக்கப்பட்டிடினும், கடம் காணப்படாததனாலும், ஆதார

மின்றி ஆதேயமிராததனாலும், ஆதேயத்தோற்றத்தால் ஆதாரம் பிரத்தியக்ஷப்படாவிடினு மிருக்கலாமெனில், பிரத்தியக்ஷத்தில் மிருத்தாதாரமாயிருக்க, "அதிககற்பனம் அந்நியாயம்" எனப்படலாம். நையாயிகர்களொப்பிய எழுபதார்த்தங்களில், ஆறுபதார்த்தங்கள் பாவவஸ்துக்களெனவும் ஒருபதார்த்தம் அபாவவஸ்துவெனவும், பாவவஸ்துகளுண்டாவதற்குமுன் பிராகபாவமும், நசித்தபின் பிரத்துவம்சமுங்கூறப்படுவதில், உற்பத்தி ஸ்திதி நாசமிவைகள் விரோதிகளானதால், கணபேதங்களை யாதாரமாகக்கற்பித்து பாவாபாவ விவஸ்தை கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனமாயின், கணத்தில் பாவத்தன்மையிருக்கக்கூடாது. அப்படிப்பாவத்தன்மை முதற்கணத்திலும் நாசமிரண்டாங்கணத்திலுமுண்டாகுமானால், வாரணசியில் ஒருவனாயிருக்க, அதன் தொம்சமடைவாயி இரண்டாகலாமெனவரும். அஃதொரு ஒருக்காலுஞ் சித்தியாது. அல்லாமலும், ஒருகணத்திலேனே பொருபொருளின் பாவாபாவங்கள், தமப்பிரகாசங்கள்போல, சித்தியாது. அப்படியே, ஹேதுதெரிசனமுதல் அநுமானம்வரையுள்ள ஞானங்கள், காரணகாரியங்களாக விதிக்கப்பட்டு, முற்கூறியபிரகாரங் கணபேதங்களில் அவைகளுக்கு உற்பத்தி ஸ்திதிநாசங்களை யந்தந்த வரிசைப்படி கூறுவதால், அவைகளிலுமிந்த நியாயம் வியாபித்திடில், அநுமானமே சித்திக்கத்திறமின்றிப் பிரமேயபிரமாணபிரமாதிருவிவகாரஞ் சித்தியாமல், அசம்பவதோஷமுண்டாகி த்வைதஞ்சித்திக்க வல்லமையற்று அத்துவைதமாகவேமுடியும். ஆதலால் எந்த சாஸ்திரங்களும் கருத்தில் அத்துவைதத்தை நீங்கியிரா. ஆகலால் இந்தப்பிரகாரம் சுருதி யுக்தி யநுபவங்களால், மூன்றுபரிச்சேதமில்லாத அத்துவைதப்பிரம்மமாம் "உன்னைத்தவிர ஒன்றுமில்லை"

என்றருள:

மாணாக்கன்—அப்படியே பரியாலோசித்து, "கம்புக்கிரீவாதி" ஆகும் தர்மம் பிரத்தியக்ஷப்படுவதேயொழிய, அத்தர்மத்தையுடைய கடமாகின்ற தர்மியநுபவத்திற்காணாது நீங்குவதுமன்றி, அநுமானத்தால் கிரஹிக்கலாமெனின் பூர்வம்பாகசாலையில் அக்கினியும்தூமமும் ஒன்றுபடக்கண்டிருந்தாலொழிய, தூமங்கண்ட பர்வதசிகரத்திலும் அக்கினியுளதென்று அநுமானிக்கக்கூடாததுபோல, ஓரிடத்தேனும் தர்மதர்மியின் கூட்டுறவு பிரத்தியக்ஷமாகாதவிடத்தில், அநுமானங்கூடாது. பிரத்தியக்ஷப்பட்ட தர்மமாகிலும் உளதோவெனின்; தர்மமும் ஆதேயமாதலால், ஆதாரமின்மையால் ஸ்தாபிக்கவுதவாது. ஆதலால் தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகின்ற பதார்த்தங்கள், அவிசாரதிசையில் உள்ளனபோற்றோன்றிப்பின்மறைவதால், வேதவசனப்படி அத்துவைதமாம் என்னிடத்தில் கானல் ஜலம்போலத்தோன்றும் கற்பிதங்களேயெனத் தெளிந்து, மஹாவிவேகிகளாகிய நையாயிக சாஸ்திரகர்த்தர்கள் பூர்வபக்ஷமாக இங்ஙனம் ஸ்தாபித்ததேயன்றி அவர்களுட்கருத்து அஃதன்றெனவருள, தர்க்கமதசங்கேதம் நீங்கினான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது பாகம்—வியாகரணம்.

மாணாக்கன்—நியாய சாஸ்திரத்தின் அந்தரங்கத்தாற்பரியம் அத்துவைதமேயெனத் தெளிந்தேன். வியாகரணத்தினுட் கருத்தையும் அருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—நியாயசாஸ்திரம் அர்த்தத்தை லக்ஷணப்படு

த்திக்கூறியதுபோல், வியாகரணம் சப்தத்தினிலக்கணத்தைக் கூறுவதாயிருப்பதினால், சப்தத்தை பிரயோகிக்குங்கால், அவர்கள் கோட்பாட்டின்படி, சப்தமென்பது வர்ணம்-பதம்-வாக்கியமென மூன்று பிரிவுடையதாகும். அவற்றுள் பதம்-வாக்கியம்-இவ்விரண்டும், அநேகாக்ஷரங்களைப்பொருந்தியிருக்கும். அங்ஙனம் பொருந்துங்கால், பூர்வம்பூர்வமான வர்ணங்கள், உத்தரோத்தரங்களாகப் பிரயோகிக்கத்தக்க வர்ணங்களுக்குக் காரணமாகும். இக்காரியகாரணங்கள், பூர்வோத்தரங்களான வர்ணசமுதாயத்தைப் பொருந்தியிருப்பதனால், காரியமுண்டாகும் பூர்வக்ஷணத்தில், காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டும். ஓர் கணத்துண்டாய், ஓர்கணமிருந்து, ஓர்கணம் நசித்து, மற்றோர்கணத்துக் காரியப்படத்தக்க வோர்வர்ணத்துக்கு, மற்றோர் வர்ணம் காரணமாகவேண்டுமானால் முன்னையாயிகமத கண்டனமாக நிரூபிக்கப்பட்ட, ஓரிடத்துள்ளவன் மற்றோரிடத்திலிறக்கின்றானென்னும் விரோதமான நியாயத்தினும், பிரவேசிக்க, வர்ணங்களுக்குக் காரியகாரணத்தன்மை சித்தியாது.

மேலும் அவர்கள் சங்கேதத்தில், வெகு வர்ணங்களைப்பொருந்திய வாக்கியம் பிரயோகிக்கப்படுங்கால், அந்திய உச்சாரணகாலத்தில் முந்திய வர்ணங்களியாவும் நசிக்கப்பட்டதால் சகல வர்ணங்களாலும் காரியப்பட்ட வாக்கியம் அர்த்தத்தைப்போதிப்பிக்கும் திறமையுடையதாகவேண்டுமானால், எங்ஙனங்கூடும்? என்ற சங்கைக்குச் சமாதானமாகக், கண்டமெனவும், அகண்டமெனவும், ஸ்போடம் இருவகையாக ஒப்பப்பட்டிருக்க, அக்குற்றம் அதிற்பிரவேசியாதெனக்கூறலாம். இங்ஙனம் கூறினும், அக்கண்டமாகி

ய ஸ்போடம் அவர்களுள் ஏகதேசிகளின் அபிப்பிராயமாகும். அகண்ட ஸ்போடமென்பது, அவர்களுக்குள் ப்ரௌடர்களது அபிப்பிராயமாகும். அம்மஹா ஸ்போடம், வாக்கியத்தின் பூர்வோத்தரங்களாகிய காரணகாரிய வர்ணங்களில் வியாபித்து, அவ்வர்ணங்கள் நசித்திருந்தும் அவ்வாக்கிய சக்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கும் திறமையுடையதாமென ஒப்பியதனால், பொருளைப்போதிப்பிக்கும் திறமையுமுடையதாகலாமென்றது சரி. ஆனால் அநித்தகாரிய காரணங்களான வர்ணசமுதாயமுடைய வாக்கியத்தை ஸ்போடம் வியாபித்திருந்து, அர்த்தபோதகமாகப் பவிப்பதில், அவ்வாக்கியத்தின் அந்தியவர்ண உச்சாரணசமயத்தில், வர்ணசமுதாயமுடைய வாக்கியம் அந்தியவர்ணமாத்திரமாகவுளதா? அல்லது வர்ணசமுதாயமாகவுளதா? வர்ணசமுதாயமே வாக்கியமாக இருக்குமானால், அந்தியவர்ணோச்சாரணசமயத்தில், நசித்ததுகொண்டு வர்ணசமுதாயம் சித்தியாததனால், வாக்கியத்தன்மையும் சித்தியாது. அந்தியமாகிய ஓர் வர்ணமோ, ஓர் காலத்தும் வாக்கியமாகாது. வாக்கியமே சித்தியாவிடில், அதனை ஸ்போடம் வியாபித்திருந்ததென்பது கூடாது.

மேலும் ஸ்போடமென்பது காரணகாரியங்களாகிய வர்ணசமுதாயங்களை வியாபித்திருங்கால், பூர்வபூர்வங்களான வர்ணங்கள் நசித்தபின்னுண்டாகத்தக்க உத்தரோத்தரங்களான வர்ணங்கள் அக்காலத்து இன்மையால், ஸ்போடம் நிராதாரமாய் ஆசிரயமின்றி சித்தியாது. அங்கீக்ருதமாக ஓர் ஆசிரயம் அவ்விடத்துக் கற்பிக்கவேண்டும். அவ்வாசிரயமும் சத்தாகவிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமாயின், நசித்தவர்ணங்களும் நசியாதவர்ணங்களும் அச்சமையத்துளதாகச் சித்தியாது. சித்தியாவிடின் வாக்கியமுஞ் சித்தியாது.

வர்ணசமுதாயம் வாக்கியமிரண்டுஞ் சித்தியாதவிடத்து, ஸ்போடம் வர்ணசமுதாயமான வாக்கியத்திற்கு அந்நியமான ஆசிரயத்தைப் பொருந்தவேண்டும். அங்ஙனமாயின் அப்பொருளையே பிரகாசிப்பிக்குமன்றி வாக்கியப்பொருளைப் பிரகாசிப்பிக்கத் திறமையுடையதாகாது. ஆனால் பூர்வங்களான வர்ணங்கள் நசிக்குங்கால், அவை வாக்கியத்தின் சமுதாய வர்ணங்களானதால், அவ்வர்ணசக்திகளைத்தனது ஸ்போடத்தினிடமாகச் சேர்த்தியவை நசிப்பதனால், அச்சக்திகொண்டு மேலுச்சரிக்கத்தக்க வர்ணங்களின் சக்தியையும் இப்பிரகாரமே யடைந்துகொண்டு, ஸ்போடம் வாக்கியார்த்தபோதகத் திறமையுடையதாகப் பவிக்கலாமேயெனில், சக்தியென்பது ஆதேயமானதனால், அஃதுந்தன்னாதாரத்தையே பற்றியிருக்கவேண்டுமானதால், தனதாதாரமான வர்ணம் நசிக்கத், தான் எங்ஙனஞ் சித்திக்கும்? உஷ்ணப்பிரகாசமுடைய அக்கினி, தனது உஷ்ணப்பிரகாசங்களை காஷ்டத்தினிடமாக ஆதேயப்படுத்தி, அதனிடமாக அச்சக்திகள் பிரகாசிப்பதுபோலாகுமெனில்; காஷ்டத்தினிடமாக ஆதேயப்படுத்திய உஷ்ணப்பிரகாசங்கள், காஷ்டத்தையாதாரமாகப் பிரகாசித்தகாலத்தும், தனதாதாரமான அக்கினியை நீக்கி காஷ்டத்தினிடமாகப் பிரகாசியாதது போல, வர்ணசக்தி ஆதாரமான வர்ணங்கள் நசித்தபின், ஸ்போடத்தினிடமாக, ஆதேயப்பட்டுப் பிரகாசிக்கமாட்டாது. வர்ணசக்திக்கு ஸ்போடசம்பந்தம் கிடையாததனால், நிராதாரமாகித் தன்னுடன் தனது சம்பந்தமின்றிய ஸ்போடத்தாலும், உத்தரவர்ணங்களுக்குக் காரணப்படாமல், நீங்கிவிடும். காரணமின்றிக் காரியமின்மையால் அவைதானுங் காரியப்படாது. இங்ஙனங் காரணகாரியமாகிய வர்ணசமுதாயத்தைத்தவிர, வாக்கியமென்பது வேறில்லா,

ததால், இச்சக்தியும் இதனையே சாதிக்குமேயன்றி வேறில்லாததாகும்.

மேலும் வர்ணசக்தியென்பது எவ்விலக்கணமுடையதெனப்பார்க்கின், வாக்கியத்தின் சமுதாயவர்ணங்களுக்குக் காரண காரியத் தன்மையை கொடுக்கும் திறமையுடையதாகவும், ஸ்போடசம்பந்தத்தால் வாக்கியத்தின்பொருளைக் கொடுக்கத்தக்கதாகவும் ஆகவேண்டும். வாக்கியத்தின் பொருளைக் கொடுக்கத்திறமை யுடையதாயிருக்க வேண்டுமாகில், பொருளைத்தெரிவிப்பது ஞானத்திற்கேயன்றி, அதற்கந்நியமாகிய ஜடவஸ்துவுக்குச்சித்தியாது. இச்சக்தி ஞானத்திற்கந்நியமாயின், தனது இலக்கணத்ததை நீத்தாலுஞ் சித்தியாது. ஞானரூபமாயின் ஜடமாகிய வர்ணத்தின் சக்தியாகாது. மேலும் இவ்விடத்து வாக்கியார்த்தம் ஜநிக்கவேண்டியே இவையொப்பிடப்பட்டிருப்பதால், அஃது ஞானத்திடமாகச் சித்திக்கின், அந்த ஞானத்தையே வாக்கியார்த்த போதகமாக அசாதாரணகாரணமாக வொப்பவேண்டும்.

அவ்விதஞானம் இவ்வாக்கியத்தினிடமாக அர்த்தபோதகப்படுங்கால், அவ்வாக்கியாதீனமா இஞ்ஞானம்? அல்லது இஞ்ஞானாதீனமா அவ்வாக்கியம்? முன்னதுவாயின், வாக்கியமேசித்தியாது. எதெனில், ஞானஹீனவாக்கியம் பிரயோகிக்க உபகாரப்படாது. பின்னதுவாயினும், அப்பிரதானமாகக்கொண் டிவ்வாக்கியம் அர்த்தபோதகமாகத்தகாது. அப்பிரதானமாயினும், வாக்கியத்தினிடமாகவே அர்த்தபோதகமுண்டாவதாகப் பிரதீதியிற் காணப்படுவதாலதனையநுசரித்து விவகாரரீதியாய் வாக்கியத்திற்குப் பிரதானங்கிடைக்கலாமெனில், அங்ஙனங்கிடைக்கினும் வாக்கி

யத்தினிடமாகவுண்டாகுந்திறமையுடையதாகாது. ஞானம் ஓர்வஸ்துவைப் பிரகாசிப்பிக்குமேயன்றி யுண்டாகச்செய்யாது. வாக்கியமோ முக்கியாயப்பிரகாரம் வர்ணம்-அதன் சக்தி அதன்சம்பந்தமுடைய ஸ்போடம்-இம்மூன்றினாலுஞ் சித்திக்கத்திறமற்றதானதுபோல, ஞானத்தினிடமாகவும் அங்ஙனமேயாகின்றது. இஃது உளதுபோற்றோற்றிய மித்தை பிரதீதியெனப்படுவதால் பிராந்தியினாலேயே சித்தித்திடவேண்டும். ரச்சுவின் ஆரோபிதமான சர்ப்பத்வத்தை சர்வாவயவங்களோடும் வியாபித்து ரச்சுசத்தை பிரகாசிப்பது போலும், அதனுதவியன்றித்தானே அசகாய ரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலும், இஞ்ஞானந்தன்னிடத்திற் பிராந்தியாற்கண்ட பிரபஞ்சவியாபார நிமித்தமானதன்னில் ஆரோபிதமாயுள்ள இவ்வாக்கியத்தை இவ்வர்ண சமுதாயமுடையதாகக்கொண்டு வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கவும், அதனுதவியன்றித்தானே அசகாய ரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், ஞானஞ்சித்தித்திடவேண்டும். அங்ஙனஞ்சித்திக்கின், உபாதியினால் பின்னம் பின்னம்போலும், தனது சொரூபத்தால் ஏகமாயும் பிரகாசிக்கின்ற இஞ்ஞானம், இச்சாஞானக்கிரியைகளென்ற தொழில்களுடன்கூடித் தத்த இவ்வர்ணங்களைச் சமுதாயமாகப் பொருந்திய வாக்கியத்தில் சுயம்ஞானசொரூபமாகவியாபித்து, அவ்வாக்கியோபாதியினால் விவகாரோபயோகியான பின்னபின்னப்பொருள்களைப் போதிப்பிக்கும் பின்னபின்ன ஞானமாகப்பிரமையால் தோற்றுகின்றது.

வாக்கியமென்பதுவர்ணத்தின் சமுதாயமாகும். அதன் சக்தியென்பது வர்ணசமுதாயத்தின் தோற்றத்திற்கும், அவ்வுபாதிகொண்டு உதிக்கத்தக்க அர்த்தபோதகமான ஞானத்திற்கும் நிமித்தமாகும். ஸ்போடமென்பது, ஜநித்ததாயும், ஜநிக்கத்தக்கதாயுமுள்ள வர்ணசமுதா

யத்தை வாக்கியப்படுத்துவதும், அதன் பொருளை அகண்டமாத் தோற்றப் படுத்துவதுமாகும். இவற்றுள் சமுதாயத்திற்கு வாக்கியம் அந்நியமாயின், சொரூபமற்றுவாக்கியமேயிலதாகும். இவ்விரண்டு மொன்றாயின், வர்ணம்வாக்கியமென்ற பேதஞ்சித்தியாது. வர்ணசமுதாயமான இவ்வாக்கியத்திற்கு ஸ்போடம் அந்நியமாயின், இவ்வாக்கியத்தினிலக்ஷணத்தை நீங்கிநிற்கும் வாக்கியமென்பது சொரூபமினதால், இச்சப்தத்திற்கு விலக்ஷணமான ஸ்போடம், இதனை வியாபிக்குங்கால் இதற்கு விலக்ஷணமான தனதுசொரூபலக்ஷணத்தை நீங்காமலே வியாபித்து நிற்கவேண்டும். இதனால் ஸ்போடம் அசப்தமெனப்படலாம். தொக்கிந்திரியத்தால் கிரகிக்கக்கூடாமையால் அஸ்பரிசமுமாகும். அப்படியே மற்றக்கருவிகளாலுங் கிரகிக்கக்கூடாமையால், அரூபம்-அரசம்-அகந்தமெனவும் பிரத்தியக்ஷத்தில் வாக்கியத்தைவியாபித்து அர்த்தபோதகமான ஞானத்தை வெளிப்படுத்து நிமித்தமாகவிருப்பதால், அவ்வாக்கியார்த்தபோதகமான ஞானத்தின் உபாதியுமாகலாம். ஆனதனால் தன்னில் விவர்த்தமான வாக்கியத்தை வியாபித்த ஞானோபாதியையே, அம்மதத்தர்கள் ஸ்போடமென வாக்கியத்தையாக சங்கேதப்படுத்தியதேயன்றி, ஸ்போடமென்பது இதற்கந்நியமாக வேறில்லை. இதனையேயுத்தரமீமாம்சகர்கள் வாக்கியத்தையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்து, அர்த்தத்தை தெரிவிப்பிக்குந் தொநியெனுஞ்சுரமே, அர்த்தபோதக வாக்கிய நிர்வாகமாக விருக்க, அநித்தியமாய் ஸ்போடமொப்பியது அனுவசியமெனக் கூறுகின்றார்கள். அவர்களொப்பிய அத்தொநியும் இவ்வாக்கியாதாரமான வர்ணசமுதாயங்களை வியாபித்திருந்திடினும், வாக்கியத்திற்கு வர்ணசமுதாயமாதாரப்படுவதுபோல, இவ்வர்ணங்களுக்குந் தொநியாதார

மாயினும், அத்தொநியை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த ஞானோபாதியைநீங்கி வாக்கியநிர்வாகமாகவும் அர்த்தபோதகமாகவும் பலியாது. ஆயினும் பிரதிநிதிக்கண்ட வாக்கியத்தின் திறமை நிரூபிக்கப்படுங்கால், இத்தொநிவாக்கியத்தையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்தநுபவிக்கப்படுவது பற்றி, வாக்கியம்-வர்ணம்-இவைகள் விகாரமுடையவையாயும், இவற்றைபேக்ஷித்து இத்தொநி நிர்விகாரமாயுமிருப்பதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டி, இங்ஙனம் அவர்கள் கூறியது அத்தொநி பிரதிநியில் அர்த்தபோதகமான ஞானத்தின் நிமித்தமேதான். உபாதியென்பது; ஞானோபாதியெனவும் ஜடோபாதியெனவும் இருபிரிவுடையதாகும். எந்தவிடமாய் ஞானம் பிரகாசிக்கவேண்டிவரினும், தனதுபாதியை முன்னிட்டே பிரகாசிக்குமன்றி, மற்றோர் உபாதியாற் பிரகாசியாது. ஆதலால் தொநியென்பது வர்ணவாக்கியங்களைப்பற்றிய ஜடோபாதியாதலால், அதில் ஞானஞ்சாக்ஷாத்தாகப்பிரதிபலித்து, அதனைப்பிரகாசிப்பியாது. அதனை ஞானோபாதிவியாபிக்க அதனிடமாகத்தான் பிரதிபலித்து, அத்தொநியையும், அதனால் வியாபிக்கப்பட்ட வர்ணசமுதாயம்பொருந்திய வாக்கியத்தையும், அதனால் சங்கேதிக்கந்தக்கபொருளையும், பிரகாசிக்கச்செய்யும். அப்படியே ஸ்போடமென்பது ஜடமாயின், தன்னில் ஞானம் ஸ்புரிக்கவிடமின்றி ஞானோபாதியை யபேக்ஷித்துநிற்கும். ஆனதால் கடகலசமென்ற பரியாய நாமம்போல ஞானோபாதியின்பரியாய நாமமாகும். ஆதலால் இந்தஸ்போடம் அவர்களால் சங்கேதிக்கப்பட்டதின் கருத்து; இப்பிரமசத்தையை மனதில்வைத்து விவகார சமர்த்தனத்தின்பொருட்டு அதற்கு ஸ்போடமெனப் பேரிட்டனர்.

இதனநுபவம் பூர்வோத்தரங்களான ஒருவாக்கியத்தி

ன் ஸ்பூர்த்தியையுள்ளபடி நிதானித்து அதிலுண்டாகிலயித்ததாகியும் உண்டாகத்தக்கதாகியுமுள்ள வர்ணங்களின் இயல்பையும் நிதானிக்க, அந்த அர்த்தப்பிரகாரம் அநுபவத்தினாற் காணப்படலாம். அங்ஙனம் காணில், அவ்வர்ணசமுதாயமுடையவாக்கியம் சப்தரூபமாய் விஷயீகரிக்கப்பட்ட அதனையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்த ஞானமொன்றேயாகிலும் பத்திரத்திற்கண்டு, அதில் சில வர்ணங்களை ஜநித்து நசித்ததாகவும், யாவும் பொருந்தியவாக்கியமாகவும் காணில், அவ்விருத்தியாம்பத்திரத்தில் அர்த்தபாகம் சூக்ஷ்மமாகவும் அர்த்தபாகம் ஜநிக்கத்தக்கதாகவிருப்பினும், அக்காலத்தில்லாததுகொண்டு சூக்ஷ்மமாகவும் காணப்படும். அச்சூக்ஷ்மவிருத்தியிற் பிரதிபலித்த ஞானத்தால், அவ்விருத்தி நோக்கப்படின் வர்ணசமுதாய சூக்ஷ்மமும், அதில்வர்ணசமுதாயம் பொருந்திய வாக்கியம் ஸ்புரிக்கும் கிரகிக்கப்படின் அதனைவியாபித்த ஞானசக்தியால் வாக்கியமாகவுந்தெரியவரும். அங்ஙனம் ஸ்பூர்த்தமாகியும் சூக்ஷ்மமாயும் இருவகுப்புடைய அவ்வாக்கியம், சொல்லியபிரகாரம் அநுபவத்துக்குவர, ஸ்பூர்த்திப்பிக்கின்றதாயும் நசிப்பிக்கின்றதாயும் இருக்குங்காலத்தில், அதை வியாபித்ததாயிருக்கின்ற விருத்தியில் பிரதிபலித்தஞானம், சர்வவியாபக சர்வாதிஷ்டானமான கூடஸ்தசொரூப ஞானமேயாதலால், வாக்கியோபாதிபேதத்தால் ஞானமொன்றேயாகிப் பின்னப்பட்டு, அதனால் ஞானமும் பின்னப்பட்டதுபோல், பிரமையால் தோற்றுவதுமன்றி, பின்னபின்னமாகப் பிரகாசமுடைய சத்தாரூபமான வாக்கியம்போட்டமுளதுபோலவும், அச்சாஸ்திரத்திற் காணப்படும். அதனை சூக்ஷ்மமாய் விசாரிக்கின், அவர்களது சங்கேதரீதிப்படியே சித்திக்கத்திறமையற்று, அதிஷ்டான பிரமசத்தாபானத்துக்கு வேறாகவில்லாமல் நீங்கிவிடும். ஆதலால் அச்ச

ங்கேதம் அவிசார ரமணீயமேயன்றி வேறில்லையெனவருள:

மாணாக்கன்—ஸ்போடவாதமூலமாயும் வாக்கியத்தின் காரணகாரியவிசாரணமூலமாயும் சப்தலக்ஷணத்தைக்கூறுகின்றவியாகரணசாஸ்திரத்தின் அந்தரங்கமான கருத்தும் இவ்வத்துவைதமேதானெனத்தெளிந்தேன். பூர்வமீமாம்ஸையின் கருத்தையும் சூக்ஷ்மமாயருளவேண்டுமென விஞ்ஞாபித்தான்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவதுபாகம்—பூர்வமீமாம்ஸை.

ஆசிரியர்—பூர்வமீமாம்சர்கள் மதத்தில் ஜீவனைக்கர்த்தாவாகவும், கர்மத்தைப் பலதாதாவாகவும் அச்சீவன் அர்த்திசமர்த்தோவித்வான் என்ற அதிகாரம் பொருந்தினவனாகி யெஜிக்கவேண்டுமென்ற விதிவாக்கியப்படி கர்மங்களைச்செய்து அக்கர்மபலத்தைத் தேகவியோகானந்தரம் புஜிக்கின்றான் எனவும் கூறி, சகல அதிகாரமும் பொருந்திய அவ்வதிகாரி யக்கர்மஞ்செய்யுங்கால், எத்தேவதையினிமித்தமாக ஹவிசுகிரகிக்கப்படுகிறதோ, அத்தேவதையைத் தியானித்து யஜிக்கத்தக்கதெனக் காணப்படுகின்றவிடத்து, வேதார்த்தத்தை விதிக்கவந்த அவர்களது நியாயசங்கேதத்தால், தேவதாவாசகமான அச்சப்தத்துக்கு தேவதாபரமான அர்த்தமின்றி, மந்திரார்த்த சத்ரூபமாக நிர்ணயிப்பதில் உத்தரமீமாம்சர்கள் ஹவிசுகிரகிக்குங்கால், அந்நிமித்தமான தேவதையைத்தியானித்து யஜிக்கவேண்டுமென்ற விதிவாக்கியப்படி நியமித்த தேவதையின் தியாநநிமித்தமா

௬ அத்தேவதையை நிரூபிக்குங்கால், "வஜ்ஜிரக்கையன்-புரந்தரன்" என்ற மந்திரத்தால் தேவதாலக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்க, அச்சப்தத்திற்கு வஜ்ஜிரபாணியாகிய இந்திரனை நீக்கி, மந்திரார்த்தசக்தி வசமாகச்சொல்லுவதில் ஏதுலாபமென வினவ:

ஏககாலத்தில் அநேக நேரங்களில் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட எக்கிய சமயத்தில் அவரவர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட அந்திரவியங்களைக் கிரஹிக்கவேண்டி. அநேக இந்திரர்களை யபேக்ஷிக்காமையே காரணமெனச் சமாதானங்கூற:

ஒருயோகியே தனது யோகவல்லமையாற் கற்பிக்கப்பட்ட விஷயவல்லர்சங்களை புசிக்கவேண்டிய காலத்தில், அநேக சரீரங்களையெடுத்துப் புசிக்கலாமானால், ஜென்மசித்தமாகிய காமரூபக்கிரஹணசக்தியுடைய இந்திரனுக்கு அவ்வல்லபமேன் கூடாது? மேலும் வியாசாசாரியாள் முதலிய மஹான்கள், அத்தேவர்களைக்கண்டு சல்லாபித்ததாகக்காணப்படுவதால், அதனாலும் அவர்கள் உளரேயாகலாம். அன்றியும் தேவர்கள் சேதனர்கள். மந்திரார்த்தசக்தி அசேதனம். அஃது எங்ஙனம் அக்காலங்களைத்தெரிந்து அப்பலிகளைக்கிரஹிக்க வல்லமையுடையதாகுமென அவர்கள் பின்னும்வினவ அவ்விஷயத்தில் பூர்வமீமாம்சர்கள், கர்மாநுஷ்டான காலையில், அவ்வவ்விடத்து உச்சரிக்கத்தக்க மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்படுங்கால், அம்மந்திரத்திற்கூறிய பொருளைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் வல்லபம், அம்மந்திரவாக்கியங்களிலிருப்பதால், அப்பொருட்பிரகாரமே அச்சக்தியவ்விலக்கணம்பொருந்திய தேவதாபரிணாமத்தையடைந்து, அப்பலியைக் கிரஹிக்கின்றது எனவுரைக்க:

இவ்விஷயத்தில் வஜ்ஜிரபாணியாகியும் புரந்தரனென்

ற நாமத்தால் தேவலோகாதிபதியாகியுமுள்ள அப்பரிணாமத்தையடைந்த அம்மந்திரார்த்தசக்தி, தனதுவல்லபத்தால் அங்ஙனம்ரூபிகரித்திடினும், இஃதுயாககர்மம்; இஃது அவிசு நமது நிமித்தமாயுள்ளது: இதனையிப்பிரகாரம் நாம் கிரஹிக்கவேண்டும், எனக்கிரஹித்தல், ஜடமாயின் அதற்குச்சித்தியாது. சித்தாயின் அம்மந்திரார்த்த சக்தியில் பிரதிபலித்த அச்சைதந்நியமே தனது, உபாதியாகிய அத்தேவதாபரிணாம ரூபமாம் மந்திரார்த்தசக்தியை நியமித்து, அதனைக் கிரஹிக்கும் வல்லமையுடையதாகக் கூறவேண்டுமென உத்தரமீமாம்சர்கள் மறுமொழி கூறுகின்றார்கள்.

இங்ஙனமாயின் இம்மந்திரத்தின்பொருள்வல்லபமாகிய இப்பரிணாமமும், அப்படியே தேவலோகாதிபதியாகிய இந்திரனும், அம்மந்திரார்த்தத்தின் வல்லபத்திற்கு ஓரே தன்மையாயிலக்ஷியப்படுவதால், ஒன்றேதானாகும்.

இவ்விரண்டு மொருபக்ஷமாயின், உத்தரமீமாம்சர்கள், பூர்வமீமாம்சர்கள் இவ்விதம் வாதிக்கின்றார்களெனப் பிரித்துக்கூறியது எந்நிமித்தமெனில். விவகாரதிசையில் உள்ளபடி தேவர்களிருக்க அவர்களை நிஷேதிப்பது நீதியல்லவெனவும், ஜடவஸ்து கிரஹிக்கவும், புசிக்கவுந்திறமையுடையதல்லவெனவும். அப்படியே யத்தேவரிடமாயாவது, இச்சக்தியினிடமாயாவது, கிரஹித்தல் புசித்தல் சைதந்நியத்தைமுன்னிட்டே சித்திக்கவேண்டுமெனவுங்கூறி, எவ்விடத்தும் யாதும் சைதந்நிய திருஷ்டியையடைவதே சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்தென்பதைத் தெரியப்படுத்தும் பொருட்டேதான்.

அப்படியே இம்மந்திரத்தால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டயாக

ரூபகர்மம் காரணமாகியும், சொர்க்காதிபோகம் பலமாகியும், இக்கர்மகர்த்தா போக்தாவாகியும் பவிக்கும். இதில் வித்வானென்றவிசேஷணத்துக்குக் கர்மம்-பலம்-கர்த்தா-இம்மூன்றையும்பற்றிய பரிஞ்ஞானமே பொருளாகும். அஃதாவது ஜாதிவர்ணாசிரமகர்மநிஷ்குலகோத்ரங்களைப் பொருந்திய கர்மாநுஷ்டான அதிகாரமுடையவன் அதிகாரியாவன். அவன் தேஹமா? தேஹியா? தேஹாபிமானியா? என ஆலோசிக்கின், தேகம் நீங்கினபின் அக்கர்மபலத்தைப் புஜிக்கக் கர்த்தா அந்நியனாய்ச் சித்தித்திருக்கவேண்டியதால், தேகமன்று எனவும்; தேகத்திற்கு அந்நியனாகக் கர்த்தாவொப்பப்படில், ஒருவன் செய்தது மற்றொருவனையடையத்தகாததுபோல, தேகத்தாற் செய்தகர்மம், தேகத்திற்கந்நியனாகிய ஆன்மாவைச்சாராது, அப்படியே ஜாதிமுதலிய அதிகாரமும், ஆன்மாவையடைய வல்லபமற்றுநிற்கும். அதிகாரமில்லாதவன் அதிகாரியாகான். ஆதலால்தேஹியுமன்று எனவும்; கர்மத்தாலுண்டானதாகியும் கர்மசாதனமாகியுமுள்ள அதிகாரம்பொருந்திய தேகத்தைத்தேஹி, அந்நியமாயபிமானிக்க அவன் அதிகாரியாகின்றானெனவும்; அவன் செய்யுங்கர்மம் பலபோகத்தை முன்னிட்டிருப்பதனால் அப்பலமும்; தேகம் நீங்கினபின்பின் அநுபவிக்கத்தக்கதாயிருப்பதனால் தேகத்தில் கர்மஞ்செய்யவேண்டித் தான் அபிமானமுடையவனெனவும்; தேகம் அநித்தியமானாலும் கர்மபலபோக்தாவாகிய கர்த்தா தேகத்திற்கு அந்நியனெனவும்; தேகத்திற்கந்நியனாயினும் அவன் அக்கினியும் உஷ்ணமும்போல பிரிக்கத்தகாத கர்த்தாருத்தன்மையை சொருப லக்ஷணமாகவுடையவனெனவும்; அவன் எக்காலத்தும் வேதவிதிப்படி தவறுமற் கர்மத்தைச்செய்ய வேண்டுமென்ற சோதனையென்னும் சுருதியின் ஆஞ்ஞை

யில் அடங்கினவனெனவும்; காணப்படலாம். அப்படியே கர்மம் க்ஷணிகமாயினதால், காலதீர்க்கத்தின்பேரிலுண்டாகத்தக்க சொர்க்கபலமாகிய காரியோற்பத்திக்குப் பூர்வகாலத்தில் கர்மமாகிய காரணம் இருக்கத்திறமற்றுக் காரணத்தன்மை நீங்கிவிடும். ஆதலாற்கர்மமாகிய காரணம் அபூர்வமெனுமோர் பதார்த்தத்தை ஜநிப்பித்தொழிக்கும். அவ்வபூர்வம் அதீந்திரியமாகியும் ஆன்மாவையாசிரித்ததாகியும் பலித்துப்பலத்தைக் கர்த்தாவுக்குண்டாக்கிப்புஜிப்பிக்கும், எனக்கர்த்தாருகர்மங்களின் பரிஞ்ஞானமுற்ற அறிவுடையவனாகுமென்றுரைத்தனால் வித்வானென்ற பதார்த்தபரிஞ்ஞானம்.

இதனைச் சூக்ஷுமமாயாலோசிக்கின் அவர்களது கருத்தும் இவ்வத்துவைதமேதானென விளங்கும்.

கர்த்தாவென்பவன் கர்மத்தைச்செய்கின்றவன். தேகநீங்கினகாலத்து அக்கர்மத்தின் பலத்தையவனே புஜிக்கின்றவன். அப்படியே தன்னாற்செய்யப்பட்ட கர்மத்தின் ஏகதேசமான பாகத்தின் பலங்கொண்டு, சரீரத்தையதன் காரியமாகவுடையின்றவனுயாகின்றான். இங்ஙனமாயின் இக்கர்த்தாவுக்குக் கர்மத்திநிமித்தமாக அதிகாரஞ்சித்திக்கவேண்டின், சரீரசம்பந்தமின்றிக்கூடாது. சரீரஞ்சித்திக்கவேண்டின் கர்த்தாவினிடமாய்க் கர்மஞ்சித்தியாமற்சித்தியாது. ஆதலால் இதனை நிரூபிக்கின் ஆன்மாசிரயம் அந்நியோந்நியாசிரயஞ் சக்கரகாபத்தி-அநவஸ்தாப்பிரசங்கம் எனனும் பெருங்குற்றங்களுண்டாய்க்கெடும். எங்ஙனமெனில் கர்மமென்பது சலனரூபமானதனால். துவிக்ஷணாவஸ்தாயியாகிய சலனசக்தி பொருந்திய கர்மம், வெகுபிரகாரமுள்ளது. அதில் ஜோதிஷ்டோமமென்னும் ஒரு யாகஞ்செய்தி

ன், அதன் சமுதாயமாகிய அநேக கர்மங்கள் பிரயோகபே தத்தால் ஜீந்தாதினம் அபவிருதாந்தம்முடியின் ஓர் யாகமாகும். இவ்வளவு சேர்ந்து யாகமாகவேண்டுமானால், வாக்கியத்திற்கு நிரூபித்தகுற்றம் இதிஆம்பியாபித்தாக் கர்மஞ் சித்தியாதாகும். அந்தந்தக் கணங்களில் அவையவங்களாகிய கர்மசக்திகள் நசிக்கினும், அபூர்வமெனுமோர் வஸ்து அதற்குள்தானேயப்பற்றி, அதனால் சித்திக்கலாமெனில், அவ்வபூர்வமும் ஏகரூபமா? அம்சாம்ச பாவத்தையுடையதா? ஏகமாயின் அபவிருதாந்தம். கர்மஞ்சித்திக்கில் அபூர்வம் அக்காலத்துண்டாகிச் சித்திக்கும். அம்சாம்ச பாவமாமெனப் படில், அம்சையினிடமாய் அம்சம் ஆசிரயித்திருக்கும் அம்சையில்லாவிடின் அம்சமென்ற வார்த்தையே சித்தியாது.

மேலும் இவ்வபூர்வமென்பது அதீந்திரியமாக ஒரு பொருளாயிருந்து காலாந்தரத்தில் பலத்தைக்கொடுக்கத்திறமுடையதாயின், அவர்கள் மதத்திற் சேதனமாகிய சர்வஞ்ஞ ஈசன் நியந்தாவாகியும் பலதாதாவாகியும் அங்கீகரியாததால், இவ்வபூர்வமே பலதாதாவாகப் பலிக்கின்றது. சித்தாயின் அஃதபூர்வமெனப்படாது. ஜடமாயின் காலபாகத்தைத்தெரிந்தப்போகத்தை யவனுக்கூட்டிவைக்கத்திறமுடையதாகாது. அன்றியும் அவ்வபூர்வத்திற்கு இப்போகத்தை யூட்டிவைக்குந்திறமின்றிச் சொரூபலக்ஷணம் வேறெந்தவிதத்திலும் நிரூபிக்கத்தகாததாலும் அத்திறமை இதற்குச்சித்தியாததனாலும் சொரூபலக்ஷணமற்று இல்லாததேயாகும்.

இவ்வபூர்வம் ஆன்மாவை யாசிரயித்திருந்து காலாந்தரத்தில் போகத்திற்குப் பலமாகப்பலித்து ஊட்டிவைக்கு

மென்பதில், மூற்கூறியபிரகாரம் அவர்கள் மதக்கோட்பாட்டின்படி கர்த்தாவாகிய ஜீவன் சேதனனானதால் அவனை இஃது எத்தன்மையாய் ஆசிரயித்திருக்குமெனப்பார்க்கின், தனக்கந்நியமாகிய வஸ்துக்களுக்கு விலக்ஷணத்தன்மையைத்தனது சுதந்தரமாகவுடையதாகித் தானே சித்திக்கவேண்டும். அவ்விலக்ஷணப்பொருந்திய தனக்கு மற்றவைகள் போல இக்கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவும் அந்நியமானதால் கர்த்தா-கர்மம்-பலம்-இவற்றிற்கந்நியமாய்ப் பிரகாசித்திருக்கும்-அப்படிநிற்க அஃதான்மாவையாசிரயித்து, கர்த்தாவுக்குக் காலத்திற் பலத்தையூட்டுவிக்குந்திறமை, குருடனுக்குக்குருடன் வழிகாட்டுவதுபோல், தனக்குச்சுதந்திரமாய ஞானவல்லபமின்றி, யூட்டிவைக்கிறதாயின், நியமந்தவறித் தானும் அத்திறமையையிழந்து நிற்கும். ஞானவல்லபத்தோடூட்டிவைக்கிறதெனில், அஃதும் சர்வஞ்ஞசேதனனுக்குப்பலித்து ஈசனெனுஞ் சந்தேகத்தையடையும். அல்லது கர்த்தாவைப்போல அஃதும் ஓர் சேதனனாகவேனுங் குறிக்கப்படும். அப்போது அவ்வபூர்வம் தன்னையுபாதியாகக் கொண்ட ஞானத்தின் ஆதீனமாகி அசுவதந்திரமாய்ப் பலிக்கும். அப்படிப்பலிப்பதோ அம்மதத்திற்குச் சம்மதமன்று. இது நிற்கின் அம்மதமே சித்தியாது. ஆதலால் விவகாரதிசையில் பிராந்தி ஐக்கியப்பிரதீதி மாத்திரமாயுள்ள கர்மாநுஷ்டானத்தை முன்னிட்டு வாசனாரூபமான ஞானோபாதியையே யபூர்வமெனப் பெயரிட்டு அஃது அக்கர்த்தாவையாசிரயித்துப் பிரகாசிக்கின்றதெனக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வண்ணமாயின் வாசனாரூபமான அபூர்வமெனுங் கர்மபலகாரணோபாதியில் நியந்திருதர்மமுடையதாகிச், சர்வசாக்ஷியாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சைதந்யமே தனது பாதி

யுடன் அதிற் பிரதிபிம்பித்த அதனையுள்ளபடி விளக்குகின்றன். அப்படியே கர்த்தா, கர்த்திருத்தன்மைத் தந்தியமாயில்லாத தனது சொரூபலக்ஷணத்தைப் பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்றனென்பதில், அக்கர்த்தா கர்மமிருவாவுதனுப்பவிக்குங்கால், தன்னைக் கர்த்தாவெனவும் கர்த்திரு லக்ஷணமுடையவனாகவுங்கொண்டு கர்மஞ்செய்கிறவனாகின்றான். அங்ஙனமாயின் தேகாபிமானத்தை முன்னிட்டு ஜாதிவர்ணாச்ரம தர்மகுலகோத்திர முதலியவற்றைத், தன்னிற் சித்தித்ததாகக் கொண்டு, அப்படியே கர்மத்தைச்செய்யத் தான் அதிகாரியெனமதித்துச், செய்யத்தொடங்குவான். அவ்விடத்துத்தன்னைக் கர்த்திருலக்ஷணமுடையவனாய் மதிக்கவேண்டுமானால், கர்த்திருலக்ஷணம் திருசியமாகவும் தான் திருஷ்டாவாகவும் பவிக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லாவிடில், தனக்குக் கர்த்திருத்துவம் சித்தித்திருக்கின்றதென நிர்ணயம்பிறவாமல் அதிகாரத்தை நீங்கிவிடுவான், அதற்காக அங்ஙனம் ஒப்பின், தேகாதிகளுக்கு அந்நியனாகிப்பவித்துப்போய், கர்த்திருத்தன்மையுந் தனக்கந்நியமாகக்கொண்டு, தான் கர்த்தாவாகியதனது சொரூபலக்ஷணத்தை நீங்கிச்சின்மாத்திர சொரூபலக்ஷணமே பொருந்துவான்.

ஆதலால் வேதம் பூர்வகாண்டமெனவும் உத்தரகாண்டமெனவும் இருபிரிவாகி, பொருளிவனுக்கே திசாபேதத்தால் நித்தியகர்த்திருத்துவத்தையும் நித்தியசித்துருத்வத்தையும் நிரூபிப்பதில், சர்வசம்சயங்களையும் விலக்கி நகலருக்கும் விஷயானந்தமுதல் பிரமானந்தம்வரை தன் வருதியில்நின்று புஜிப்பிக்கும் சர்வஞ்ஞகற்பமான சுருதி விரோதமுடையதாக வோர்காலத்தும்வசனியாது: ஆதலால் வியவகாரதிசையைப்பற்றி நித்தியகர்த்திருத்துவமும் பரமார்த்ததிசையைப்பற்றி நித்தியசித்லக்ஷணமும் பிரத்தியக்குக்கு

க்கூறியதேயன்றி வேறில்லை. வியாவகாரிகதிசையென்பது அவித்தியாதிசையெனப்படும். மற்றது விவேகதிசையெனப்படும். ஆதலால் சுருதியின் கருத்தையுள்ளபடி தெரிந்தவர்களாகிய இருவகுப்புடைய மீமாம்சமதத்தர்கள் அவ்வண்ணம் ஸ்தாபித்துக் கூறியதேயன்றி, இருவர் திருஷ்டியினும் இவ்வத்துவைதமேயுள்ளதாகும். ஆதலால் இப்பிரகாரம் இவ்வபூர்வமெனும் ஜடோபாதியை முற்கூறியபிரகாரம் ஆன்மாவை யாசிரயித்தவிடத்து அதனியல்பைத்தெரிந்து அதினுள்ளும் வெளியும் வியாபித்து சித்துபாதியாற் பிரகாசிக்கின்ற சித்தைத்தானுகக்காணின், தானே கர்மம் அதன் பலதாதாவாகிய அபூர்வம் அதன் பலமாகியபோகம் இவ்வனைத்திற்கும் நியந்தாவாகியும், ஊட்டிவிப்பானாகியும், புஜிப்பானாகியும், இவ்வனைத்தும் தன்னிற்கற்பிதமெனவும் தெரியவரும். இப்பிரகாரமநுபவிப்பாயெனவருள:

மாணாக்கன்—அங்ஙனமேயுள்ளபடி அநுபவத்தையடைந்து இப்பூர்வகாண்டத்தின் கருத்தும் அக்கோட்பாட்டை விசாரிக்குங்கால் அத்துவைதமாகவேயிருக்கின்றதென விஸ்மயித்தான்.

முற்றிற்று.

நான்காவதுபாகம்—நிரீசுரசாங்கியம்.

மாணாக்கன்—பின் நிரீசுரசாங்கியத்தின் அந்தரங்கத் தாற்பரியத்தையும் இங்ஙனமே வெளிப்படுத்தியருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—சத்துவாதியாகிய முக்குணங்களின் சமுதாயம்பொருந்திய பிரதானம் பிரகிருதி எனவும், விக்ஷமசலன

முடைய குணங்கள் விகிர்திகளென்றும், அவ்விகிர்தியின் ஏகதேசத்தால் சிருஷ்டியும் ஏகதேசத்தால் ஸ்திதியும் ஏகதேசத்தால் சம்ஹாரமும், விகிர்திபாவத்தை நீங்கிய பிரகிருதி மாத்திர ஸ்திதியால் பிரளயமும், பிரகிருதிவிகிர்திரூபமான ஜகத்தை பவிவேகத்தால் தாதான்மியப்படுத்தலே பந்தமெனவும், விவேகத்தால் அதனை நீக்கி நிற்றலே மோக்ஷமெனவும், அவிவேகவிவேகங்களால் பெத்தர்களாகவும் முத்தர்களாகவும் உள்ளவர் அனேகரெனவும், அவர்கள் இயல்பாகவே அசேதனர்களாகிய சித்ஞானசொரூபமுடையவர்களாகிய புருஷர்களெனவும் நிரீசுரசாங்கியர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இத்திருபுணத்தில் பிரதானம் ஜடமாதலால் அஃதுதனது பிரகிருதி விகிர்திபாவங்களால் சிருஷ்டிமுதல் பிரளயம் வரை தொழிலாக்கச் சாதிக்க வல்லமையுடையதாகாது. ஆனால் சத்துவத்தின் பிருதியில் ஞானம் சுகம் இரண்டும் பெறுதல் சத்துவத்தின் பரிணாமசக்தி... விகிர்திகளாக தப்படுமென்றால் சான்றிதமானபலத்தால் விகிர்திகளாக கனின் இரண்டைக்கின் அந்நியமாகிய ஓர்பாகம் ஆதிக்கத்தையுடைய, அதுகொண்டு பிரதானம் சர்வஞ்ஞமாகும். அப்படியே ஒரோர் விகிர்திபாகமும் காலபேதத்தால் ஆதிக்கத்தையடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களுண்டாய்ப்பூரணமாய் விகிர்தியம்சங்கள் நீங்குங்கால் பிரளயமும்பவித்திருக்கும் எனக்கூறலாம்.

இங்ஙனமாயின் சேதனனுதவியின்றி பிரதானமேயிப்படிப்பவிப்பதில், பிரகிருதியே விகிர்திப்படுகின்றதா? அவ்விகிர்தியாய்ப் பவிக்குங்காலத்தும் பிரகிருதிக்குச்சொந்தமாகவொரு தன்மையிருகின்றதா? விகிர்திபிரகிருதிப்படுங்கால் இதற்குப்பிரகிருதி பாவத்தைத்தவிர அந்நியமாமொ

ருதன்மை யிருக்கின்றதா? எனப்பரியாலோசிக்கின் வேறுபட்டதன்மையில்லாவிடின் பிரகிருதிவிகிர்தி பாவஞ்சித்தியாது அத்தன்மையிருந்திடில், பிரகிருதிமாத்திரமாயிருக்குங்காலத்து அவ்விடத்தும் இவ்விகிர்தித்தன்மையிருப்பதனால், அஃது சித்தியாது. அங்ஙனமே இவ்விகிர்திக்கும் பவிக்கத்தகும். மேலும் பிரகிருதியாயாவது விகிர்தியாயாவது ஓர்பொருள் பவிக்கவேண்டுமானால், இவ்விரண்டாயிருநிர்தம் அந்நியமாய்ச் சித்திக்கவேண்டும். அங்ஙனமாயின் பிரகிருதிவிகிர்தியிரண்டும் அதனவஸ்தைகளாம். விஷமா... விகிர்தியும் சாமியாவஸ்தை பிரகிருதியும் எனக்கூறின், பிரகிருதிக்குக் காரணத்தன்மையும், விகிர்திக்குக் காரியத்தன்மையும் சித்தியாததுமன்றி, பிரதானம் குணத்திரயச முதாயத்தைப் பொருந்தியதென்பதில் சமுதாயம் தருமமாகவும், பிரகிருதி தருமியாகவும், பவித்துநிற்கும். அவ்விடத்தும் பிரதானம் இப்பிரகிருதி விகிர்திகளுக்கு அந்நியமாகவேயிருக்கவேண்டும்.

இப்பிரகிருதி விகிர்திகளான அவஸ்தைகளை வியாபித்துநின்ற இவைகளுக்கந்நியமாகிய அப்பிரதானம் யாதெனஆலோசிக்கில், குணசாமியவைசம்மியங்களுக்கு விலக்ஷணமாகி, அவ்விலக்ஷணத்தன்மையே சொரூபலக்ஷணமாயுடையதாய்ப் பவித்துநிற்கும். அஃது ஜடமாயின் தானே பிரகாசியாது. சித்தாயின் அதனை ஜடத்தன்மை பொருந்திய பிரதானமெனலாகாது. இவ்விவகார சித்தியின்பொருட்டு சுத்தமெனவோர் தத்துவமுள்ளது. பிரதானம் ஜடமாயினும் கடாதிபோலன்று. சுயம்பிரகாசித்தல் அதற்குளதாகும். ஜாதிகுணக்கிரியையின்றிய பிரமவஸ்துவுக்கு சிருஷ்டிநிமித்தமாய் சக்ஷணதருமம் ஆரோபிதமாய் எங்ஙனம்

ஒப்பப்பட்டிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் இதற்கும் ஞானநிருவா
ஹகத்துவமுள்ளதாகுமெனில், நிர்க்குணமாயினும் பிரமம்
சிருஷ்டிநிமித்தமாய்க் கற்பிதமான விலக்ஷணதருமத்தையு
டையதாகும். இது அங்ஙனம் பகியாது. ஏனெனில் பிர
காசமின்றிய சிந்துவில் சூரியன் பிரதிபிம்பிக்க, அப்பிரதி
பிம்ப சூரியனிடத்திற் பிரகாசிக்கின்ற பிரகாசமும் சூரியத்
தன்மையும் கற்பிதமாயிருந்திடினும், பிம்பமாகிய சூரியன்
பிரகாசவடிவமானதாற்கூடும்; நிர்க்குணமாயினும் பிரமம்
ஞானவடிவமானதால் உபாதியிற் பிரதிபிம்பிக்க, அப்பிரதி
பிம்பசக்தி பிம்பத்தின்ஞானசக்தியாகவே பிரகாசிக்கும்.
அந்தகாரம் தர்ப்பணத்திற் பிரதிபிம்பித்திடினும் பிரகாசி
க்க வல்லமையற்று பிரதிபிம்பித்ததுகொண்டு தன்னிடத்தில்
சவமாகப் பிரகாசலக்ஷணத்தைப் பொருந்திய ஓர்வடிவம்
சித்தியாததுபோல, பிரதானத்திற்கு ஞானநிருவாஹகத்து
வம் சித்தியாது.

சத்துவத்தின் மிகுதியால் முற்கூறிய வரணப்பிரதி
மானத்தை முன்னிட்டு சர்வஞ்ஞத்துவத்தைப் பிரதானம்
அடையுமென்றதில், சத்துவமிகுதியால் ஞானஞ்சுகம் இர
ண்டும் அதனைத்தனது சொரூபமாகக் கொண்டு,
உள்ளபடி-திரோதானமின்றிப் பிரகாசிக்குமென்பதேயன்றி
சத்துவகுணமே ஞானமென்றாவது சுகமென்றாவது சொல்
ல உபகாரப்படாது. நீதியின் ஒழுங்காயோர் பொருள்விக
சிக்கவும் விகாரத்தை நீக்கியிருக்கவும் அக்காலத்து நடக்க
வேண்டியதை யொழுங்காய் நடப்பிக்கவுமாகி யிருக்க
வேண்டுமாதலால், அஃது ஞானசக்தியின்றிச் சித்தியாது.
ஆதலால் பிரகிருதி விகிருதிபேதங்களாகப் பிரகாசிக்கின்ற
பிரதானம், முற்கூறியபிரகாரம் இவ்விரண்டவஸ்தைகளி
ன் சம்பந்தமில்லாத சித்துபாதியாகும். அந்த உபாதிய

னது கொண்டு ஜடமேயாம். அதிற்பிரதிபலித்த சைதந்
நிய சம்பந்தத்தாற் பிரகிருதி விகிருதி பாவமில்லாத சைதந்
நியம்போல தப்தாயபிண்ட நியாயங்கொண்டு பிரகாசிப்ப
தனால், அதற்கு ஞானநிருவாஹகத்துவம் அவர்களாலுபசா
ரமாயொப்பப் பட்டிடினும், அது அவர்களது அந்தரங்கத்
தாற்பரியமாகாது.

அஃதெங்ஙனமெனில் பிரகிருதி விகிருதிகளுக்கு வில
க்ஷணமாகியும் பிரகிருதி விகிருதிகளை வியாபித்ததாகியும்
ஜடமின்மையுடைய சர்வஞ்ஞத்துவம் பொருந்தினதாகியும்
பிரதானமிருக்குமாற்றன்னில் ஜடத்தன்மையையும் முற்
கூறிய பிரகாரம் விலக்ஷணத்தன்மையையும் சர்வஞ்ஞத்த
ன்மையையும் தெரிந்து, அப்படியே தனக்கந்நியமாகிய
வஸ்துக்களின் தன்மையையும் தெரிந்ததாகப் பகிக்கவே
ண்டும். அங்ஙனம் பகிக்கின் ஜடத்தன்மை ஜடோபாதியா
லும் சர்வஞ்ஞத்தன்மை ஞானோபாதியாலும் விலக்ஷ
ணத்தன்மை அவ்விருசாதிக உபாதியாயுமாகி, யதனையுள்
ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சைதந்நியம்;
அப்பிரதானத்திற்கந்நியமாகி அதிகாரியினுள்ளத்தில் அப
ரோக்ஷமாகக் காணப்பட்டு, அவ்விடத்து அப்பிரதான
மெனு முபாதியைத் திருசியமெனவும் அதனைப்பிரகாசிப்
பிக்குஞ்சைதந்நியம் சுயந்திருக்கெனவுந்தெரியவரும்.

மேலும் அம்மதத்திற் பிரதானபுருஷர்களை லக்ஷணத்
துடன் அதிகாரிக்கு நிரூபிக்கவேண்டுமாயின், அந்நிரூப
ணத்தால் அவ்வதிகாரி அவைகளை யுள்ளபடி சாதனத்தா
ல் அநுபவிப்பவனாவான். அங்ஙனமாயின் கூறியபிரகாரம்
அவனது அநுபவத்தில் பிரதானமநுபவிக்கப்பட அவ்வ
நுபூதியில் அப்பிரதானத்திற்குப் பிரகாசகன் தானெனவு

ம் பிரகாசியம் அஃதெனவும், வெகுலக்ஷணமாயிருக்கிற்
னும் ஓர் கத்தி சத்துரு மித்திராதிகளைத் தெரிந்து சேதன
னது உதவியின்றி வதைக்கவும் ரக்ஷிக்கவும் எங்ஙனம் வல்
லமையுடையதாகாதோ, அவ்வண்ணமே அப்பிரதானமுமெ
னக்கண்டுமகிழ்ந்து, கடத்தைவியாபித்த மிருத்தின் திரு
ஷ்டியால் கடஞ்சொரூப லக்ஷணமில்லாமல் பாதிக்கப்படு
வதுபோல, எவ்விடத்தும் சித்தின் திருக்குவியாப்தியும்
நோக்கப்படின் திருசியமாகிய பிரதானம் அங்ஙனமேயில்
லாமல் நீங்கிவிடும்.

அப்படியே ஜீவர்களின் லக்ஷணத்தையாலோசிக்குங்
கால், ஆன்மா ஏகனாயிருந்திடில் பெத்தனாகிய ஆன்மாவி
ன் பந்தத்தை முன்னிட்டு முத்தனுக்குப் பந்தமும், முத்த
னது மோக்ஷத்தை யபேக்ஷித்து பெத்தனுக்குமோக்ஷமும்
வரும். அஃது கூடாமையால் ஆன்மா அநேகத்துவத்தை
யொப்பினர், ஆனால் ஆன்மா ஏகனென்பதின் [illegible] ஸ்வ
ரூபத்தைப் பற்றியதாயும் பந்தமோக்ஷ வ்யவஸ்தையுபாதி
யைப்பற்றியதாயுமாயின்; உபாதி வெகுவானதால் அது
கொண்டு அவ்வியவஸ்தை சித்திக்க அஃதொழிந்து, அதன்
நிமித்தமாய் அநேகாத்மவாதமொப்பியது, சொரூபபே
தங்கொண்டேனால். அங்ஙனமாயின் ஜீவர்கள் முற்கூறிய
லக்ஷணம்பொருந்திய அநேகர்களாயிருக்கில், பிரதான
மும் ஜீவர்களும் வியாபித்து அவர்களும் இஃதும் வியாபி
நின்ற தன்மையையாலோசிக்கில், எவ்விடத்து மெச்சீவர்க
ளுமிருக்க அவர்களுக்கு அவிவேக விவேகங்களாலுண்டா
கிய பந்தமோக்ஷத்தைக் கொடுக்காநின்ற பிரதான சம்பந்
தம், எவ்விடத்தும் எச்சீவர்களுக்குங் கலந்திருப்பதனால்,
முற்கூறியகுற்றம் அவர்களுக்கே யுளதாய்ப்பவிக்கும். அ

ப்படியே புண்ணியபாவங்களும் வியவஸ்தையின்றிச் சம்பந்
திக்கும்.

அன்றியும் இச்சீவர்கள் பந்தமோக்ஷ நிலைகளைப்பற்
றி வந்த பிரபஞ்சஸ்மிருதியும் அதன் அஸ்மிருதியும் அவர்
களுக்குள் தாய்ப்பவிக்கின், பெத்தஜீவன் சாத்தியமாகிய
பிரபஞ்சத்தை யவிவேகத்தாற் சம்பந்திக்துப் புசிப்பது
போல, விவேகத்தால் முத்தஜீவன் அதனையபிமானியாமல்
துறந்து நிற்பான், இங்ஙனமாயின் அபிமானித்தலும் அபி
மானத்தை நீங்கி முன்னிலைக்கொள்ளாமலிருப்பதுந் தொ
ழிலாகையால், அஃது ஜடமாகி அலதே. இச்சீவர்களுக்கு
சொருபலக்ஷணமாயின், இவர்களும் ஜடமாய்விடுவார்கள்.
அங்ஙனமிலதாயின் அஃது தனக்கந்நியமான வுபாதியின்
லக்ஷணமாகி அத்துவைதத்தைச் சார்ந்துவிடுவார்கள்.

இப்பிரகாரம் ஆலோசிக்கின் பிரகிருதி விகிர்தியாகிய
பிரதானமும் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தமாகிய பின்
ன ஜீவர்களும், அச்சாஸ்திர சங்கேதப்படி யநுபவத்தில்
நோக்கப்பட்ட ஜீவர்களின் பின்ன பின்ன ஆவிர்ப்பாவநுப
வமென்ன, அங்ஙனமே பிரதானத்தின் அநுபவமென்ன
இவைகளுள்ளபடி இவனநுபவத்திற் பிரகாசித்து நிற்
கும், அங்ஙனம் பிரகாசிக்கில் ஜீவர்களுக்கந்நியமாகிய பி
ரதானத்தின் பேதமும் தனக்கந்நியமாகிய ஜீவர்களின் பே
தமும் அவைக்கந்நியமாகிய தனது பேதமும் நோக்கப்பட்
டு அப்பேதமெத்தன்மையதென ஆலோசிக்க ஜீவர்கள்
சித்துருபர்களும் பேதம் ஜடமுமாகையால் திருஷ்டாவாகி
ய ஆன்மாவுக்கந்நியமாகிப் பிரதானத்தையே சார்ந்துநிற்
குமேயன்றி, ஆன்மாக்களைச்சாராமல் நீங்கிவிடும். மேலு
ம் ஆன்மசொரூபம் திருஷ்டிரு தரிசனம் திரிசியம் என்றவு

பாதிவிகாரமின்றிய நிர்விகாரஞானமேயாயின் உண்மையாயப் பெத்தமாயு முத்தமாயும் அவ்வான்மதத்துவம் கூறுபகாரப்படாது.

அப்படியேயவனை இப்பிரதானஞ் சுதந்தரமாய்ச் சம்பந்திக்கவுமுபகாரப்படாது. அவன் சந்நிதி பெலத்தால் சம்பந்திக்கவும் நீங்கவும் வல்லமையுடையதாகுமெனில், இது சூரியோதயவல்லபம் அதினிடமாகச் சித்திக்கின் பிரகாசத்தைவாதிக்கின்ற இருள்போல, அதனை வாதிக்கின்றதாக விசேஷஅ. ஆனால் முற்கூறிய ஆன்மபேதம் ஜடமன்று; விசேஷப்பொருந்திய சித்ரூபங்களாய் சித்திலக்ஷணத்தை விசேஷமாகப் பொருந்தியதனால் ஜீவர்கள் பின்னசொரூபர்களாயின்றார்களென்னலாம். அங்ஙனமாயினும் ஆன்ம சொரூபமே விசேஷமா? அல்லது விசேஷத்தையுடையதா? விசேஷம் சித்திக்கில் அந்த சித்திக்கும். அப்படியே தானே தனக்கு விசேஷமாயும் பவிக்கத்தகாது. இவ்வாதத்தில் அநேகமாகிய தோஷமுதல் அனவஸ்தைவரை சிந்தாக்குற்றமாகப் பவிக்கக்கெடும். மேலும் அப்பேதம் விசேஷரூபமாகவொப்பில் அதற்கோருபகாரமுளதாகவேண்டும். அதனைப் பின்னப்படுத்திக் காட்டுவைப்பாதுந் தவிர வேறுதாம். இங்ஙனமாயின் விசேஷம் நோக்கப்பட்டு ஆன்மதத்துவத்தை நீக்கிமுன்போற் பிரதானத்தைச்சார்ந்துநிற்கும்.

ஆதலால் முத்தர்களின் அநுபூதியில் நிர்விகற்பமாகிய பிரகாசவுபாதி பெலங்கொண்டு பிரபஞ்சத்தோற்றமையும், விசேஷியாகிய வுபாதியின் பெலங்கொண்டு பெத்தர்களுக்குப் பிரபஞ்சத்தோற்றமும் பார்ப்பதேயன்றி, அவம் ஞானசொரூபமாகி ஆன்மதத்துவத்தின் இயல்பாக ஆன்மபேதம்-அப்பேதமாகிய விசேஷம்-பிரபஞ்சம்-பிரதா

னம்-அதனாலுண்டாகிய சம்பந்தம்-அதை முன்னிட்டுநித்த பந்தமோக்ஷம்-இவ்வனைத்தும், தன்னிலுபாதி நீங்கி நின்றவிடத்துக் காணப்படாததால், அதனை யதிகாரியின் புத்தியையநுசரித்துப் பிரகாரபேதமாய்க் கூறியதேயன்றி யிவ்வத்துவிதத்திற் கந்நியமாக அம்மதத்தர்களின் கருத்து இலதேதான்.

அஃதெங்ஙனமெனில் பிரகிருதிகண்டபடி ஜடவிந்துவினைப்போக்கிய போக்தர்களைக் கிருபித்து, போக்கியசம்பந்தம் போக்தர்களுக்கு அவிவேகமூலமென்றும், அதனை நோக்காதுநிற்றல் அவர்களுக்கு விவேகமூலமென்றும், பிரகிருதிகண்ட ஜீவபேதங்களை பந்தமோக்ஷ விவஸ்தா நிமித்தமாகக் கற்பித்து அவர்களுக்குப் பரிச்சின்னத் தன்மை-கர்த்திருத் தன்மை-போக்திருத்தன்மை பெத்தத்தன்மை இவைகள் ஆன்மாவின் அவிவேக மூலமெனவும், அபரிச்சின்னத்தன்மை-அகர்த்திருத்தன்மை-முத்தத்தன்மை-சச்சிதானந்தத்தன்மை-இவைகள் ஆன்மாவுக்கு சுவாபிகமெனவும் அப்படியே பின்னத்தன்மையும் சுவாபிகமெனவும், பிரதான ஜீவர்களுக்கந்நியமாக தத்பதத்திற்குவாச்சியார்த்தம் வெளிப்படையாய் நிரூபியாதது கொண்டு, அதில் லக்ஷியார்த்தமாகிய பரவஸ்துவின் லக்ஷணத்தை இத்துவம்பத லக்ஷியார்த்தத்திற்றானே யமைத்தாக்கூறினர்களெனத் தெரியவரலாம். அன்றியும் கருதிகூறிய மகாவாக்கியத்தின்-பொருளாகிய இவ்வுபதேசலாபங்கூறப்படுதல் உபக்கிரம வுபசங்காரமென்னும் லிங்கநியாயங்கொண்டு, அம்மகாவாக்கியத்தின் பொருளை யாலோசிக்க, வுபக்கிரமவாக்கியத்தில் காரணம் சித்தெனவும் உபசங்காரமையத்தில் அது நீயாகின்றதெனப் பிரகாசித்த அவ்வாக்

மெய்த்தின் பொருளான சேதனனென அசேதனத்துக்கு ஜடத்தன்மை சித்தித்து நிற்கும் வழிதனில் அவர்களின் கோட்பாட்டில் ஜடமாகிய பிரதானங் காரணமானதால், அஃது அவ்யக்கிரமம் உபசங்காரமெனும் விதத்தாற் கெடுக்கப்படும். சேதனன் ஓர்காலத்தும் எம்மதக்கோட்பாட்டின் உபதேசத்தாலும் ஜடனாகத்தகான். பின்னங்களாகிய ஜடசித்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்வுபதேசத்தாலுஞ் சித்தியாது. ஆனால் அவர்கள் கருத்து இவ்விஷயத்தில் யாதெனப்பார்க்கில், முற்கூறிய லக்ஷணமுடைய பிரதானம் சர்வகாரணமாகவும் ஜடமாகவுங் கூறியதனால், ஜடவஸ்துவுக்குத் திரிபுடியின்மை சுபாவமானதால் அத்திரிபுடியின்றிய காரணவஸ்து நீயாகின்றாயென்ற உபதேசங் கிடைக்க, அப்பிரகாரமே யவ்வதிகாரி அவ்வநுபூதியையடைய அக்காலத்து அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்ற அவ்வநுபவம் சித்ரூபமான தானாக விளங்குவதால், அதனையாராலுங்கெடுக்கக்கூடாமையால், அங்ஙனம் அநுபூதியையடைந்து பார்க்கின் இச்சாங்கியர்களுக்கும் இவ்வத்துவிதமே கருத்தென்று வெளியாகலாமென:

அப்படியேமாணாக்கனும் அவ்வண்ணம் அவ்வநுபூதியையடைந்து இந்நிரீசுரசாங்கியர்களின் கருத்தும் அத்துவிதமே தானென்று தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பாகஞ்சேசுர சாங்கியம்.

மாணாக்கன்—பரமகருணாநிதே! இங்ஙனஞ்சேசுரசாங்கியத்தின் கருத்தையும் உபதேசித்தருளவேண்டு மென்று அபேக்ஷிக்க:

ஆசிரியர்—பிரகிருதியெனவும் புருஷனெனவு மிரண்டு தத்துவமுள. அதில் பிரகிருதித்துவம், ஜனநசுபாவத்தாலுந் தவதுவிகாரியான வெளிப்பாகத்தாலும் இருதிறமுடையதாகி, அதில் முதற்பாகத்தால் அசங்கனாயினு மசங்கரூபமேவானைச் சம்பந்தித்து, அவனது அநிமையியும் அவனுடனானுங் குணசக்தி விசேஷங்களால் வேறுபடத்தோற்றுமல் அவனது வடிவை நீங்காத ஆனந்தநித்தியாய் வெளிப்படுத்தி யெனிநிற்கும். புருஷதத்துவம் அநாதிசித்தமாய் இருவிதவுடையதாய் அதிலொருபிரிவு சாக்ஷாத்து மசங்கமாயும் நித்தியமுத்தமாயும் வியக்தாவாயும் அபரிச்சின்ன சச்சிதானந்தாதியியல்புடையதாயுமுளதாகும். மற்றொன்று நிர்லேபமாயும் குணத்திரயமான விகாரியால் பேதப்பட்டு கருத்தா போக்தாவாயுங் குணத்திரயங்களை சாதனத்தால் நீக்கிப்பரதத்துவத்தில் ஐக்கியப்படுங்கால் முத்தமாயும் பவித்து நிற்குமென்றும், அதில் ஏகதேசியர்கள் புருஷன் கருத்தாவாகினும் போக்தாவாகானெனவும், மற்றும் ஏகதேசியர்கள் அவன் போக்தாவாகினுங் கருத்தாவாகானெனவும், அதிற்பிறபட்டோர்கள் கருத்தா போக்தாவென்பது குணவேற்றத்தை முன்னிட்டேயன்றி அவன் நிர்லேபனானதால் அவனை முற்கூறிய விருதன்மையும் பொருந்தாவெனவுஞ் சங்கேதித்துக்கூறுவார்கள்.

இவர்கள் மதப்படி பிரகிருதிகுணத்தை வாதித்திடின் ஆனந்தம்பிராப்தமாக அப்பாவஸ்துவில்லயமே மோக்ஷமெனப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில் தமசு-ரஜசு-சத்துவம்-சுத்தம் எனக்குணபேதம் நான்குவகுப்புடையதாகும். அவற்றுள் தமசென்பது அநாகாரணிகளுக்குச் சோம்பல் நித்திரையாதிகளைக் கொடுத்து, சாதனங்களைமறைத்து, பாவ

விருத்தியில் புத்தியைச்செலுத்தச் செய்யும் ரஜசென்பது பகிர்முகமாகவும் அந்தர்முகமாகவும் அதி வியாபாரங்களைக் கொடுத்துத் தநுகரணாதிகளை அதிப்பிரவர்த்திக்கச் செய்யும். சத்துவமென்பது முற்கூறிய இரண்டையும் மிகுதிப்படாமல் பரிபாலோசனையுடன் அடக்கிப், பகிர்முகமாகியும் அந்தர்முகமாகியும் லோகசாஸ்திர விவகாரத்திலும் நீதியுடன் தவத்திலுமுயன்று பிரவிர்த்திக்கச் செய்துநிற்கும். சுத்தமென்பது முக்குணங்களின் தொழில்களையு சம்பந்தியாமல் பரவஸ்துவில் ஆனந்தோதயம் பிராப்தமாகும்படி கலக்கச்செய்து பிரகாசித்துநிற்கும். ஆதலால் தமோகுணத்தை ரஜோகுணத்தாலும் அதனை சத்துவத்தாலும் நீக்கி, அதனையுஞ் சுத்தத்தால் நீக்கவேண்டும்; இச்சுத்தத்தாலேயே பரவஸ்துவின் பிராப்தியுண்டாகும்.

இக்குணங்கள் நீங்கும் கிரமமேதெனில் அந்தர்முகமாகியும் பகிர்முகமாகியும் தநுகரணாதிகள் தமத்தின்வழியால் பந்தப்படுங்கால், இருவழியாகியும் ரஜசின்பெலங்கொண்டு தநுகரணாதிகள் பிரேரிக்கப்பட்டு, வியாபாரமிகுதியையடைய அதின் வலிமையால் சோம்பல் நித்திரை முதலிய தற்குணங்களும் அப்படியே விவகாரமிகுதியின் நிமித்தமாக நீதிவிரோதமான அதிபாவச்செய்கைகளும் நீங்கிவிடும். அங்ஙனம் நீங்கில் விவகாரமிகுதியில் எப்படியேனும் பாவஞ்சம்பவிக்குமாதலால், இவ்விரஜோ குணத்தை நீக்கும்பொருட்டு சத்துவத்தினதிக்கத்தால் பிரவர்த்திக்கின், அவ்விடத்து விவகாரமிகுதி நீங்கி அதின்வழியே சம்பந்தியாநின்ற துக்கமும் நீங்கியொழித்தலுடன் நல்முதலிய நன்மார்க்கமுண்டாய் அதனால் ஆந்தரமாகியும் பாகியமாகியும் உள்ள மறதியும் விக்ஷேபமும் அதன் பயனாகிய

முற்கூறிய விஷயங்களும் நீங்கிவிடும். அங்ஙனம் நீங்க நிர்வியாபாரமான வுபேக்ஷையைப்பொருந்திய விவேகசாதனமான அச்சத்துவங்கிடைத்தபடி முற்கூறிய இரண்டு குணங்களுஞ்சாராமல் அவைகளைச் சேதித்து, பின்பு புருஷார்த்தத்தையடையுமாறு வைராக்கியாதி யுத்தமசாதனங்களை அதன்வழியே வர்த்திக்கச்செய்து அவ்விவேகத்தால் விஷயங்கள் பெந்தகாரிகளெனவும் நிர்விஷயம் மோக்ஷகாரியெனவும் அஃது சுத்தத்தின் வழியாகவே பிராப்தமாகுமெனவும் அஃதுஞ் சற்குருவின் கிருபாநோக்கத்தாலேயே சித்திக்கவேண்டுமெனவும் பூகத்தை யுண்டாக்கி யவரை ஆசிரயிக்கச்செய்து, அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட வுபதேசத்தால் புருஷார்த்தத்தை சுத்தத்தின் வழியாகவடைவித்து நிற்கும்.

அவ்வுபதேசக் கிரமமாவது—கீழ்க்கூறிய சாதனங்கள் பொருந்திய மாணாக்கன் சற்குருவின் சரணகமலங்களில் சரண்புகுந்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென, ஆசிரியர் நிர்பீஜமெனவும் சபீஜமெனவு மிரண்டு தாரணையுள. அத்தாரணையால் குணபெந்தம் நீங்கி முத்தனாகலாம். அவற்றுள் சபீஜமென்பது தொண்ணூற்றாறு அங்குலம் பொருந்திய வித்தேகத்தில் அனேகவேறுயோகிடமுள்ளது. அவ்விடத்து சாமான்யமாயெங்கும் பூரணமாயினும் விசேஷித்துப் பிரகாசித்து நிற்பான். அதனை திவ்விய சற்குருவினால் தரிசிப்பிக்கின்றேனெனத் திருக்கண்சாத்த; அப்படியே மாணாக்கனும் அநேககோடி சூரியசங்காசமாகிய அங்குஷ்டமாத்திரஜோதிர் லிங்கத்தைக்கண்டு முற்கூறிய சாதனத்தால் அதில் பரவசனாயிலயிக்க, இவன் திருஷ்டா-இஃது திருசியம்-இஃது தரிசனமெனத்தோற்றம் நீங்கி லக்ஷிய மாத்திர

மாகச்சேவிக்க, அக்காலத்து சுத்தத்தின் மிகுதியால் ஆனந்தம் பிராப்தமாக பின்பு அதினின்றும் பகிர்முகனாகி, "நான்கிருதார்த்தனானேன். உமது கிருபையால் ஆனந்தரூபனானேனென" விண்ணப்பிக்க; ஆசிரியர் நமது பார்வையால் வல்லது நிலைமை ஆனந்தரூபமாய்ப் பிராப்தமாயினும், அது நிர்ச்சேஷமாய் குணபேதத்தை நீக்காது. ஆதலால் சாவதான சித்தத்தோடும் குணத்திரயங்களும் உதிக்கவிடா மற்று அனலிற்காய்ந்த அயம்போல லக்ஷியத்திற்கு வேறுபடாமல் அதுமாத்திரமாகவே நிற்பாயாகவென்று; அப்படியேமாணாக்கனும் அங்ஙனம் நிற்பதற்குபாயம் யாதென வினவ;

ஆந்தர்முகமாயாவது பகிர்முகமாயாவது ஒரு தொழிலுதிக்கவேண்டுமானால், பிரயோசனத்தை முன்னிலைக்கொள்ளாமல் உதிப்பதில்லை. ஆதலால் இவ்விலக்ஷியத்திற்கு அந்நியம் யாவும் குணத்திரயங்களின் விகாரமானதால் துக்கத்தையே கொடுப்பதாயிருப்பதினாலும் சர்ப்பத்தை சர்ப்பமெனத்தெரிந்தவன் அதற்கதிகாரியான அதனை ஓர்காலத்தும் அணுகாதது போல, இருவகையாய்க் கூறிய தொழிலையும் அங்ஙனமே விவேகத்தால் நீக்கின்; அவைகள் உதியாமல் நிற்கும். அங்ஙனம் நீங்க லக்ஷியசுத்தத்தின் மிகுதியால் இச்சாதகனுக்கு வேறுபடாமல் அங்ஙனமே பிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்க ஆவரண விக்ஷேபங்களில்லாமையால் திரிபுடியின்றிய சுத்தத்தின் தன்மை மேன்மேலும் விருத்தியாய் நிற்கும். அவ்விடத்து பிரதிபந்தமின்மையால் ஆனந்தம் லக்ஷியாகாரமாகவே அபரோக்ஷப்படும். இச்சாதகனும் அவ்வடிவை மேலான நீங்காப் பயனாகக்கொண்டு தன்மயமாகவே பிரகாசித்து நிற்பான். ஆனந்த மயமாகப் பிரகாசிக்க முற்கூறிய லக்ஷியத்தினிலக்

ஷியம் நீங்கி, ஆனந்தமாத்திரமாக வேயநுபவத்துக்கு வரும். பின்பு அவ்வதிகாரி அவ்வானந்த வடிவையே லக்ஷியமாகக்கொண்டு முற்கூறிய விலக்ஷியத்தையே முன்னிலைப்படாமல் நிற்கவேண்டும். அங்ஙனம் நிற்கில் ஆனந்தாநுபவத்தை வெளிப்படுத்தா நின்ற அச்சுத்தமும் முன்னுரைத்த இலக்ஷியத்தை நீங்கியானந்த மயமாகச்செய்ததுபோல, இப்போது அவ்வானந்தத் தன்மையை நீங்கி தானும் அத்தன்மையோடு நீங்கி நிற்கும். அக்காலத்து இச்சாதகன் ஆனந்த மாத்திரமாகவே சேஷித்து நிற்பான்; அவ்விடத்தும் வாசனா வசத்தால் சத்த முதிக்க அதனிமித்தமாகச் சத்துவம், அதனிமித்தமாக இராஜசு, அதனிமித்தமாகத் தமசு, இவைகள் பரம்பரையாய் ஞாதுருஞான ஞேயங்களாகி முன்னிரிபுடி ரூபமாய்ப் பலித்து நிற்கும். அதற்கவசரமின்றி அதிசாவதானமாய் ஆனந்தமாத்திரமாக நிற்கவேண்டுமென ஆசிரியர் உபதேசித்தார்.

அப்பிரகாரமே மாணாக்கனும் நிதானத்துடன் அந்நிலைமையினின்று பரிசோதிக்குங்கால், ஆசனாருடனாகி லக்ஷியத்தைப்பொருந்தி சுத்தத்தின் மிகுதியால் ஆனந்தமயனாய்ப்பிரித்து, அப்படியே அத்தன்மையையும் நீங்கி ஆனந்தமாத்திரமாக சேஷித்து, அதில்வாசனையால் ஆனந்தத்தன்மையை நிருத்துபோய்க்கண்டு, அதனை புசித்திருக்குங்கால் அதினுதித்த ஆனந்தத்தன்மையை முன்னிலைக்கொள்ளாமின்று சுத்தம், திரிபுடியின்றிய திரிபுடியாதலால் அதின்ஞேயம் ஞானமிரண்டுமதனை நீங்குங்கால் ஞாதுருவெனும் தமோபாதி மேலிட சொரூபப்பிராப்திக்குச் சரியான நேர்மையுடைய மையுமுண்டாய் சுழுத்தியையடைந்து விடுமோவென நிரணயித்து, அதற்கு நிமித்தமும் சமாதியில் தமசின் வியா,

ப்தியுள்ள தாயின் ஆசனத்திருடல் அசலாதினமாய்ப் பயிப்பதே தான் என நிச்சயித்தான்.

அப்படியே அனுமாத்திரமேனும் அந்நிலைமை யதார்த்திதிசையில் காகூதிப்பமொறு நோக்குதல்ஜநிக்கில், அஃது சர்க்கலத்தின் ஸ்பந்தமெனவும், அஃது சமாதிக்குபகாரமதேனும் அதனை பூரணமாகப் பயிக்கச் செய்யாததால் விரோதியாகுமெனவும் அதற்கும் இஃது குறிப்பெனவும் அறிந்தான். அக்குறிப்பின் தன்மையாவது ஸ்பந்தமென்பது சலநமாதலால் ஓர் சலநமுமில்லாத அநுபூதியில் முன்னிலைக்கேதுவாகிய காண்டல் உண்டாக வேண்டுமானால் சலநமின்றிக்கூடாது. அச்சலநம் பொருந்திய சத்துவம் அச்சலநசக்தியால் காண்டலின் வாட்டத்தைப் பொருந்த ஆதாரமாகிய வஸ்துவையும் அடையாமல் அப்படியே லக்ஷியத்தையும் பொருந்தாமல் முற்கூறிய தன்மையடைந்து நிற்குங்கால் நிலைமையைத்தவிர குற்றம் பொருந்தினவனாகச் செய்து அதன் முன்னாய்த் தக்கமுறித்து நிற்கும். அப்படியே முற்கூறிய காண்டலால் லக்ஷியம் காணப்பட்டுத்திக்கக் காண்டல் காண்பான் இவ்விருதன்மையையு மறைத்து காட்சியை மேலாக மேவச் செய்து அக்காண்டல் நிமித்தமாகவே ரஜசின் ஜலநாதிக்கத்தால் லக்ஷியத்தின் குறிப்பையும் ஞானசக்தி வைசித்திரியங்களையும் அறிவித்து, அத்திசையில் சலநாதிக்கத்தாலுண்டாகிய ரஜஸ் அச்சலநத்தை [illegible]மாக்கினதைப் பயிக்கச் செய்து அதனிமித்தமாகச் சொப்பனவஸ்தையை யுண்டாக்கி லக்ஷியச்சுதி வருவித்து நிற்கும். ஆதலால் காக்ஷி காண்டல் காண்பான் எனும் தன்மை பொருந்திய முக்குணங்களையும் அவற்றினியல்போடு கண்டு வஸ்துவை காட்சிப்படுத்தாமலும் தன்னைத் தர்க்

தாவாகக் குறியாமலும் காண்டலறியாமலும் லயத்தின் பிரகுதியால் ஆசனச்சலியாமலும் பாவனை நீங்கி நிற்பதுவே சமாதிசித்திக்கு மேலான சாதனமெனத் தெளிந்து அவ்வாறே அச்சாதனங்கொண்டு ஆனந்தாநுபூதியை நிலைபெற அடைந்து அதனை அடைந்தவாறே யாசிரியரிடமாய் விஞ்ஞாபிக்க அருளுவார்.

இங்ஙனம் அநுபூதி அடைந்திருப்பினும் முற்கூறிய குண சலநமாம் பிரதிபந்தமுதிக்க நிமித்த முளது. பஞ்ச விஷயங்கள் சமாதி திசையில் கருவிகளின் வழியாகக் குணங்களை யெடுத்து அவைகளைச் சலிக்கச்செய்து லக்ஷியச்சுதி வருவித்து நிற்கும். ஆதலால் கருவியின் வழியே பாஹ்ய குணங்களாகிய சப்தாதி கிரகிக்கப்படாமல் நிற்கும் பொருட்டு புத்திரிகையின் செவி முதலிய கோளகங்களை விஷயக்கிரகண சாமர்த்திய மறச்செய்யவேண்டுமென அருளாமாறுக்கன் அப்படியே சமாதிக்குத் தொடங்குங்கால் கருவிகோளகங்களின் சப்தாதி கிரகணசாமர்த்திய நிக்கிரகம் இரு பிரிவுடையதாயிருக்கின்றதெனத் தெளிந்து வியாக்கிரத்தை முன்னிலைக்கொள்ள மரணபய நிமித்தமாம். அங்ஙனமே மூர்ச்சிக்க அக்காலத்து பிராணசலநத்தோடும் கருவி வல்லமையும் ஒடுங்கி பிரேத சமானமாகப் பயிப்பது போல, இவ்விடையங்களின் முன்னிலையித்தன்மையுமெதனை அதனை மரணத்திற்கு மேலான மிருத்யுவெனவுதிக்கும் தீவிர விஷய தோஷ தரிசனம் இடதாமாயின் அஃது ஓர் பிரிவாகுமென்றும், அப்படியே சலநமின்றி கருவிகளின் விஷயக்கிரகண வல்லபம் சித்தியாததால் அச்சலநம் பிராண வாயுவினிடமாகியும் மனத்தினிடமாகியும் பயிப்பதனால் அக்கோளகத்தானங்களினின்றும் பிராணசம்பந்தத்தினை

யும் சூக்ஷ்மசூலரூபமான மனதில் அடக்கி யதனையும் வாசனையாகவே குணங்களிலடக்கி யவைகளை சுத்தத்திலடக்கி யதனை ஆனந்தத்தன்மையிலடக்கி ஆனந்தமாத்திரமாகச் சேஷிக்கச்செய்து அவ்வானந்தமாத்திரமாக முற் கூறியபிரகாரம் நிர்வாசனையாய்ப் பிரகாசிப்பதே மற்றொரு பிரிவாகுமென்றும் கண்டு விஷய கிரகண சாமர்த்தியத்தை வேரோடும் வெட்டி ஆனந்தமான அந்நிலைமையை அழியா அநுபூதியாய் அடைந்தான்.

சபீஜ யோகத்தால் நிலைமையுற்ற அம்மாணாக்கனுக்கு நிர்ப்பீஜ யோகத்தையும் ஆசிரியர் அருளுவார். சாதகன் ஆசனாரூடனாகப்பவித்து கருவிகளின் விஷயங்களை நீங்குமனமும் நிர்வியாபாரமாகப் பவித்து யாதொன்றையும் முன்னிலைக்கொள்ளாமல் நிற்க, அந்நிலையில் கருவிகளில் பாவிய விஷயங்கள் கிரகிக்கப்படாததால் ஜாக்கிரமுமன்று: மனம் ஓர் பொருளையும் முன்னிலைக்கொள்ளாததால் சொப்பனமுமன்று: ஆசனாரூடனாயிருப்பதால் சுழுத்தியுமன்று: இவ்வாறு மூன்றவஸ்தையுந் நீங்கியதாயும் சூனியமாக முன்னிலைப்படாததாயும் பவிக்க, அவ்விடத்து லக்ஷியமாகிய பீஜமில்லாதுகொண்டு நிர்ப்பீஜமெனப்படும். அங்ஙனமாயினும் அஃது அநுபவமாகச் சித்தித்திருப்பதால் அச்சம்பந்தங்கொண்டே நிர்பீஜயோகமெனப்படும். இங்ஙனம் தாரணை செய்ய முக்குணங்களுமுதிக்க வல்லமற்று நசித்து விடும். சத்துவத்தின் மிகுதியால் ஆனந்தம் அபரோக்ஷமாக அநுபவத்துக்கு வரும், அதனையும் முன்னிலைக்கொள்ளாமல் நிற்கின் அவ்வானந்தத்தன்மையும் உதிக்கவிடமின்றி சுத்தத்தோடும் நீங்கிவிடும். அவ்வானந்தமிருந்து பிரகாசிப்பது கொண்டு சச்சிதானந்தஸ்வரூபமாகும். இவ்வநுபவம் எத்

காலத்தும் நீங்காமல் பவிக்குமாறு இத்தாரணை மென்மேலும் ஆசிரயிக்கத்தக்கது. குணங்கள் விஷயங்கள் இவைகள் பிரதிபந்தமானதால் அஃது உதியாமலிருக்கும் பொருட்டு சபீஜயோகத்திற் கூறிய குண முதலிய நிராகரணம் இவ்விடத்தும் சமானம் என அருளிய பிரகாரம் அடைந்து மாணாக்கன் கிருதார்த்தனாயினான் என்பது இச்சாஸ்திர சம்பிரதாயம்.

இதில் பிரகிருதி அதன் குணம் இவைகளின் சம்பந்தத்தையுடைய புருடர்களின் பரன் பிரகிருதி சம்பந்தத்தால் நித்திய முக்தனென்னவும் மற்றொருவன் நிர்லேபனாயினுங் குணபெந்தத்தால் பெந்தனென்னவுஞ் சமாதி சம்ஸ்கார விசேஷத்தால் குணபெந்தம் நீங்கில் முக்தனென்னவுங் காணப்படுவதில், அக்குணபெந்தம் நிர்லேபனாகிய அப்புருடனை யெங்ஙனம் பெந்தப்படுத்தியதென நோக்கில், நிர்லேபமாகிய ஆகாசம் ஓர் *குணங்கொண்டு பெந்தப்பட வுபகாரப்படாததுபோல நிர்லேபனாகிய இப்புருடனும் அங்ஙனமாகத் தகான். குணமெனும் கயிற்றால் ஆகாசம் பெந்தப்படாவிடினும் சப்தமெனுமோர் குணத்தால் சம்பந்தமுடையதாகிக் குறிக்கப்படுவதுபோல இவனும் அங்ஙனமாகலாமெனில் சப்தம் ஆகாசத்தின் குணமாதலால் அஃது கூடும். அவை பிரகிருதியின் குணங்களாதலால் இவனைச்சம்பந்தியா. ஆன்மாவின் குணமாயின் ஆகாயம்போல் ஜடமாவான். அங்ஙனம் ஆயின் குணபெந்தத்தால் துக்கமும் சமாதிசம்ஸ்கார விசேஷத்தாற் கிடைத்த ஆனந்தப்பிராப்தியும் ஜடமாகிய கடத்தையணுகாமைபோல அவனை நீங்கி நிற்கும். அப்படியே குணங்களை பெந்தப்படுமாறு சம்பந்தித்தல்

*குணம்—கயிறு.

அதனை நீக்குமாறு சாதனத்தையடைதல் அதன் பெலத்தால் பெந்தம் நீங்கி முத்தியடைதல் இவ்விரண்டுந் தொழிலானதால் ஜடமேயாகும் சித்தன்றி மற்றொன்று நிர்லேபமாயிராது. மேலும் முத்தி பெந்தம் இவ்விரண்டும் சித்திக்குங்கால் அவைகளுக்கு இப்புருடன் அந்நியனாகவிருந்து நோக்கவேண்டும். அங்ஙனம் நோக்கின் எவன் ஆதீனமாயிவ்விரண்டும் கடாதிகள் போல் அசுவதந்திரமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றனவோ இவைகள் திருஷ்டாவாகிய அவனை யெங்ஙனஞ் சம்பந்திக்கும்.

இப்பிரகாரமே புருஷபேதமும் சித்திக்க வல்லமையற்று ஓர் புருஷதத்துவமாகவே பலிக்கும். ஆதலால் சாதகர்கள் சாதனங்களை வருத்தத்துடன் சாதிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டு இக்குணபெந்தத்தை புன்மையாகவே நிர்லேபனாகிய ஆன்மாவைச் சம்பந்திக்கதெனக் கூறியதேயன்றி வேறில்லை.

மேலும் கர்த்தாவாகினும் போக்தாவன்றெனவும் போக்தாவாகினும் கர்த்தாவன்றெனவும் கூறியதில், தன்னைக் கர்த்தாவாய் நோக்கித் தன்னில் போக்துருத்தன்மையை நீக்கவேண்டும். அப்படியே மற்றொரு பாகமுமாகும். இங்ஙனம் ஆகின் கிரகிக்கப்படவும் நீக்கப்படவுங்கூடிய கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவங்கள் ஜடமாகிச் சம்பந்தியாமல் நீங்கும். அன்றியும் புருடன் கருத்தாவாயாவது போக்தாவாயாவது இருக்கின், அத்தன்மை அன்னது சொரூபலக்ஷணமாய் மோக்ஷதிசையிலும் நீங்காமலிருப்பதாய் அந்நிலையைக் குற்றமுள்ளதாகச் செய்யும் ஆதலால் நிர்லேபனாகிய சித்துருபபுருடனிடமா யதொன்றுஞ் சம்பந்திக்க நிலைபெறாது.

புருடனை சம்பந்தித்து பெந்தப்படுத்தாவிடினும் இத்துவைதஞ் சத்தியந்தானேயெனில், அங்ஙனமாயின் இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் எதினிடமாயுதித்துப் பிரகாசித்தொடுங்குகின்றதென ஆலோசிக்கின். இச்சித்துருபனாகிய புருடனைத்தவிர வேறாசிரயமில்லை. அவனிடத்து இப்பிரபஞ்சமுதியாது; உதிக்கில் காரிய காரணத்துவம் நிரூபிக்கவேண்டும்: அஃதோ கூடாதென்பதில் வஸ்து நிர்க்குணமென்பதே யசனிபாதம்போலக்கர்ஜித்து நிற்கும். ஆ! ஆ! இத்துவைதந்திரும்பக்காணவிடமின்றி புருடார்த்தத்தை யடைவிக்க வந்த இச்சாஸ்திரத்தின் கருத்து, துவைதத்தை சத்தியமாக ஸ்தாபிப்பதென்னுந் தன்மையுடையதாமோ? ஆகா! ஆதலால் இச்சேசுரசாங்கியத்திறகும் சூக்குமமாக ஆலோசிக்கின் இவ்வத்துவைதமே தான் கருத்தென; அவ்வாறே மாணாக்கனுஞ் சபீஜ நிர்ப்பீஜ யோகங்களாலும் அத்வைத தன்னையே யெனக்கண்டு இம்மதமும் அத்துவிதா விரோதமெனத்தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

வைபாஷிகம் பௌத்தமதம்.

மாணாக்கன்:—ஆசிரியர் உரைத்தருளிய பிரகாரம் மேற்கூறிய மதங்கள் சங்கேத பேதத்தால் வெருபேதமுடையவையாய்த் தோன்றினும் ஆராய்ந்தறியுங்கால் அத்துவைத சித்தாந்தமாகிய வொன்றேயவற்றின் உட்கருத்தெனவோர்ந்து புறமதங்களின் கொள்கையும் அறிய அவாவுற்று பௌத்தமத சம்பிரதாயத்தை அருள் செய்யவேண்டுமென்றடிபணிய:

ஆசிரியர்—பஞ்சஸ்கந்தமெனவும் க்ஷணிகவிஞ்ஞானமெனவும் ஆலயவிஞ்ஞானமெனவுஞ் சில சங்கேதமிம்மதத்திலுண்டு. பஞ்சஸ்கந்தமென்பது ஞானேந்திரியபஞ்சகமாகும். க்ஷணிகவிஞ்ஞானமென்பது க்ஷணே க்ஷணே உண்டாய் மறையாநின்ற புத்தியாகும். ஆலய விஞ்ஞானமென்பது தீபத்திலுண்டாகிய சுவாலைகள் க்ஷணந்தோறும் உண்டாய் நாசமடைவதாயினும் அந்த இதே தீபச்சுவாலையெனப்பிரதீதிகாணப்படுவதால் அந்நீதி கொண்டு ஜாதிகபாவத்தால் நித்தியமே யாதலால் அவ்விஞ்ஞானத்தன்மையேயாகும். இக்ஷணிக விஞ்ஞானமாகிய ஓர் பாகமே பஞ்சஸ்கந்தமெனும் பரிணாமத்தையடைந்து அப்படியே தன்வழியாய்த் தோற்றமுடைய ஸ்தூலப்பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்து நிற்கும் ஆதலால் பிரபஞ்சகாரியமாகும். க்ஷணிக விஞ்ஞானத்திலுள்ள உற்பத்தி நாசங்களைபேதத்தால் சித்தித்திருப்பதுபோல, இப்பிரபஞ்சமும் க்ஷணந்தோறுங் கிரமமாய் உற்பத்திஸ்திதி நாசங்களைப் பொருந்தி நிற்கும். இவ்விஞ்ஞானமே யான்மாவெனப்படும். விஞ்ஞானமாகிய புத்தியே எவர்களுக்கு ஆன்மாவோ அவர்கள் பௌத்தர்களெனப்படுவார்கள்.

இங்ஙனம் பிரபஞ்சம் க்ஷணபங்குரமாகிய அநித்தியவஸ்துவாதலால் அதனை யபிமானித்தல் பந்தமெனவும் அதனை நீங்கிரம விஞ்ஞானஸ்புரணமாகிய ஸ்திதியின் பிராப்தியே மோக்ஷமெனவும் பஞ்சஸ்கந்தங்கள் விஷயங்களை முன்னிலைக்கொள்ள க்ஷணிகவிஞ்ஞானமாகிய புத்தி யதன் வழியே யிடக்கூடி விரோதமாய் விஷயங்களைப்புசித்தல் பாவமெனவும் நியமமாய்ப்புசித்தல் புண்ணியமெனவும் இவர்கள் கூறுவதில் க்ஷணந்தோறும் பங்குரப்படுகின்ற விஞ்ஞா

னபின்னல்லோ தத்தரமாய் இல்லாத சாமவிஞ்ஞானமாத்திரஸ்திதியையடைவதே முடிந்ததில்லை. அதின் பிராப்தியின் பொருட்டு இப்புத்தியின் சுபாவமான உற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களை யெதிரிடாமனிற்கில் அவைகள் அவ்விடத்துப்பரிணாம வல்லபத்தை நீங்கிவிடும். அஃது நீங்க அக்காரணமாகிய க்ஷணிகவிஞ்ஞானம் விஞ்ஞான சத்தையிலடங்கி நசித்திடும். அங்ஙனமே யதன்பரிணாமமாகிய குண குணியான பிரபஞ்சரூபகாரியமும் காரணகுணம் நசித்ததுபோல நசித்துவிடும். அப்படியே பஞ்சஸ்கந்தமும் நசித்துவிடும். இங்ஙனங்காரண காரியமாகிய விஞ்ஞான பரிணாமம் நீங்கின் இன்மையை யெதிரிடாமலும் இனியோர் உதிப்பு விஞ்ஞானரூபமாக வருமாறு நேரிடாமலுமுள்ள ஸ்திதி அநுபவமாயிருப்பதால் அவ்வநுபூதியே நித்தியசுபாவமான சாம விஞ்ஞானநுபூதியாகும். அவ்வநுபூதி யிங்ஙனமிருப்பதே மோக்ஷமெனப்படும்.

இந்நிலையை யிவ்வாறே யடைந்துபார்க்கின், அவ்விதம் பிரகாசிக்கின்ற விருத்திக்கு அந்நியமாய் ஒரு திருஷ்டாவாகிய சித்தை நிரூபித்து நிற்கும். மேலுந் தனக்கந்நியமாகியுந் தனக்காதாரமாக வொரு விஞ்ஞானமிலதாகியுமுள்ள சாமவிஞ்ஞானத்தின் ஸ்திதியே புருஷார்த்தமாயின்; அவ்வாறே அவ்வநுபூதி யுண்டாகுங்காற் கூறிய லக்ஷணப் பிரகாரம் நிஷேதஞ்ஞான ப்பிரதியோகிகமாகவே சித்திக்கும். அவ்விதசப்பிரதியோகிஞான லக்ஷணம் பொருந்திய அவ்விஞ்ஞானமுள்ளபடி யநுபவத்துக்குவரக் காட்சிப்பட்டு பிரபஞ்சம்போல அநித்தியத்தன்மையைப்பொருந்தித் தனக்கொரு காரணத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கும். அங்ஙனமாயின் விகார நிர்விகாரத் தன்மைகளை யெதிரிடாத எக்காலத்தும்

ஒன்று போற் பிரகாசிக்கின்ற சுயஞ்சித்தைத்தவிர அவ்விடத்து வேறு காரணமில்லாததால், அச்சித்தையே சாதகர்களுக்கு வெகு வாய்ப்பிராப்தியாகும் பொருட்டு சரமவிஞ்ஞானமெனுமோர் பதவியைநிருபித்து, அதனையேபரகதியாகக் கூறினார்கள்.

மேலும் இச்சரம விஞ்ஞானமென்றது இக்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தின் ஆரம்பமுதல் அவசானம் வரையுள்ள பின்னபின்னமாகியஸ் பூர்த்திகளில் ஒன்றா? அல்லது அவற்றிற்கந்நியமாகி அவசானசமையத்தில் பயிக்கின்றதா? அல்லது முன்னமேயிருக்கின்றதா? எனப்பார்க்கின், இக்ஷணிக விஞ்ஞான பரம்பரைக்கு ஒன்று இருக்குமாகில் மற்றவை தனது காரணமானதால், அக்காரணகுணத்தை இதுவும் பொருந்தி யதித்தியமாய் நிலைபெறாமல் நீங்கிவிடும். அங்ஙனம் நீங்கில் தனக்குக்காரணமாயுள்ளதை விஞ்ஞானம் தசிக்கத்தான் உற்பவித்ததுபோல அக்குணம் பொருந்திய தனதுகாரம் நேரிடமற்றொரு விஞ்ஞானமும் அவசியமுதிக்கவேசெய்யும். மேலும் க்ஷணிக விஞ்ஞான பரம்பரைகளுக்கு வேறாகி அவசானத்தில் பயிக்கின்றதாயின் அதற்குக் காரணம் வேண்டும். இக்ஷணிக விஞ்ஞானபரம்பரையே காரணமாயின் முற்கூறியகுற்றம் நேரிடும், மற்றொக்காரணமுண்டெனினும் அப்படியே அந்நியமாயும் எக்காலத்தினுமுள்ளதாகியுங்கூறில் சுயஞ்சித்தாகிய அத்துவித சொருபத்திற்கு வேறன்றி அனுக்மத்தன்மை பொருந்தி நீங்கிவிடும். ஒருவிஞ்ஞானம் உற்பத்தியாகாமலிருப்பதற்கும் யாதொரு சுருதி யுக்தி யநுபவமெனும் ஆதாரங்காணப்படாததினால் அஃது அம்மதத்தில் நிருபிக்கப்படாமலுமிருப்பதனால் அவர்கள் கருத்தினும் நிர்விசேஷ அத்துவித

சுபாவமேயுள்ளதாம்.

ஆனால் முற்கூறிய சரமவிஞ்ஞானந் தனக்குப் பாவங்களாகிய விஞ்ஞானங்கள் போலன்று, விசேஷமுடையதாகும். அவ்விசேஷமாவது அதன் சொருபலக்ஷணத்தை யெம்மார்க்கத்தாலுங் கண்டிக்கக்கூடாத தன்மையேயாமெனில், அவ்விசேஷம் அவ்விஞ்ஞானத்துக்கந்நியமா? அல்லதுதானே தனக்கு விசேஷமா? தனக்கந்நியமாயின் தான் சித்தித்து விசேஷஞ்சித்திக்கவேண்டுவதால் அந்நியோந்நியாசிரயதோஷமுந்; தானே தனக்கு விசேஷமாயின் சுவாத்மாசிரயதோஷமும்; மற்றொரு விசேஷத்தை யபேக்ஷிக்கில் சக்கிரகாபத்தி அநவஸ்தாப்பிரசங்க முதலிய பெருங்குற்றமும் முறையே நேரிடும்.

மேலும் க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தின் பரம்பரைகளில் ஆகிமங்களான சிலவிஞ்ஞானங்கள் ஞானமுதலிய சாதனங்களைச்சாதித்ததாகி, அதன் பயனாகிய புருஷார்த்தத்தை சரமவிஞ்ஞானம் அடைவதாயின், ஒருவன் செய்த நன்மை தீமைகளை மற்றொருவன் அடைவதுபோல் அநீதியாகும். மேலும் பஞ்சஸ்கந்தத்தின் வழியாக விஞ்ஞானமெனும் ஆன்மாவினால் செய்யப்பட்ட அம்மதசம்மதமான நன்மை தீமைகள், அவற்றின் பலத்தையவனுக்கு ஊட்டிவிக்குமுந் தேகநீங்கியதின்பின் அவ்வான்மாவுக்கு ஜநித்தலில்லாததால் புசித்தசேஷமான அக்கருமங்கள் தன்பலமாகிய ஜநிமத்தைக்கொடுக்க வல்லமையுடையதால் மற்றோர் ஆன்மாவைச்சம்பந்தித்து ஜநிப்பிக்குமென்பது அம்மதத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால் அஃதும் முற்கூறியபிரகாரம் பெருங்குற்றமாகப்பலிக்கும்.

ஆதலால் அவ்விடத்து அத்தியச்சுவர்லே போலென்ற ஜாத்திகபாவமான பிராயங்கொண்டு போதித்திருப்பதில்,

விஞ்ஞானமயமாகிய ஆன்மாவினிடத்தில் அநித்தியத்துவம் க்ஷணிகவிஞ்ஞானமென்ற சங்கேதத்தால் அச்சாதகர்களுக்குத் தோற்றாமல், அந்நியாயத்தால் நித்தியத்துவம் தோறஅமாறு அவ்வண்ணம் சங்கேதித்திருப்பினும், அம்மதத்தின் கருத்து அதனாலேயே யான்மாநித்தியமென்பதை ஸ்தாபித்ததாகும். காரியவஸ்துவாகிய பிரபஞ்சம் அநித்தியமென்பதை ஸ்தாபிக்கவேண்டிக் காரணமாகிய க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தை அநித்தியமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிடினும், அப்பரம்பரைகளின் ஜாத்திகஸ்வபாவமே அவ்விஞ்ஞானமாகிய ஆன்மாவுக்கு நித்தியத்துவ ஸ்தாபகமாகக் காணப்படுவதால் ஆன்மாஞானரூபமெனவும், நித்தியமெனவும் சாதகர்களறியும்பொருட்டு அதிலெனுவாகத் திருசியமாகத் தோற்றிய விஞ்ஞானம் ஆன்மாவெனவும், பூர்வங்களான விஞ்ஞானம் நீங்கினும் உத்தரமாக ஓர் விஞ்ஞானமுதியாகிடினும சாமமெனும் ஓர் விஞ்ஞானத்தை நிலைபெற நிரூபித்ததுகொண்டு முற்கூறியகுற்றங்கள் அப்புருஷார்த்தத்தைச் சாராமலிருக்கவேண்டி, அத்வைதிய சின்மாத்திர சொரூபமேயவர்கள் கருத்தினும் உளதாகுமெனத் தெளிக்கவேயன்றி மற்றின்றெனறிருள்; மாணாக்கன் அங்ஙனமே யிம்மதத்திற்கும் அத்வைதமே யட்கருத்தெனத்தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

௧௭-வது பாகம் சகஜமதம்.

மாணாக்கன்—ஆசிரியரது அம்புயச்செம்பதம்பணிந்து இக்காலத்தில் நவமாகத் தங்கள் மேதையாற்கண்டறிந்தது போற் சிலர் அவிவேகாதிக்கத்தாற் கொண்டாடிக்கொள்ளு

ஞ் சகஜமத ஸ்பாவத்தையு மனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்ப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—இச்சகம் உண்டாயிருந்து நசித்துப்பரம்பரையாகவருவதில் இப்பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திஸ்திதி நாசங்களை முன்னிட்டு ஈசன் ஒருவன் உளனென்பது அவிவேகமேதான்; எதனில் அனைத்தும் ஸ்பாவமாகவே உற்பவிக்கவும் இருக்கவும் நசிக்கவுங்காணப்பட இதற்காக யாராலும் காணப்படாததாயுள்ள வொருஈசனையொப்புக்கொள்ளுதல் அனாவசியம். மேலும் ஒவ்வொரு மதத்தவர்களும் அவரவர் விவேகத்தளவுதவினால் இந்நிமித்தமாகக் கடவுளென்னும் ஒருபொருளையொப்பி அவனுக்குச் சில விலக்கணங்களையும் பின்னம் பின்னமாகக்கூறி, யாரும் அவரவர்கள் கருத்தின்படி சாதிக்கவல்லமையற்று, வாதமாத்திரப்பிரயோசனமாக நிற்கின்றார்கள். ஆதலால் இச்சகஜமென்னுஞ் ஸ்பாவமே பிரபஞ்சத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்திதிநாச வல்லபமாகச்சித்திக்கின்றது. எந்தெந்தவஸ்துக்கள் எப்படியெப்படி உண்டாயிருந்து நசிக்கின்றதோ, அப்படியப்படியாகின்றது: அதின் ஸ்பாவமாகும்: எனபதேயிவர்கள் கருத்து.

இதில் இவ்வஸ்துக்கள் முற்கூறியபடி பவிப்பதில் ஸ்பாவத்தின் சேர்க்கையாற்பவிக்கின்றனவா? அல்லது அவைகளும் இச்ஸ்பாவமும் அபேதமா? அன்னம் அபேதமாயினும் இரண்டாயிருந்து அபேதப்படுகின்றனவா? அல்லது ஏகமா? அல்லாமலும் இச்ஸ்பாவம் அந்தந்த வஸ்துக்களித்தில் பின்னங்களாகி யநேகப்படுகின்றதா? அல்லது அந்நும் ஏகமா? என ஆலோசிக்கின் ஸ்பாவத்தின் சேர்க்கையாற்பவிக்கின், அயத்தை வியாபித்த அனல்போல அவ்விலக்கணத்திற்கு வேறாகிய விலக்கணத்தைப்பொருந்தி, அத

னையும் எவ்வண்ணமாகுமென்றெனனில், பிறர்கூறிய கடவுள் பரோக்ஷமாயிருப்பதுகொண்டு குற்றங்கூறியதுபோல இதற்கும்பலிக்கும். இத்தன்மையுடையதென விலக்கணப் படுத்திக்குறிக்கின் இவ்வஸ்துக்களுக்குள்ளொன்றாயிருக்க வேண்டும். அல்லது தனித்த விலக்கணத்தையுடையதாயிருக்கின் இப்பிரபஞ்ச விலக்கணத்தன்மையே அதற்குலக்ஷணமாகும். அங்ஙனமாயின் பிரபஞ்சத்திற்கவ்விட பொருள்களுக்குஅந்நியமாகியும் பரோக்ஷமாகியும் அநுமானத்தாற்சித்தித்ததாகியும்பலிக்கும். அஃதும் பின்னமாயினுங் கண்டங்கண்டமாகி அவ்வவ்வஸ்துக்களிடங்களிற் கூறியபிரகாரம் சித்திக்கவேண்டும். ஏகமாயின் பிரபஞ்சமியாவையும் வியாபித்ததாகியுங்கூறியபிரகாரம் சித்தித்ததாகியும் பலிக்கவேண்டும். கண்டமெனவும் அகண்டமெனவும் அதனைநிர்ணயிப்பதற்குயாரும் வல்லவர் அன்று. அபேதமென்பதில் இரண்டாகியும் அபேதமாயும் இருக்கின்றதெனில்; ஒருவஸ்துவுக்கும் இருதன்மை லக்ஷணமாகாது ஆயின்? இரண்டும் இடைவிடாமல் எங்கும் இருக்கவேண்டும். அதனால் உஷ்ணசுபாவமுடைய அக்கினியில் சீதம் சித்தியாததுபோல சித்தியாமல் நீங்கிவிடும். ஏகமெனில்: கடம் கலசமென்ற பரியாயநாமம்போல், இவ்வஸ்துக்கள் சுபாவத்துக்குவேறுயில்லாமல் நீங்கிவிடும். இவற்றிற்கு அஃது அந்நியமாயில்லாவிடிற் கூறியபிரகாரம் சுபாவஞ்சித்தியாமல் வாதிக்கப்படும். யோசிக்க அநேகமாகிய வல்லபமுடையதெனில்; சித்தியில்லாத எம்மதத்தர்களும் தத்தம் மதங்களையும் இவ்வாறுதங்கொண்டே சாதிக்கத்துணிவார்கள்.

சுபாவம் என்பது ஒரு பொருளன்று. வஸ்துக்களுடைய ஒரு குணந்தானென்னில்; ஒருகுணம் அதற்கு ஆதா

ரமாயிருக்கிற குணியையுண்டென்றும் என்பதைவிட ஹாசியபாத்திரமான வார்த்தையாமறியோம். அப்படியன்று சுபாவம் என்றதனால் ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளாக மாறிமாறிப் பரிணமிப்பதேயன்றி யொருக்காலும் நவமாகவொன்றும் உண்டாகவில்லையென்பதே தாற்பரியமென்னில்: எப்பொருள் இங்ஙனம் மாறிமாறிப்பரிணமிக்கிறதென்பார்க்கின் ஒருபொருள் அதின் குணங்களால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறதேயன்றிமற்றில்லை. அங்ஙனமாயின் அப்பொருள் மற்றொன்றாகப் பரிணமிக்கும்போது தன் குணங்களோடு பரிணமிக்கிறதா? அல்லது குணங்களை நீங்கிப்பரிணமிக்கிறதா? தன் குணங்களோடு பின்னும் இருக்கின் அது அவேயாமன்றி மற்றொரு பொருளாகவில்லை. குணங்களை நீங்கிப்பரிணமித்ததென்னில்? குணங்களாகவே பொருள் நிச்சயிக்கப்படுவதனாற் பரிணமித்தது அப்பொருள் என்பதுகூடாது, குணங்களோடுகூடிய பொருள்கள் பரிணமிப்பதில்லை. அக்குணங்களுக்கு ஆதாரமானது யாதோ அதுதான் இங்ஙனமானது என்னில்: அதுயாது என்பார்க்கில்! கடபடாதிகள் போலல்லாமல் அதீந்திரியமாய்ப் பிரபஞ்சவிலக்ஷணமாய் அத்துவிதிய சச்சிதானந்த சொருபமாகவேயிருக்கும். மற்றெப்பிரகாரம் உரைக்கினும் பங்கப்படும்.

மேலும் எவ்வண்ணமேனும் இப்பொருள்களாயாவது இவற்றிற்கு விலக்ஷணமாயாவது யுக்திக்கு அநேகமாகிய விசித்திரவல்லபமுடையதாயாவது இவைகளுக்கு உற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்கள் சித்திக்கும்படி சுபாவம் ஒப்பப்படின், அங்ஙனம் அஃது பிரகாசிக்கவேண்டும், அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின் பரோக்ஷமாயின் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களைத் தன்

னிடமாய் விளக்குவிக்கின்ற சாஸ்திரசித்த சர்வஞ்ஞ சகல வல்லபமுடைய சுவப்பிரகாச சசனேயாவான். யாரேனும் அம்மதத்தர்களில் ஒருவன்கூறியபிரகாரம் இச்சுபாவம் அநுபவசித்தமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதென்னில் அஃதும் சாஸ்திரசித்தமான அபரோக்ஷபிரத்தியக்ஷப் பிரகாசமேயாகும். ஆகலால் அம்மதமும் ஆலோசிக்கின் அத்துவிதத்தைக்கருத்திலடையதேயன்றி வேறில்லையென.

மாணாக்கன்—இவ்வாறுபமாகிய இம்மதங்கூட ஆலோசிக்குங்கால் மேலானபலனையுடைய பரவஸ்துவின் நிலைமையே பொருந்தியிருக்கின்றதெனத் தெளிந்தேன், ஆயினும் இங்ஙனந்தத்து ஒன்றாயிருக்க இம்மதங்கள் பின்னபின்னங்களாகப் பலவாறு தத்துவநிரூபணங்களைப் பேசித் தம்பிக்குந்திறமையுடையவையாகப் பிரவேசிக்கக்காரணமேதென:

ஆசிரியர்—கூறியபிரகாரம் சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் அத்துவித பரவஸ்துவே கருத்தாயினும் அஃது வாக்குமனதுக்கு எட்டாத பெருமை பொருந்தியதாதலால் அதனை மேலான சிரத்தாபக்தியால் அவரவர்கள் புத்தித்திறமை வித்வத்திறமையென்னும் தோத்திர புஷ்பங்களாகிய சப்தசக்திகளாலும், பின்னபின்னங்களாகவியாப்பிய தத்துவபேதவகுப்புக்களாலும், விஸ்தாரப்படுமாறு அப்பரவஸ்துவின் லேசமானபிரஞ்ஞையைவிரித்துப், பக்குவமறிவில் அவரவர்களின் விவேகத்திற்குத்தகுந்தபடி பிரகாசிப்பித்து; அவர்களும் அங்ஙனஞ்செய்த பக்திவிசேஷத்தால் மஹாமௌனத்தையேநிலைபெற அடைந்துநின்றார்களேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால் எம்மதத்தைச் சார்ந்தவர்களும் பக்குவமறிவால் கிடைத்த மதசங்கேதமுடைய வாதங்களில் வியாமுகப்ப

டாமல், வாதங்கள் அனைத்தும்நீங்குமாறு நின்றிலங்காநின்றதாயும், விருத்திபேதம் தோற்றியொடுங்க ஆதாரமாகியும் இருக்கின்ற மஹாமௌனத்தையே நிலைபெற அடைய வேண்டும். அவ்வாறே தெளிவாயாகவென, மாணாக்கன் வாதத்திற்கு இடமற்ற நிர்விகற்பமாம் நிஜானந்த சமுத்திரத்தில் தானே தானாக முழுகிநின்றான்.

மதசங்கேத நிரூபணப்பிரகரணம்
முற்றிற்று.

௫-வது உபாஸ்திநிரூபணப்பிரகரணம்.

முதலாவது நரசிம்ஹோபாஸ்தி.

மாணாக்கன்—பின்பு நிஜானந்தவிலாசவுல்லாச ஆவேசனாய் விழித்து, ஆசிரியர் அடியிற் பன்முறைவிழுந்து ஆனந்தபாஷ்பம்பொழிந்து, நியாயமுதல் சகஜம்வரையுள்ள மதங்களின் சங்கேதபேத விவாதமென்னுங் கோளைநீக்கி அத்துவிதானந்த ரஸாமிர்தத்தையூட்டிய பெருங்கருணையால், இவ்விவேகம் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாக அநுபூதிநிலைபெறச்சாதனமாகிய சிலபின்னமாகிய உபாஸ்திகளையும் அருள்செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—உபநிடத்தில் பற்பல வுபாஸ்திகள் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதில் இவ்விடத்தில் நரசிம்ஹ இராமச்சந்திர சுப்பிரமண்ணிய வுபாஸ்திகளின் கருத்தை சுருக்கிச் சொல்லுகிறோம்.

பிரபஞ்ச சூந்யகார விருத்தியாகிய சமஷ்டியானந்தமயகோசத்தை நிலைபெற அடைந்து, அதனை க்ஷீரசாகரமாகவும் சமஷ்டி விசேஷசக்தியை ஆயிரஞ்சிரம் பொருந்திய

ஆதிசேஷனுடனும் பாவித்து, மகத்தத்துவத்தையுபாதியாக வுடையவராயும் சூரியகூடஸ்தசிவனைத் தங்கியத்தைச் சொரூபமாக வுடையவராயுமுள்ளார். இக்கணத்தின் சாதகர்களுக்கு வெளிப்படையாது நரசிம்மவடிவத்தைத் தரித்த திவ்வியமங்கள விக்கிரகங்களை அவ்வாதிசேஷ சயனத்தில் இபாவித்து, சமஷ்டிபஞ்சபூதம் சமஷ்டிபஞ்சகருணம் சமஷ்டியிந்திரியசகசம் சமஷ்டிப் பிராணசகசம் சமஷ்டிமனம்புத்தி இம்முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களையுபாதியாயுடைய சைதந்நியம், அந்தந்தவுபாதிபேதங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற பின்னபின்ன குணசத்தி வைசித்திரியங்களையுடைய பேதவுருப்புப்படியுபாதிபேதத்தால் திவ்வியமங்கள விக்கிரகங்களைப் பொருந்தி, வரிசையாகச் சூழ மூன்று விருத்தமாகி அ-அவை இவ்விலக்கம் பொருந்திய வியூகங்களாகப் பாவித்து, நரசிம்மவடிவம் பூண்டு தங்கள் காரணமாகிய பிரதான நரஸிம்மமூர்த்தியைச் சகுண நிர்க்குணமாகத் தாதான்மியமுடையவர்களாகப் பிரகாசிக்கின்றதாய்த் தியானித்து, அப்படியே மூலநரஸிம்மனைச் சகஸ்ரகோடிகிரீடராகவும் திரிநேத்திரராகவும் நீலகண்டராகவும் பிநாகபாணியராகவும் ஸ்ரீவற்ச இருதயராகவும்: தேவநரபசுபக்ஷி முதலிய யாவத் ஜெந்துக்களும் தன் அவயவங்களைப் பொருந்திச்சலிக்கின்ற தன்மையால் பிரபஞ்சசரீரியாகவும், வீரவுக்கிரபத்திர நரசிம்ம முதலிய இந்நாமம் பொருந்தினவராயும் தாதான்மியமாய்த் தியானித்து அபேதமான நரசிம்மப் பிரத்தியக் சைதந்நியத்தால் தனது சரீரத்துள்ளடங்கிய சகலபிரபஞ்சத்தையும் வியூகங்களோடும் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பித்து அப்பிரபஞ்சத்தையும் வியூகங்களையும் வியாபகமான நரசிம்மமூர்த்தியிலயிப்பித்து, அம்மூர்த்தியையும் வியாபகசைதந்நிய வுபாதியிலயிப்பித்து, அவ்வியாபகமான அகண்ட

சைதந்நிய வுபாதியாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மகத்தத்துவத்திற்கு சகஸ்திர பணமணி மண்டிதனாகிய ஆதிசேஷனை இலக்கமில்லாதகற்பனாசக்தியைப் பிரதானமாய்ப் பொருந்திய மனகருவியின் சமஷ்டி வல்லமை பொருந்திய விசேஷசத்தியாகக் கண்டு, அபின்னமாய் லயிப்பித்து அப்படியே சமஷ்டியானந்தமயகோசமென்னும் சமஷ்டிலயோபாதியில் சரீரசாகரத்தை யதுமாத்திரமாகச் சேஷிப்பித்து, அவ்வியாபக சமஷ்டியானந்தமயகோசத்தில் முற்கூறிய மகத்தத்துவத்தை யானந்தமயகோச மாத்திரமாகச் சேஷிப்பிக்க யாவருக்கும் வுபாதிநீங்கி அகண்டானந்த மயத்தின் அநுபூதிமாத்திரமாகக் காணப்படும். இவ்வுபாதியையும் அதன்பிருக்கான சூரியகூடஸ்தபிரம சைதந்நியத்தி லயிப்பிக்க, அச்சதுர்ப்பாகாரவிருத்தியு நீங்கிய வுருசுத்தசைதந்நியமாத்திரமாகவே பிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசித்தலும் அவரது கருணையினாலேதான். அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்ற அவ்வநுபூதியை விழிக்குங்கால் நிலைபெற நீங்காமல் அடையும் பொருட்டு "நான் வீரன், நான் பத்திரன், நான் உக்கிரன், நான் நிருஸிம்ஹன் நான் நானே" என அக்ஷரங்களின் பொருளையும் விருத்தியநுபூதி சக்தியையுள்ளவாறு சைதந்நியாநுபவத்தில் அடைய, இவ்விரதிபந்த அபரோக்ஷாநுபூதிகனாகச் சாதகன் பவிக்கின்றான். இங்ஙனமுபாசிப்பாயாகவென;

மாணாக்கன்—அங்ஙனமே யதனைப்பொருந்தினவனாகி வினவுவான். கருணாநிதியாகிய பரமகுருவே! இந்நாமங்களின் பொருளையுள்ளவாறு மனதிலூன்றுக்கும்படி யுபதேசிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க;

ஆசிரியர்—பிரத்தியக் பின்ன பரமாத்மஸ்வரூபமாகிய

தனக்குப் பின்னமில்லாத சகுண நிர்க்குண ரூபியாய்ப்பிரகாசிக்கின்ற திவ்யமங்கள நரசிம்ஹ சுதர்சினத்தில் மூழ்கி நிஜானந்த பரவசராய் அருளுவார். * ந்ரு எ-து வியாபகம் ஸிம் எ-து வெய்த்தம். ஹ எ-து ஹனனம் கெடுத்தல் எனப்படும். இம்மூன்று பொருளையுஞ் சேர்க்கில் சர்வவியாபகனுகிய சர்வபந்தகரன் எனப்படும். பிரதிபந்தங்களாகிய எச்சத்துருக்களும் எதிரிட்டு நோக்கத்தகாத உக்கிரகுண விருத்தியையும் அங்ஙனமே எதிரியின் அகஞ்செய்யாநின்ற விரகுண விருத்தியையும், திரிவிதபரிச்சேத சூந்யவியாபககுண விருத்தியையும், எக்காலத்தும் மற்றொர் உதவியில்லாத சொப்பிரகாசகுண விருத்தியையும், கடபடாதிபிரபஞ்ச சத்தாபேதங்களைத்தனது சத்தையால் வாதிப்பதான ஆன்மசத்தையை எவ்விடத்துமுளதாகச் செய்யத்தக்க குணவிருத்தியையும், தனது வியாபகத்தால் சாதகனது பெத்தமனைத்தையும் ஹரிக்காநின்ற குணவிருத்தியையும், பிரதிபந்தங்களான எச்சத்துருக்களும் முன்னிலைகொள்ளப்பயப்படத்தக்க குணவிருத்தியையும், எக்காலத்தும் தனதியல்பால் சாதகர்களுளத்தில் மேலாய மங்களசுபாவமுடைய நிஜானந்தகுண விருத்தியையும் யாவரையும் வசீகரிக்கின்ற பிரமாதமெனும் மிருத்துவை வதைக்கத்தக்க குணவிருத்தியையும், பிரத்தியக்பின்னபரமான்ம சொரூபமாகிய ஐக்கியகுணவிருத்தியையும், அபரோக்ஷமாகிய பிரத்தியக்கைகரஸமாம் ஏகார்த்த சொரூபகுண விருத்தியையும், பொருந்திய உக்கிராதி நாமபேதங்களையுடைய நான்கு பாதங்களால் பிரகாசிக்கின்றதாகியும் முப்பத்திரண்டு வர்ணங்களால் அவ்விலக்கணமுடைய அம்சமூர்த்திகளை நிரூபிக்கின்றதாயுமுள்ள ஆநுஷ்டுபமெனும் மந்திரராஜத்தால்,

* ந்ரு என்னும் வடமொழி தமிழில் நரவென மரீஇயது.

மூன்றுபாதங்கொண்டு மூவாவரணரூபமான மூன்றவஸ்தைகளும் ஒருபாதத்தால் அவஸ்தாதீதமாகிய கூடஸ்தசிவசைதந்நியமும், அதில் சகுண நிர்க்குணவிஷயமான வுபாசனை விவேகவிருத்தியநுபூதி யிவைகளால் லபிக்குமாறு உபதேசித்தபடி யநுபூதியையடைந்து, தநுல்லாசவிலாசியாய்ப் பவிப்பாயென்றருள: மாருதிக்கும் அப்படியே அந்நிருகேசரி வித்தியானந்த ரசாயனத்தில் முழுகிக்கிருதார்த்தருனான்.

அங்ஙனம் உள்ளமாருதிக்களைக் கருணையால்நோக்கிக் கிஞ்சித்ரகசியமருளுவார். இந்நாரஸிம்ஹம் வைஷ்ணவமாகப் பிரசித்தமாயிருந்திடினும் இவ்வாறு சிவசின்னத்தித்திருக்கக் காரணமெதெனநோக்கின், பரமபக்தராகிய பிரஹ்லாதருக்காக அவர் பிதாவைச்சங்கரிக்கவேண்டி ஸ்தம்பத்திலின்றும் அவதரித்த வோர்பாகங்கொண்டு நாராயணனுதசாவதாரத்துக்குட்பட்டிருந்திடினும், வேதசிரத்தில் ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்கவந்த மஹாவாக்கியத்தின் மூன்று பதங்களின் ஒருபதம் ஜகத்காரணவஸ்துவைப் பொருளாயுடையதாகி, சதாசிவனையதிஷ்டான தேவதையாகப்பொருந்தினதாகியும், ஒருபதம் பிரத்தியக்பின்ன அத்துவிதீய பிரமவஸ்துவைப் பொருளாகவுடையதாகியும் சிவசக்தி ஐக்கியமாகிய பரமேசுரனையதிஷ்டான தேவதையாகவுடையதாகியும், இவ்வித்தையாலுபதேசிக்கப்பட்ட நரஸிம்ஹர் அவ்வத்துவிதீய பிரமசத்தியாக நிரூபிக்கப்பட்டு அதனைப்பொருந்தியவராகியும் காணப்படுவதாலும், அப்படியே ஸ்மிருதியிலும் பிரதோஷ சமையத்தில் ஹரியின் சேவையின் நிமித்தம் செல்லலாகாதெனவும், அங்ஙனஞ்செல்லினும் நரஸிம்ஹ இராமச்சந்திர மூர்த்தங்களின்

விஷயமாயிருக்குறதில்லையென்றுங் கூறப்படுவதாலுஞ் சாக்ஷாத்காரிலெயே இங்ஙனமறியுமென மாணாக்கன் அங்ஙனமேயிருந்து அத்தியாநானந்த பரவசனானான்.

முற்றிற்று

இரண்டாவது இராமச்சந்திரவுபாஸ்தி.

மாணாக்கன்—விரித்தவ் இராமச்சந்திரவுபாஸ்தியையும் இங்ஙனமே யனுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க ஆசிரியர் அருளுவார்.

நீலமேகசியாமளராகியும் கடகமகுடாதி திவ்யாபரண பூஷிதராகியும் பீதாம்பரதாரியாகியுங் கர்ணாந்த விஸ்ராந்தலோசன பங்கேருகராகியும் அஜாநுலம்பிபாகுத்வயராகியும் அபாவமாங்கருட ஜாநகியோடும் ப்ரகலக்ஷ்மண சத்துருக்ன சமேதராகியும் சின்முத்திராங்கித கரகமலராகியும் இராவணசம்ஹார நிமித்தம் சின்மயமஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகியுமுள்ள தசரதாத்மஜ இராமச்சந்திர திவ்யமங்களமூர்த்தியை, ஹ்ருதயமெனுந் தேவர்வாசபூமியாகிய அயோத்தியிற் பாவித்து அத்தியாநானந்தத்தில் மூழ்கிப், பின்பு இவ்விலக்ஷணம் பொருந்திய இராமச்சந்திரமூர்த்தியைப் பிரணவார்த்தமாக அறிந்து அநுபவிக்கவேண்டும். அதெங்ஙனமெனில், இலக்ஷ்மணமூர்த்தியை அகாரத்தின் பொருளான சமஷ்டி விஸ்வசைதந்நியமாகவும், சத்துருக்னமூர்த்தியை உகாரத்தின் பொருளான சமஷ்டி தைஜஸசைதந்நியமாகவும், பரதமூர்த்தியை மகாரத்தின்பொருளான சமஷ்டி பிராஜ்ஞசைதந்நியமாகவும், இராமச்சந்திரமூர்த்தியை அகண்ட பிரணவத்தின் பொருளான சர்வாந்தர்யாமி பரமே

ஸ்வரசைதந்நியமாகவும் அறிந்து, அப்படியே ஜாநகிமூர்த்தியையும் சர்வஜகத் காரணமான மூலப்பிரகிருதியெனவும் கண்டு மூர்த்தாமூர்த்தங்களாகப் பிரகாசிக்கின்ற வியாபிய ஞேயங்களான இவர்களைத் தியாக விவேகவிருத்தியநுபூதிகளால் தாதான்மியப்படுத்தி அகங்கிரகோபாஸ்தியால் உபாசிக்கவேண்டும்; ஆகலால் அவ்வாறுபாசித்து அவரது பிரசாதத்தால் ஆன்மசொருபத்தை நிலைபெறவடைவாயாகவென.

அப்படியே மாணாக்கன்—அவ்வாறு உபாசிக்கத்தொடங்கி வினவுவான். ஹ்ருதயமெனுந் தேவர்வாச பூமியாகிய அயோத்தியென்றது எத்தன்மையதென;

ஆசிரியர்—ஸ்தூல சூக்குமோபாதிகளாகிய விஷயப் பிரகாசங்களெனுந் தேவர்கள் நிலைபெற்று வசிக்கத்தக்கதாகியும் யாராலுங்குறிப்பால் தகையத்தகாததாயும் உள்ளது எத்தன்மையதோ அத்தன்மையுடையதெனவருள;

மாணாக்கன்—அங்ஙனமே கருவிகரண வல்லபங்கள் பிரவேசிக்கத்தகாததாயும் இவைகள் தோற்றியொடுங்கத் தக்கதாயும் விருத்தியின் தோற்றம் ஒடுக்கம் இவைகளால் அற்பபரிச்சேத முடையது போலக்காணப்படுகின்ற தாயுமுள்ள ஹ்ருதயமெனும் முற்கூறிய பொருளுடைய அயோத்தியில் அவ்வாறே தியானித்து, அத்தியாநாநுபூதியிற்கண்ட மூர்த்திகளை யுபதேசித்த பிரகாரமே அகாரத்தின் பொருளான சமஷ்டி ஜாக்கிரத்தை யபிமானிக்கின்ற விஸ்வனை இலக்ஷ்மணரோடு தாதான்மியப்படுத்தி அவனையுந்தனது விஸ்வசைதந்நியத்திற்கு அபேதப்படுத்தி உபாசித்து, அவ்வுபாசனபலத்தால் அவரது பிரசாதங்கொண்டு அவ்வகண்டவிஸ்வசைதந்நியம் விஸ்வனாகிய தானாகப்பிரகாசிக்க, அக்

[illegible] அச்சைதந்நியவுபாதியில் தனது ஸ்தூலதேகமும் [illegible] தூலப் பிரபஞ்சமும் விலவசைதந்நிய மாத்திரமாகச்செய்ததுபோல, அவருந்தனக்கு வேறுபில்லாமல் விலவசைதந்நியமாத்திரமாகவே பிரகாசித்திருக்க, அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்து உகரத்தின் பொருளாகிய சத்துருக்னனார் சூக்ஷுமசமஷ்டிலிங்கசரீர அபிமானியாகிய ஹிரணியகர்ப்ப [illegible] சைதந்நியத்தோடு தாதாத்மியப்படுத்தி, அங்ஙன [illegible] வியஷ்டிலிங்க சரீராபிமானியாகிய [illegible] னக்கபின்னமாகக்கண்டு, முற்கூறியபிரகாரம் (ஸ்ரீ) கருவி [illegible] மாகிய சமஷ்டிலிங்க சரீரத்தையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்த அகண்டவிருத்தி சைதந்நியமாத்திரமாகத் தன்னு (ஸ்ரீ) வல்லபங்களையும் நீங்கிச்சேவிக்க, அவ்வாறே வியஷ்டிசமஷ்டியான சூக்குமசரீரம் சொப்பனாவஸ்தையோடும் நீங்கினவரோ இச்சத்துருக்னருங் கருணையாலனும் சேவித்துநின்றதை நோக்கி ஆச்சரியப்பட்டு, மகரத்தின் பொருளானபரதமூர்த்தியை சமஷ்டியானந்தமயகோசமாகிய வகண்ட காரணோபாதி சைதந்நியத்திற்கும் வேறுபடாமல் [illegible] அவரது கருணையால் முற்கூறிய அகண்ட [illegible] சைதந்நிய உபாதியத்தோடு [illegible] அஃதாம் [illegible] வேறுபில்லாமல் சேவிக்க, அவ்விடத்தில் [illegible] மன்ற [illegible] நீங்கப்பெறல் [illegible] அவ்விடத்தில் [illegible] விழித்து பிரணவத்தின் பொருளின் [illegible] இராமசந்திர மூர்த்தியின [illegible] கருணையா [illegible] சமஷ்டி [illegible] பிரகாசிப்பிக்கின்றதாகியும் அவ்வுபாதிகளின் [illegible]

யும் அவற்றிற்குச்சாக்ஷியாகியும் அவ்வுபாதிகளாலுமுற்கூறிய மூர்த்தாமங்களைப் பொருந்தியதாகியுஞ் சர்வசாக்ஷியாகியுஞ் சர்வஞனுமாகியும் பிரகாசிக்கின்ற ஜகத்காரண சைதந்நியமே இராமசந்திர மூர்த்தியெனவும் அவ்விதேராபாதியாம். மூலப்பிரகிருதியே சாநகிதேவியெனவுங் கண்டு உல்லாசிக்க, வியக்தப்படாத அவ்வியக்தோபாதியாம் அச்சாநகிதேவி தனதுகருணையால் அநுமாத்திரமாகச்சேவிக்க, அங்ஙனமே இராமசந்திரமூர்த்தியுஞ் சர்வசாக்ஷியாகிய பிரத்தியக்பின்ன பரமான்ம சொரூபமாத்திரமாகச் சகுதனது கூடஸ்தசைதந்நியத்திற்கு வேறுபடாமல் தனதுபாதியுடன் அஃதுமாத்திரமாய்ச் சேவித்துப்பிரகாசிக்க, சத்துருக்கனும், அவரது கருணையால் நித்தியதிருப்தனாகி பிரமானந்த சாப்பாரூடி விஞ்ஞானியாயினான்,

மாணாக்கன்—முன்னுபதேசித்த நாரசிம்மமூர்த்தத்தில் சிவசின்னம் வரக்காரணமேதெனச் சங்கித்ததற்கு சமாதானங்கூறியவாறே, இராமசந்திரமூர்த்திக்கும் சிவசின்னமிருக்கலாமோவெனச் சங்கைவரலாம் ஆதலால்தனையுமுபதேசிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—பஞ்சமுக-திரிநேத்திர-நீலகண்ட பிநாகபாணித்துவ முதலாகிய லக்ஷணங்களைப் பொருந்தியவராக சாஸ்திராந்தரங்களிற் காணப்படுகிறதும், இராமதாபனீயமெனும் உபநிடதத்தில் இப்பிரணவார்த்தரூபமாக ஸ்ரீஇராமசந்திரமூர்த்தியை நிரூபித்தவாறே அப்பிரணவத்தின் பொருளாக, அத்துவிதமாகியும் சாந்தமாகியும் துரியமாகியுமுள்ள சிவன் அவனே யான்மா. அவனே யறியத்தக்கவன்," என முடிவாகவுபதேசித்திருப்பதினாலும், அவ்வுபநிடதத்தால் அறியத்தக்கபொருள் நிஷ்பிரபஞ்ச துரிய

சிவசைதந்நியமாகிய ஆன்மாவே அபரோக்ஷாநுபூதியின்
பொருட்டுபதேசிக்கப்பட்டதென நிர்ணயிக்கலாம். அவ்வா
றே நரஸிம்ஹதாபநீயமும் பிரணவார்த்தத்தின் முடிந்தபொ
ருளாகவுபதேசிப்பதினாலும் அந்தணமே மாண்டூக்கியஉபநி
டதமும் உபதேசித்திருப்பதினாலும். மேலும் இலக்ஷ்மண
பரதசத்துருக்னர்களை விஸ்வதைஜஸ பிராஜ்ஞர்களாக நிரு
பித்து இராமச்சந்திரமூர்த்தியை பரமேசுரராக உபதேசித்த
தினாலும், இராவணஸம்ஹார நிமித்தம் அவதரித்த காரண
ணாது தசாவதாரத்துள் கூட்டப்பட்டிருப்பதுபோல் தோற்றியி
ருப்பினும், இச்சுருதியின் பிரபல தாற்பரியத்தால் சிவரூபத்துவ
மேயன்று. ஆனால் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக்கூறியதில்
பிரயோசனமேதெனில், நியூனதானுபாதக ஆரோபிதமெ
ன்குணத்தால் நியோஜனம்போற்றுகின்றதும் விஷ்ணுஅவ்
பாவவிசேஷம் அக்குணத்தாலுண்டாம் அங்ஙனந்தோன்று
து. இவ்வபிப்பிராய விசேஷமென்பதே. மேலும் இவ்வி
டையத்தில் சுருக்கமாகத்தெளியுமாறு ஒரு நிரூபணமுமு
ண்டு. பிரணவார்த்தமாகக்கூறிய பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்
மகேசுரரென்ற பிரணவாதிஷ்டானதேவதைகளில் விஷ்ணு
இரண்டாம் அக்ஷரத்தின்பொருளாக சர்வசுருதி சித்தமாக
விருக்க, அவரது அவதாரமாகிய இராமச்சந்திர மூர்த்தியி
னிடமாய் அப்பிரணவார்த்தோபாசனையை சுருதிவிதித்தல்
எது காரணமென பார்க்கில், இம்மூர்த்தியில் சிவசைதந்நிய
பிரதிபலனதிக்ஷமுமாமெனத் தெரியலாம் என்றருளமா
ணாக்கனவ்வாறே யான்மாராமனாகி விலாசித்தான்.

முற்றிற்று.

௨-வது சுப்பிரமணியவுபாஸ்தி.

மாணாக்கன்—பிரமவித்தியா சம்பிரதாயப் பிரவர்த்த
கதேசிக சிகாமணியாகிய சுப்பிரமணியவுபாஸ்தியை யினி
யருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—நிஷ்களங்கமாகிய ஆகாசத்தில் எக்காலத்
தில் வரிசையாயுதித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சட்ராகு சந்திரம
ண்டலங்களைப்போல் சிதாகாசத்திலுதித்துப் பிரகாசிக்கின்
ற சடானனபங்கயத்தையுடைய சுப்பிரமணியரது திவ்வி
யமங்கள மூர்த்தியை, சந்திரகலாதரராகியும் ரத்நகசிதகன
கமயகிரீடச்சட்க அலங்கிருத சட்சிரத்தராகியும், கனகமய
ரத்ந குண்டலத்துவாதசங்களால் சோபியாநின்ற விகசிதமு
ககமல சட்கராகியும், தயாநேத்திர அஷ்டதசநயனமுடை
தராகியும், நீலகண்டராகியும் சொர்ணமயகேயூரங்களால்
அலங்கிருதமான பன்னிருபுஜராகியும், குக்குடத்துவஜராகி
யும் சத்திபாணியாகியும் மயூரவாகனராகியும், சுவர்ணமான
தவிலாசத்தால் ரஞ்சிக்கின்ற சரணகமலநூபுரத்தொனியினி
னாலும் உதித்த நவவீரர்களால் சூழப்பட்டவராகியும், வள்
ளிதெய்வானை சமேதராகியும் இவ்வாறே உசிதங்களான சு
ர்ணாபரணங்களாலும் பீதாம்பரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்ப
ட்ட சர்வாவயவராகியும், குங்குமவர்ணராகியும் தியானி
த்து அவரது கருணையால் நிஜபோதானந்தனாகப் பயி
ல்வாயாகவென:

மாணாக்கன்—அப்படியேயுபதேசித்தவாறு தியானித்
து ஆன்மானந்தத்தின் மூழ்கிநின்று தாஸுணவெத்தகைக்கண
ராகிய பரமகுரோ! கருணையாற்றிமைக்க இத்தியானானந்த
ரசமகிமையை யென்சொல்வேன்! நகமுதல் சிரம்வரை இந்

திவ்ய மங்களமூர்த்தியின் ஒவ்வோர் அவயவங்களிலும் தியானமார்க்கத்தால் அறுபது தத்துவரூபமான இவன் மனமும் வாக்கும் மனமெட்டாத அனந்தகிரணங்கள் அவ்வவ் அவயவத்திலும் பதிந்து, திகைக்கவுஞ்சொல்லவும் வல்லமையின்றியாகின்றேன். ஆயினும் இவ்வுபாசனையின் மகிமாதிசயங்களை இவனது மனதிற் பிரகாசித்து சோபிக்குமாறு கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென:

ஆசிரியர்—ஆனந்தமே பிரமமென்றுபதேசிக்க சுருதியினால் ஆனந்தத்தையே சொரூபலக்ஷணமாகவுடைய திரிவிதபரிச்சேத சூன்யமாம் பரவஸ்துவாது அதிஆதித்தப் பிரகாசிப்பதான அருபவசொரூபமே சுப்பிரமணியமெனப்படும். எங்ஙனமெனில் சு-ஆனந்தம்-பிரம்ம—திரிவித பரிச்சேத சூன்யம்—ணியம்-அதிஆதித்தப் பிரகாசிப்பது ஆகவால் சேர்த்துப் பொருள்படுத்தின் மூன்றுகூடியதேயாகும். நிர்க்குண சிவதத்வமெனும் பரவஸ்து எங்ஙனமோ அங்ஙன் சத்தியும் அங்ஙனமேயாகும். அங்ஙனமாயின் நிர்க்குணத்தன்மையால் நிருவிகற்பங்களெனலாம், அச்சிவசக்திகளின் சம்பந்தமும் நிருவிகற்பமேயாகும். அதிஆதித்த சிவசக்திகளின் சமரசாநந்தாநுபூதியும் நிருவிகற்பமேயாகும்; அவ்விதமாயின் சிவசக்தியபேதமாயுதித்த அச்சமரசாநந்தாநுபவமே யுள்ளவாறு தன்னியல்பு வெளிப்படும் நிமித்தம் சுப்பிரமணியமெனும் அனவர்த்தமானப்பொருட்டு மூன்றுகூடியபிரகாரம் திவ்யமங்கள மூர்த்தம்பூண்டு பிரகாசிக்கின்றது. ஆதலால் சகுணபாகத்திலுஞ் சிவனதுமுகம் ஐந்துஞ் சத்தியினதுமுகம் ஒன்றுங்கூடிய ஆறுமுகத்தால் சிவசக்தி ஐக்கியத்தைத்தெரிவித்து, அப்படியே யோகமார்க்கத்தால் பரவஸ்துவையடைதற்க்க ஆதாரமான சடா

தாரங்களிலும் அவைகளில் உபாசிக்கத்தக்க பரவஸ்துக்களுந்தானே யெனக்காட்டும் நிமித்தம் ஷண்முகத்தவராகின்றார். சுருதியிற் பிரணவத்தின் பூரணப்பொருளாகப் பரமசிவன் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல அங்ஙனமேயித்திவ்யமங்கள மூர்த்தமும் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதனால், நாதப்பிரமமாகிய பிரணவத்தின் சப்தசக்தியால் அறுமாத்திரமெனும் பிரணவார்த்தரான சிவனுக்கும் இச்சுப்பிரமணியருக்கும் பேதமின்மையால் இவரே பரவஸ்து. இந்நாதப்பிரமமாகிய பிரணவத்தின் அம்ச அதிஷ்டான தேவர்களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் மகேசுரர் சதாசிவர் விந்துநாதம் சக்தி சிவமெனும் ஒன்பது தத்துவங்களும், பிரணவராகிய இச்சுப்பிரமணியரது நாதப்பிரமமாம் திருநடிக்கின்ற அடியின் நூபுரஸ்தானங்களான அம்சவொலியினின்று முதித்த அத்தத்துவங்களின் பூரணவல்லபங்களை நவவீரர்களெனும் நவவடிவங்கொண்டு உபாசிக்கின்றன. பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களின் உபாதிகளாகிய முக்குணங்கள் பிரபஞ்ச காரியோன்முகங்களாக இத்தேவர்களோடும் பிரகாசிப்பதைத்தன்னிற்றரித்து, அவைகள் தனது அம்சங்களாகக் காட்டாநின்ற பிரகிருதிபேதத்தாலும் ஏகாகாரமாகிய திரிசூலமேனும் அஸ்திரதேவன் ரூபம்பூண்டு பசுபதியினது சின்னமாவதுபோல, இத்தேவரது கஜமலத்திற்றரித்த சக்தியெனும் அஸ்திரதேவ சின்னம் அவ்வாறு முக்குணத்தின் பேதமைத்தியாததுகொண்டு, அகண்ட சிற்சக்தியேயாம். அப்படியே—கு-ஹ-அதனைக்கு—டைந்துசெய்கிறதேயியல்பாயிருப்பதால் கோழிக்குக் குடமென்று பெயராம். ஆதலால் "கு-சத்தத்" என்ற சூக்கிரத்தால் சுவ சத்தரூபமாகிய ஞானப்பிரகாசத்தால் அனேகன்தயுந்துவைதமின்றிப் பேதிப்பதாம்; கு-குச்சிதமாகிய மு

வாஞ்ஞானம் விசேஷபதார்த்தரூபத்துவைதப் பிரபஞ்சம்; இதனை அத்துவிதமான தனது சொரூபசத்தையால் பேதிப்பதும் பொருளாயுடைய தானும் சின்னதாராகியும் விளங்குகின்றார். நானாவித விசித்திரதர அலங்காரம்பொருந்திய முக்குணமெனும் பிரபஞ்சநாம ரூபவிலாசமான தோகையை விரித்தாடாநின்ற முக்குணத்தின் சமுதாயம்பொருந்திய மூலப்பிரகிருதியா மயூரத்தை வாகனமாயுடையவராயும், பின்னபின்ன அபிவிருத்திகளைப் பிரதிகளையநுக்குதமாக வியாபித்துப் பிரபஞ்சம்யாவையும் பிரகாசிப்பிக்க ஆதாரமாய்நின்ற பிரபஞ்சைசுவரியாபாதக சர்வாதாரஞானமெனுஞ் சகவுபாதியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியத்தை இலக்கணமாயுடைய தேவயானையெனுஞ் சத்தியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் பாரிசராயும், அந்தர்முகமாயும் பகிர்முகமாயும் பிரகாசிக்கின்ற பிரமவிலாசமாகிய சிருஷ்டியாதி வல்லபமாயுஞ் சொரூபத்தினியல்பைப் எக்காலத்தும் நீங்காது நிலைபெறச் செய்யாநின்ற நவதத்துவங்களுடையவும் பரதத்துவத்தினுடையவுஞ் செல்வங்களாகிய குசுமங்கள்விகசிக்கித்தக்கவுபாதியெனுங் கொடியிற் பிரதிபலித்துப் பிரகாசியாநின்ற சைதந்நியத்தைக் இலக்கணமாகவுடைய வல்லியெனும் ஓர் பாரிசராகியுஞ் சமஷ்டியகந்தாபிஜமாகிய சூந்யாகார அவ்வியத்திமெனும் நகாத்தைநத்தனத்தால் பிராப்தமாகிய மகா அகங்காரத்தில் பிரதிபலித்த அநேகபிரமாண்டாதிபதியாகிய அகங்காரியெனுஞ் சூரனைக்கொண்டு; முற்கூறிய இலக்கணம்பொருந்திய அஸ்திரத்தால் தனது சத்சொரூபத்திற்கு வேறுபடாத நித்தியத்துவத்தையளித்து, அவனதுபாதியை மயூரமெனும் வாகனமாக்கியும், அவ்வுபாதியிற் பிரதிபலித்த அவனது அகங்காரி சைதந்நியத்தையவ்வுபாதியினின்று மீட்கிஞான நித்தம்பொருந்திய குக்குடத்துவஜமாகச்செய்

தும் அவ்வாறு பிரகாசியாநின்ற ஸ்ரீ ஜெயந்திபுரமெனுஞ் சச்சிதானந்தபுராதிபராகிய சுப்பிரமணியரை அபாரமகிமைபொருந்தியவரென்றறிந்து தியானிப்பாயாகவெனவருள;

மாணாக்கன்—உமையினது நூபுரத்தினின்றும் தெரித்த நவரத்தங்களிற்பிரதிபலித்த நவசக்திகளிடமாய்ப் பரமசிவத்தின் பிரதிபலனமுண்டாக நவவீரர்கள் உற்பத்தியானதாய் பிரபலப்பட்டிருக்க, ஷண்முகராதானேத்திரத்தினின்றும் அவர்கள் உற்பவித்ததாகக்கூறியது எங்ஙனங்கூடுமெனா;

ஆசிரியர்—அதற்குஞ் சிலவிடத்திற் பிரமாணமுளது தான் மேனுந்தேவிக்கு உமாவென்றநாமம் பிரணவரூபமானதாலும் பரமசிவனது நாமமும் அப்படியேயாதலாலும் பிரணவமென்பது நாதப்பிரணவமாதலாலும் இவ்விடத்து அஃது நிரூபிக்கப்படுதலாலும் ஏகார்த்தவாசகமாய் அபேதமாதலாற் கூடலாம் என;

மாணாக்கன்—அச்சம்சயம்நீங்கிஉபதேசித்தபடி தகராகாசத்தில் அத்திவ்யமங்கள மூர்த்தியைத்தியானித்து விசேஷவிருத்தியால் நோக்க, அவ்வாறே அவரது கருணையால் அவ்விருத்தியநுபவங்களுதிக்க அவ்வநுபூதியில் அநுபவித்த சச்சிதானந்த விலாசமாம் பிரத்தியக் பின்னபரமாத்மசொரூபமாகிய சுப்பிரமணியரை அபரோக்ஷாநுபூதியாகவடைந்து, அங்ஙனமே அநவர்த்தநாமமாகிய திரிவிதபரிச்சேதமில்லாத ஆனந்தவடிவமாகியே பிரகாசித்து நின்றான்.

முற்றிற்று.

௰௨-வது பிரணவாநுசந்தானப்பிரகரணம்.

கூ-வது ஞானமார்க்கம்.

பின்பு மாணாக்கன் விநீதனாய் ஆசிரியர்திருவடிகளை வணங்கி அவ்வேதிமயங்கருணை யிருக்குசருதிகூறிய கர்மபக்திபோக ஞானங்களின் அநுஷ்டானாநுஷ்டானப் ஒதிட்டதுபவிக்கும்படி தெளிவு அருளவேண்டுமெனா:

ஆசிரியர்—சுருதியின் சாரமாகிய பிரமப்பிரதீகமான ஏகாக்ஷரமென்னும் பிரணவாநுசந்தானத்தைத் தெரிய வருணிக்கின்றோம். அஃதாவது உள்ளபடியதிகாரமுடைய யதீந்திரரென்னும் வைதிகசிரேஷ்டர்களான ஞானிகளது இருதயத்தில், இந்திரியர்களாயுஞ் சிதப்பிராணர்களாயுஞ் சிதமனஸ்களாயும் பவித்து அநுசந்தானிக்குங்கால், அகர-உகர-மகரங்களாகிற மூன்றக்ஷரங்களைத் தன்னுளடக்கிய ஏகாக்ஷரமென்னும் பிரணவம் பிரகாசித்துநிற்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்குங்கால், பிரத்தியக்ஷ அநுமான உபமான சப்தங்களாகின்ற பிரமாணங்களாற் பிரகாசிக்கத்தக்க விராட்சரீரமான அநேககோடி பிரமாண்டமென்னும் ஸ்தூலப் பிரபஞ்சமெல்லாம் படமுக்கெதிர்க்கின்ற திரியம்போல வியாபித்துக் கலந்துநிற்கும்,

இவ்விதம் ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச சரீரியானவனது ஸ்ரேஷ்டத்வம்பாருக்குவல்லமை, திரிலோகாதிபதியாகிய தேவர் கோனென்னும் இந்திரபதவியும் பொருந்தி சொர்க்கலோக சித்திவசித்துவங்களைக இலங்கிநிற்கும்,

அவனது சரோத்திரமென்னுமொருவல்லபம், அஷ்ட திக்கென்னுமொருருவிங்கொண்டு: கிழக்கு-மேற்கு-தெற்கு-வடக்கு-கீழ்-மேல்-உள்-வெளி என்ற தன்கலைகளால் பிரபஞ்சத்தையளவைப்படுத்தி, விவகாரத்தில் தேசபரிச்சேதமின்றி, சாஸ்திரங்களிற்கூறிய கமாகம யோக்கியங்களாகிய, யஞ்ஞாசாரதவங்கள் முதலான சகிர்த் துஷ்கிர்தங்களென்னும் நல்வினை தீவினைகள் அநுஷ்டிக்கப்பட, தாரதம்மியமுடையனவையாகப் பலிக்கத்தக்க தேசங்களை, ஜீவர்களுக்குத் தெரியச்செய்து விலாசித்துநிற்கும்.

அவனது சக்ஷுவின் வல்லபம், இரவி என்னுமொருருவங்கொண்டு, ஸ்பர்ச-த்ருடி-கலை-காஷ்டை-நிமிஷ-கடி-முகூர்த்த-யாம-இரா-பகல்-தினம்-திதி வாரம்-பக்ஷம்-மாசம்-அயனம்-வத்சரம்-யுகம்-கற்பம் என்றது முதலிய கலைகளால் பூதவர்த்தமான பௌஷியத் என்னுங்காலவளவையுடையதாகப் பிரபஞ்சத்தைத் தன்னுளடக்கி, சிவாக்கினையாகிய சுருதி-ஸ்மிருதிகளான நூல்களிற்கூறிய விருவகையுடைய கர்மங்களநுஷ்டிக்கப்பட, அவற்றைத் தாரதம்மியமான பலமுடையவையாகப் பலிக்கச்செய்து, அவற்றுலாபாலாபங்களுக்கு ஆரோக்கியாரோக்கிய ஜனன-மரண-சிருஷ்டி-ஸ்திதி-சங்காரங்களென்னுங் கலைகளற்ற கலசக்தி வல்லமைகளாற், பிரபஞ்சத்தை வியாபித்து விவகாரத்திற் காலபரிச்சேதமின்றி விலாசித்துநிற்கும்.

அவனது நாவென்னுமொருகருவி, கார்ஹபத்தியம்-ஆகவநீயம்-தக்ஷிணம் என்றமூன்றுபிரிவுடைய அக்கினியெனுமுருவமெடுத்து, தன் தகனம்-பிரகாசம் என்ற இரண்டு சக்திகளில், தகனமென்றபாகசக்தியாற், சுருதிகூறிய யாகாதிநற்கர்மசமயத்தினது பிரகாசமென்னுமொரு

சக்தி பிராமணியமென்று கூறப்பட்ட பிரமதேஜசென்னு முருவத்தைப் பொருந்தி, அப்படியே ஜாதி-வருண-ஆச்சிரம தர்ம நீதி-குல கோத்திர-ரிஷிப்பிரவரபாரம் பரியங்களென்ன, கர்ப்பாதான புஞ்சவன-ஜாதகர்ம-நாமகரண-அன்னப்பிராசன-சௌள-கர்ணவேதன-உபநயன-விவாக-சதாந பசு-சர்ப்பபலி-ஆக்ராயணபசு-சோமயாக-சர்வமேதாமுதலாஜபே யாகயஜ்ஞாஷ்டாச்சயன-திருஷ்டிகைசயன- விசுவஜித்தென்றநுவர்த்திககர்ம சம்ஸ்காரங்களென்ன, ஷட்கர்மாநுஷ்டியா வேதாத்தியயன-அத்தியாபன-யஜன-யாஜன-தானப்பிரதிக் கிரகமென்ற ஷட்கர்ம அதிகாரங்களென்ன, இவற்றிற்கு அதிகாரஸ்தானமான ஆதாரவல்லமையுடைய தனது வல்லபத்தால், இவ்வித விவஸ்தை பிரசித்தத்தை வேதோக்த வேத குலீனர்களான பிராமண ஜாதியினிடமாயிருந்து, விதி விலக்குகளென்னுஞ் சாஸ்திர சமஸ்காரஜந்யப்பிரஞ்ஞா நிருவடியாற் பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசிப்பித்து, தன் வருதியிலடக்கி, விவகாரத்தில் தான் சுதந்திரமாய் விளங்கிநிற்கும். இவ்வித பிராமணியமெனும் பிரம்ம தேஜஸையுடைய அதிகாரிகளான வைதிகர்களால், முற்கூறியயாகாதியநுஷ்டான சமயமுடைய பாகசக்திபொருந்திய வைதிகாக்கினிகார்த்த ஸ்தானத்தில், விதிவத்தாக சமித்து-ஆஜ்யம்-ஹவிஸ்-புரோடாசம்-லாஜை-இவை முதலான ஓமத்திரவியங்கள் வைதிகசம்ஸ்காரமுடையனவாக ஆகுதிசெய்யப்படின்; கர்மகர்த்திரு-தேவதாகுணசக்தி-அபூர்வாதிபரிஞ்ஞானமுடைய யஜமானனது சிரத்தாபக்தியுடன் பரித்தவைகளை அவிர்ப்பாகமாக அதிகாரிகத்தேவர்களுக்கு விதிப்படியூட்டுவித்து, அவர்கள் மூலமாய் காலோசிதமான வருஷமுதலியவற்றால் பிரபஞ்சத்தைக்காத்தலும், இவ்விதிப்படி நடவாவிடின் அபாயகாரிஷ்டார்த்தஞ்சகித்தலும், அவ தன்னுருவைக்காட்ட

தேதி, விவகாரத்தில் தான் சுதந்திரமாய்ப் பிரகாசித்துநிற்பதோடு, இவ்வித யாககர்த்தர்களையும் அவர்களுள்ளத்தில் அபூர்வமெனும் வல்லபமாயிருந்து, பரலோகத்தில் மேலான தேவபோகங்களைப் பொசிப்பிக்கும்.

இந்தப்பிரகாரம் விராட்டு சைதந்யத்தின் ஒவ்வொரு கருவிகளேஸமஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தில் அதிகார தேவர்களாகப்பவித்து, முற்கூறிய யஞ்ஞாதாதவங்களாலுஞ் சத்தியாதியாசரணையினாலுஞ் சந்துஷ்டர்களாகிப், பரமசிவத்தின் ஆஞ்ஞைப்படி வருஷமுதலியவைகள் காலோபயோகியாயுண்டாகச்செய்து தநுகரணாதிகளைப்பலமாரோக்கியமிவையுடையவையாகவும் நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானமுடையவர்களது தநுகரணாதிகளைப் பகிர்முகமாகப்பவியாமலும் பாவவிருத்திகளில்லாதவையாகவும் பிரேரித்து நிற்கும்.

முற்கூறிய பிரணவத்தின் ஏகதேசமான அகாரமெனுமொருவர்ணத்தினநுபூதியுதிப்பு. இத்திக்பால தேவர்களைக் கருவிகளாயுடைய பிரபஞ்சசரீரியான பிரமாண்டகோடியாம் பிரபஞ்சத்தையும், அதைவியாபித்த சைதந்யத்தையும், அதன் கருவிகளாம் தேவதாகுணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், அவ்விதமாகவுதித்தற்கு ஆதாரமாய்நின்ற கருவிவல்லமைகளையும், அப்படியே வியஷ்டியிலிந்திரியங்களின் அதிஷ்டான தேவதாரூபங்களான இந்திரியப்பிரேரகவல்லபங்களையுங் காண்பித்து அப்படியே சமஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தை நானெனவபிமானிக்கும் விராட்சரீரியினதிகாரிகமான அவனது அதிகாரசம்பத் தைசுவரியபோக போக்கியமுடைய சத்தியலோகத்தையும், ஜபாகுஸ்மசமானமாகியும் வாணிசமேதமாகியும் சதுர்முகமாயுமிருக்கிற பிரமனெனும் பெயருடைய தேவதாகுணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், அவன

வியூகமான நாதா-விந்தா தாயிசஜாபதியென்றமைந்தவதாகுணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், அவ்வளவு சுதந்திர சிருஷ்டிகர்த்திருவத்தையும். அவை வியூகங்களின் அவாந்திர சிருஷ்டிஸ்திதி சங்காரகர்த்திருத்துவங்களையும், தர்ப்பணப்ரதிபிம்பத்தைப்போல தனது வியாபகத்திலுள்ளடங்கிய இவ்விதஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தை அதிலேவியாபித்த அகண்டாகாரவிருத்தி தர்ப்பணத்தில், அப்பிரபஞ்சத்தையுதிப்பித்துப் பிரகாசிப்பித்து, இச்சமஷ்டி விசனத்தைச் சரீரமாகவும் அவ்வகம் விருத்தியேயும் பிரதிபிம்பித்து விளங்கிய சைதந்நியத்தை விராட்டுசரீரியாகவும் இவ்விதகாரியில் தானென வியாபித்து விளங்கிய விசனசைதந்நியத்துக்கு அவ்விராட்டு சைதந்நியம் வேறில்லாததாகவும், அந்தேவதாகுணசக்தி வைசித்திரியங்கள் இலத்திரியாகவும் நிரூபித்துநிற்கும்.

உகாரமென்னுமொரு அக்கரம், முன்னுதித்த சமஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தையும், பிரபஞ்சசரீரியான வைகண்டவிராட்டையும் ருவகண்ட விசுவனது வியாபகத்தையும், அகண்டருசித்திரியபஞ்சக அகண்டதர்மேந்திரியபஞ்சக, அகண்டப்பிராணபஞ்சகமென்றமையப்பினான்காலும் சுத்தம்புத்தியியும், அந்தக்கரணதிரயமாகவடங்கிய மனம்புத்தி இவைகளின், இப்படிப்பதினொரு தத்துவங்களையுடைய லிங்கசரீரமென்பதைத்தவம், உள்ளும் வெளியும் வியாபித்துத், தன்னையும் அதனுட் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கும் சைதந்நியத்தைநாதமுதிப்பித்து அவ்வியாபகத்தைச் சரீரமாகவும், அதனை ஞானவகம் விருத்தியால் வியாபித்த வைகண்டவிதா பிரவிசியகர்ப்பசரீரியை, ஹிரண்யகர்ப்பனது இலிங்கசரீரவசத்தின்னை தைஜசனுக்குவேறில்லாமல் தைஜசனுடைன் பிரகாசிக்கும்படிசெய்

து, பரிபாலனகர்த்திருத்துவமாகியும், சங்குசக்கிரதாரியாகியும், இலக்குமி சமேதராகியும், வைகுண்டாதிபதியாகியு, முள்ள காரணமொனுந்தேவதா குணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், அவரது வியூகங்களாகிய அவாந்தர சிருஷ்டிஸ்திதி சங்காரகர்த்தாக்களான அநிருத்த பிரத்யும்ன சங்கர்ஷணர்களான தேவதாகுண சக்தி வைசித்திரியங்களையும், இவனது குணசக்தி வைசித்திரியங்களாக விகசிப்பித்து நிற்கும்.

மகாரமென்னுமொருவர்ணம், முற்கூறியசமஷ்டி ஸ்தூல சூக்குமங்களின் பிரபஞ்சங்களையும், அவற்றைச் சரீரங்களாகவுடைய விராட்டு இரணியகர்ப்பர்களென்ற சமஷ்டி சரீரிகளையும், அவர்களின் அதிகாரிக தேவதா குணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், தனது சத்தியால் காரணத்து அதுபூதியிலுதிப்பித்து, அவற்றினுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கின்றதாகியும், அவற்றினுற்பத்தி லயங்களுக்குக் காரணமாகியும், இத்தூல சூக்குமங்களின் குவிப்பின் வியாபியும், பிரபஞ்சத் தோற்றத்தையில்லாமற் செய்கின்றதாகியு, மிருக்கின்ற சமஷ்டிப் பிரபஞ்சகாரண சரீரமான அந்தரியாமியினுடைய வியாபகத்தையும், அதனைத்திருஷ்டிய தரிசன வியாபகத்தின்றிய கேவல திருஷ்டிருவிருத்தியாங்காரண வகத்தாபிஜ சக்தியால் வியாபித்துத் தாதான்மியமுடையதாக அவ்வந்தரியாமி சைதந்நியத்தையும், அவனது அதிகாரிகமானசப்தத்தை சுவரியங்களுடைய தானவைகலாசபதியாகியும், சந்திர சூடத்துவ கங்காதரத்துவ திரிநேத்திரத்துவ நீலகண்டத்துவங்களான இலக்ஷணங்களுடையதாகியும், சுத்தலயாதிகசங்காரசமாகியும், சமஷ்டிப்பிரபஞ்ச சங்காரகர்த்திருத்துவமாகியும், உருத்திராணிசமேதமாகியு முள்ள தேவதாகுண சக்தி வைசித்திரியங்களையும், அவனது வியூகங்களான

பவமிருட-ஹர-என்ற அவாந்திரசிருஷ்டி ஸ்திதிசங்காரகர்த்தாக்களான தேவதாருணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், இச்சாதகனது காரண சரீர வுபாதியையுடைய பிராஞ்ஞனுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் அநுபவிப்பித்து, விகார திசையில் முற்கூறிய இரண்டு சரீரங்களும், அவற்றின் தன்மையும், இவ்வந்தரியாமியான தலைக்கு வியாவகாரிக வுபாதியெனவும், காரணவுபாதி வியாவகாரிக பரமார்த்தோபாதியெனவும், நிரூபித்து நிற்கும்.

இம்மூன்றக்கரங்களுக்கர்த்தமாகியும், இவைகளுக்காதாரமாகியும், சர்வவியாபகமாகியுமுள்ளதாகப் பிரமமாகிய பிரணவம், சாதகனதுள்ளத்தில் அநுபூதி ரூபமாகப் பிரகாசிக்கிறது, தன் சக்தியால் முற்கூறிய மூன்று சமஷ்டிசரீரவுபாதிகளுக் கர்த்தனாகியும், கடம் அறியப்படாததுகொண்டு கடாஞ்ஞானமாகிய கடாவரணம் அஃதை அறிவது கொண்டு கடஞானமாகிய கடவிசேஷம். அஃது அறியப்பட்டதுபற்றி கடமென்றகாரியம்-இம்மூன்றும் உபாதானமாகிய மிருத்தில், முக்காலத்தும் கடமில்லாவிடில் அவ்விதமிருத்ஞானம் நிஷ்பிரதியோகியா யெப்படிப் பிரகாசிக்குமோ? அப்படி யியல்பாதுமே திரிவிதபரிச்சேதசூந்நியமாய் நிஷ்பிரதியோகிக சின்மாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கின்றதாயும், மிருத்தில் முக்காலத்தும் கடங்காணப்படாவிடினு, முலக வழக்கப்படி கடமென்ற விவகாரத்தால் பிரதீதிமாத்திர காரணமாகக் கடமோபிப்படின், இஃதுஇரசிதமென்ற சுத்திஞானப் பிரதீதியிலாசித மெப்பப்படியும் கற்பிதமாகவே சித்திக்கவேண்டும். அப்படிக்கடங் கற்பிதமாகச்சித்திக்கிட, முக்காலத்தும் அக்கடோற்பத்தி ஸ்திதிநாசங்களின்சம்பந்தங்களின்றிக், கடவிவகாரத்தாதுபாதாநமெனவும், சப்பிரதியோகிக பாவாபாவபதார்த்தங்

களுக்குள்ளொரு பொருளாகக்கடஞ் சித்தியாததனால், மிருத்துநிருபாதாந மெனவுமாகுதல்போல்? இக்கற்பிதமாகிய பிரபஞ்சமென்ற விவகாரத்தால் அபின்னநிமித்தோபாதாநனெனவும், அப்படியே முக்காலத்துந் திரிவித பரிச்சேதசூந்நியமாகியும், இப்பிரபஞ்சப்பிரதியோகிக பாவாபாவ பதார்த்தங்களுக்கு ஒன்றாக வில்லாததுபற்றி நிர்நிமித்த நிருபாதாநனெனவும், முற்கூறிய ஞேயஞானஞாதிருவென்னும் சமஷ்டியா மூன்றுவிதப்பிரபஞ்சமும்பிராதீதிகங்களானதால், சர்வாதிஷ்டான சித்தெனவும் பார்த்து, இவ்விகாரங்களையுள்ளும் வெளியுங்கலந்து வியாபித்த பிருதிவிவிகாரங்கள்கற்பிதமானது பற்றி நிர்விகாரமாய் அகண்டமாய்ப்பிரகாசிப்பதுபோல பிராதீதிகசர்வப்பிரபஞ்ச சாக்ஷியாகவும் நிர்விகாரமாகவும், சமஷ்டியான திருஷ்ட்ருதரிசந திருசியங்களின்றிய அகண்டசைதந்நியமாகவும், பிரகாசித்த வகண்டாகார சைதந்நியத்தைச், சாதகனது சுழுத்திசாக்ஷியான பிரத்தியக்சைதந்நிய மாத்தனக்குவேறில்லாமற்றானகவே பிரகாசிப்பித்து, அப்படியேசமஷ்டிபிரபஞ்சஸ்பூர்த்தி-அஸ்பூர்த்தி-இரண்டும் விபக்தப்படாத விவகாரத்தை முன்னிட்டு, அவ்வியக்தத்தன்மை சமாயிய சுருதியுக்தி யநுபவங்களாற்றோன்றி வியாவகாரிக சத்திய சமஷ்டிப் பிரபஞ்சத் துவம்சாதிகளுக்கு அதிகரணமாகியும், பரமார்த்தத்தில், பிரளயசுழுத்தி சமாதிகளில், சப்பிரதியோகிமாயாவது நிஷ்பிரதியோகிமாயாவது யாராலும் பிரதிகூற வுபகாரப்படாததனால் சப்பிரதியோகிக நிஷ்பிரதியோகிமாயின்றிய நிருபாதிக சைதந்நியமான சுத்தகேவல சொரூபசிவமாம் பிரத்தியக்க பரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரத்தை யருளி, அப்பிரகாரமே சமஷ்டி துரியோபாதியநுபூதியில், அவ்வியக்த ஞேய-அவ்வியக்தஞான-அவ்வியக்தஞா

திரு-வென்ற வியாபிகளையும், அவ்வாதிகாரிகர்களான, மகே
ஸ்வர-சதாசிவ-பிந்துதத்துவங்களிரண்டு தத்துவங்களை, சந்
திர சூடங்களாகியும் நீலகண்டங்களாயுமுள்ள மகேசுர
சதாசிவர்களில், மகேசுவரர் மகேசுவரி சமேதராகியும்,
சதாசிவர் பஞ்சமுகராகியும், மனோன்மணி சமேதராகியும்,
விளங்குகின்ற மூர்த்திகளான தேவதா குணசக்திவைசித்
திரியங்களுடையவர்களாகியும், பிரமா-விஷ்ணு ருத்திரர்
இம்மூவர்களும் மகேசுவராது வியூகங்களாகவும் ஈசான-
தத்புருட அகோர வாமதேவ-சத்தியோஜாதரென்று சிவச்
சின்னம் பொருந்திய ஐவர்களும், சதாசிவாது வியூகங்களா
கவும், அவரவர் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார திரோபாவஅநு
க்கிரககர்த்திருத்துவ முடையவர்களாகவும், நிருபித்து,
இவ்வியூகாதிப வியூகங்களான அவர்களது வர்த்துவங்களா
ச மஹா கைலாசமென்ற உலகங்களையும், குணசக்தி வை
சித்திரியங்களையும், அப்படியே, அவ்வியக்த கர்த்திருத்துவ
உபாதியாம் விந்துதத்துவம், அதின் குணசக்தி வைசித்திரி
யங்கள் இவைகளையும், அப்படியே புருஷப்பிரணவயோகத்
தாற்றோன்றிய அகாராதி மூன்றக்ஷரங்கள், அவற்றின் சமு
தாயமாகிய ஓங்காரம் விந்து இவற்றை வியாபித்ததாயும், இ
வைக்கு விகாரமின்றியதாயும். இவ்விந்துவை யதிகரித்து
நிர்க்கண்டாகிராகம்போலொலிப்பிப்பதாயுமுள்ள நாதத்
துவத்தையும் அதின் தொழில் சக்தியால் முற்கூறிய யாவை
யும் பிரகாசிப்பித்து, வேறொரு அபிவியஞ்சக சாமக்கிரி
யையில்லாது, அந்தகோபாதி அக்காரணங்கொண்டு நீங்க,
தொழிலுதவியுமின்றிப் பிரகாசிக்கும் சிற்சத்தியையும்,
(அப்படியே சித்தின் சக்தி சிற்சத்தியா? அல்லது சித்
தே சக்தி சிற்சத்தியா? என ஆலோசிக்கின், சித்தின் சக்
தியெனில், சித்துக்கு வேறாகி ஜடமாய் விடும். அங்ஙனசித்

தின் சக்தியாகாது. சித்தே சக்தி யெனில், சித்துக்குவே
றிலதாகி சக்தியிலதாகும். அக்கினியின் கணம் போல அங்
கிசமெனில், பார்த்திவாதி காஷ்டகவ்வியாதியை நீங்கி,
அக்கினியினுவாகாததுபோல, சித்துபாதியைப்பற்றிய
தாகுமேயன்றி, சித்தைப்பற்றிய தாகாது. இங்ஙனம் சத்
திதத்துவஞ் சித்துபாதியின்றி சின்மாத்திரமாய்ப் பிர
சகாசிக்க, அதனையும், இச்சிற் சத்தியுபாதியை விட்டு அவ்
வியாதியின்றி சித்து சிவமாதலால், இச்சத்தியுபாதி முற்
கூறிய பிரகாரஞ் சித்தியாவிடில், சத்தினுடம் உபாதியின்
றிப் பிரகாசிக்குஞ் சித்தே சுயம் பிரகாசமாதலால், இச்
சுயஞ்சோதியே பிரத்தியக்கானதால், அங்ஙனம் பிரகா
சிப்பித்து, அப்படியே முற்கூறிய யுக்தி யநுபவமுடையசத்
தசக்தி பேதமின்றிய சொரூபமே சந்திர சூடமாயும், நீல
கண்டமாயும், உமையொருபாகமாயும், நிஜானந்தவிலாசத்
தால் ஆனந்த நடனவிலாசியாயும், முற்கூறிய அதிகாரிக
சதாசிவாதி பிரமாந்த தேவர்களா லுபாசிக்கத்தக்கதாயும்,
சர்வகாரணமாயும், சர்வேசுரமாயும், சர்வைசுவரிய சம்பன்
னமாயும், கருதி கூறிய ஸ்ரீ குரு மூர்த்தியாயும், சிதாகாயத்
தில் பிரகாசித்து, அடியார்களைக் காக்கின்ற சர்வகாரண
பரதத்துவருண சக்தி வைசித்திரியங்களையும் பிரத்தியக்
க்கு வேறில்லாமலும் பிரகாசிப்பித்து. சர்வார்த்தவாசக
சத்தியுடைய பிரணவமும், தனது பொருளான யாவும் மு
க்காலத்துஞ் சுயஞ் சித்தான சிவமெனும் பிரத்தியக்கின்
சொரூபத்துக்கு வேறாகவில்லாமல், சுயம் பிரத்தியக் மாத்
திரமாகவே சித்தித்திடும். ஆகையால் சாந்திசிகாமணியா
கிய புருஷோத்தமனே இந்தப்படி பிரகாசிப்பாயாகவென்
றநுக்கிரகித்தார்.

யாணுக்கனும்— அநு சந்தான விசேஷத்தால் சற்குரு.

கிருபை பொருந்திய தனதுள்ளத்தில் பிரவணத்தை யநுசந்தானித்து, அதின் முதலக்கரத்தாற் பிரமாண்டகோடிகளை யப்பிரகாசிக்கின்ற ஸ்தூல ஜகத்தைக் கடந்தைத்திருக்குப் போல வியாபித்து அதனையும் அதிஷ்டான தேவதாபிரேரகத்துவத்தையும், இப்பால தேவதாருணா சத்தி வைசித்திரியங்களையும், சத்திய லோகாதிபதியாகிய தேவதாருணா சத்தி வைசித்திரியங்களையும், விராட்டு சரீரி யைசுவரியத்தையும், விசுவனை எனக்கு வேறில்லாமல் நானாகவே நிச்சமுசமாய்க் கண்டநுபவித்தேன் அப்படியே தந்துவாதிதம் வரையாவுமென்னிடத்திராமாகவும், எனக்குவேறில்லாததாகவும் சுத்த சின்மாத்திரமான சிவமாம் பிரதியக் சொரூபமேதான். என உட்கொண்டுச் சமாதியுற்றான்.

முற்றிற்று.

௨-யோகமார்க்கம்.

மாணாக்கன்—சமாதி தெளிந்து ஆசிரியனை வணங்கிச் சர்வார்த்த சங்கிரஹவாசகமான பிரணவத்தால் ஞானிகள் உபாஸிப்பது எவ்விதமென்றறிந்தேன், யோகிகள் அநுஷ்டிக்கும் விபரத்தையும் அருள்செய்யவேண்டு மென.

ஆசிரி—மூலாதாரம்-சுவாதிஷ்டானம்-மணிபூரகம்-அநாஹதம்-விசுத்தி-ஆஞ்ஞை—என்றாறாதாரமுள பிருதிவி-அப்பு தேயு-வாயு-ஆகாச-மனம் என்றாறு தத்துவங்களுக்குமங்களாகவுண்டு, இப்பூதஜயமும்-மனோஜயமும்-அருளத்தக்க குண்டலிசக்தியு முளது. அதற்குப்பிரமக்கிரந்தி விஷ்ணுக்கிரந்தி உருத்திரக்கிரந்தி என்ற மூன்றுகிரந்திகளும், இதற்குமூலபந்தம் ஓட்டியாணபந்தம் கேசரி என்று

மூன்று சாதனங்களுமுளவாம். இவை பூரகம்-கும்பகம்-இரேசகம்-என்று மூன்றுவிதம் பிராணாயாமத்தை யாசிரயமாகவுடையன. இந்தப்பிராணாயாமம். முற்கூறிய பொருள் பொருந்திய பிரணவாநுசந்தானத்துடன் ஆசிரயிக்கப்படுங்கால், பூரகத்துக்கு முதலக்கரமும், கும்பகத்துக்கிரண்டாமக்கரமும், இரேசகத்துக்கு மூன்றாமக்கரமும், அவற்றின் அதிஷ்டான தேவர்களாகிய மும்மூர்த்திகளும், மூன்றுவல்லமைகளுமாகும். இதின் சாமாந்யாப்பியாசகாலத்தில், பிரமனுக்கு மணிபூரகமும், நாரணற்கு அநாகதமும், உருத்திரத்திற்கு ஆக்ஞையுமாகத் தானங்களாகும். குண்டலினியிஅந்தாபனங்கிடைக்கும்படியான அப்பியாசதார்ட்டிகம் பிராணாயாமகாராலே சித்தித்திடில், மூலாதாரத்தில் கணேசனும், சுவாதிஷ்டானத்திற் பிரமனும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாஹதத்திலுருத்திரனும், விசுத்தியில் மகேசுரனும், ஆஞ்ஞையில் சதாசிவனுமாம், பிருதிவிதத்துவத்தின் ஜயகாலத்தில் மூலாதாரத்தில், லகரம் பிரமனும், சுவாதிஷ்டானத்தில் வன்னிதத்துவ ஜயம். ரகரம் உருத்திரனும், மணிபூரகத்தில் அப்புதத்துவஜயம். வகரம் நாரணனும், அநாஹதத்தில் வாயு தத்துவஜயம். யகரம் மகேசுரனும், விசுத்தியில் ஆகாயதத்துவஜயம் ஹகரம், சதாசிவனும் ஆஞ்ஞையில் மனோதத்துவஜயம் ஜீவாதாரமுமாம்.

ஊர்த்துவகமந சக்தியான பிராணனும், அதோகமநசக்தியான அபானனும், சுவாதிஷ்டான மணிபூரகங்களின் சந்தியில், எங்கனிடத்து எந்தச் சாதனத்தால் நாடிவபரிசமின்றியதால் தனதுசக்தியை நீங்கியிருக்குமோ, அந்த சாதனம் மூலபந்தமாகும். அத்திசையிற் பிரமாண்ட பிண்டாண்டங்களை வியாபித்து பிரகாசிக்கின்ற அகரத்தின் இரி

யாசக்தியான அரூபமாகிய பிராணனை ஜந்தால்; அத்தூலப் பிரபஞ்சமும் வாதிக்கப்பட்டுத் திருசியத்தன்மையை நீங்கி வாதசரீரமாகச் சேஷித்துத், தன்னை யுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிக்கின்ற விசுவசரீரியான பிரத்தியக் சைதந்நிய, சமஷ்டி ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச வியதிரேகாவச்சின்னமான திருக்குமாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கும். விஷயத்தாக் குமுலர் திருசியப் பிரபஞ்சமாதலால் அதனை யில்லாமற் பந்திப்பதுகொண்டு மூலபந்தமெனப்படும்.

வாதசரீரமான பிரமாண்ட நாடிரூபத்தொழியவகண்டா காரத்தைத் திருசியமாகக் குவிக்கு சுஷுணைசலநம் விருத்தி ரூபமாதலால், அதிற் திருசியசலந வியாபகத்தைதபடக்க நீங் கிநிற்கும். அவ்விடத்துக்காசுஷுணைவியாபாரம் அசைவற்ற ஆகா யம்போலப் பூரணமாகக் கும்பிக்கப்பட்டு, சப்ததசகலிங்க சரீரத்தன்மையை நீங்கி, நிர்வியாபார வியாபக சுஷுணை மாத்திரமாகப் பிரகாசித்து நிற்கும், பதினேழு தொழிலும் நிஷ்கிரியாபக சுஷுணைகமாகுந்தித்திக்காலும், பதினேழு கருவிகளும் பந்தப்படுதலாலும், இதைக்கொட்டியாவை பந்த மெனப்படும், இவ்விசுஷுணைமிலைபிக்குமிடத்து இதனை தோற் றப்படாமையால், அதனால் இவ்விசுஷுணாம் வியாபிக்கப்படி ன், அதற்கு வேறாகத் தோற்றவிட்டயின்றி ரேசிக்கப்பட இ வ்விரேசகமென்று யீகழிருவிருத்தியாம். சுஷுணைவெதி ரேகாவச்சின்ன சைதந்நியாநுபூதியைத் தோற்றுவிப்பித்து நிற்கும். இதிலகண்ட விசுஷணாவிருத்தியை நீங்கினமையே, அதின் வெதிரேக வ்யாதிய யீகழிருவிருத்தியிற் புருஷ தாலும். அகண்டாகார வ்யாதி நிச்சேஷமாகப் பந்திக்க ப்பட்டதாலும், ஒட்டியாணபந்தமெனப்படும்.

இந்தப்பிரகாரந் திருசிய தரிசன வ்யாதிகளை விழுங்கி

அகண்ட திருஷ்டிரூபாதி மாத்திரமாய்ச் சேஷித்திருந்தி டினும் நாமே சுஷுதிதாலென அகங்காரசலநமுதிக்குமிடமா தலால், அவ்விதவியாபகலயாகாரஞாதிருவிருத்தியை நிர வித்துதயவிக்க, அவ்வநுபூதி விஷயமாகிய ஞாதிரு அம்சம் ஞெயமாகவும் அதனைக்குவிக்குமொரு அம்சம் ஞானமாக வும், அஃதறிந்திருக்குமொரு அம்சம் ஞாதிருவாகவுந், தெரியவரும். ஞாதிரு ஞெயவிருத்திக்குமப்படியே மற் றவிருத்திக்கும், அதிகாரிக தேவதை பலயிருட்ஷன் என் றவர்களும்; இஞ்ஞாதிருவின் அவராவிர்த்தியென்னும் ஞா திருஞாதிரு விருத்தியின் சங்கோசவிகாசமின்றி முத்தொ ழில் சித்தியாததனால், ஈஷத் விகாசம், சிருஷ்டியும் ஸ்திதியு மாம். ஈஷத் சங்கோசம் சம்காரத்திற் முளதாகும். அவ்வி ருத்தியையுதாசீனமாக வமிழ்த்தியுத்தனது, சத்துவ பிர கிருதியாற்பிரகாசஞாஞானக்கண்ணாடி, ஆப்தமாயின்றும்போ றப்பரதத்துவத்தை யபேதமாய்க்கலந்து, கபரிவிருதசமஷ்டி ஸ்தூல சூக்கும பிரபஞ்சங்களையுமட்ட சமஷ்டி காரணோ பாதி யென்னும் ஞாதிருஞாதிருஞான இவ்வுபாதி களின்றி, அபரிமிதமாம். ஞாதிரு ஞாதிரு விருத்தி, அ திர்த்தரிசந வியாபகமாய்ப் பிரகாசிக்க, அதின் ஞா கோச விகாச காரணான சலந சக்தியை அவ்வுபாதி சம் யந்தமின்றி, யதனையநுப்பிரவேசித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற சொப்பிரகாச நிராகார நிச்சல சக்தியாலடக்க, சமஷ்டி ஸ்பூர்த்தியாதாரமான ஞாதிருஞாதிருவென்னு சலந சக்தி யுடனில்லாததாகிச், நிராகாசாநுபூதிமாத்திரமாய் நீங்கி விடும். இதனைக் கேசரிவித்தை யென்பார்கள், இஞ்ஞாதி ருஞாயநிராகாச வ்யாதியி னதிகாரிக தேவதை ருத்திரர் ஞாதிரு ஞாதிருவி னதிகாரிகதேவதை மஹேசர. ஞாதிரு ஞான வ்யாதியி னதிகாரிக தேவதை மிருடர் ஞாதிரு

ஞேயவிருத்தியி னுதிகாரிகதேவதை யவர் எனப்படும். அவ்விருத்திகள் தமஸில்இரஜ தமஸிற் சத்துவம் தமஸிற்றம மெனவும்படும்.

இவ்வித கேசரி வித்தையாற் சமஷ்டி ஞாதிருவாகிய சிதாகாசவியாபதியிற் பிரவேசிக்க, ஞாதிரு ஞாதிரு நிச்சேஷ்டமாயில்லாததாகி, இஃது ஞேயம் இஃதுஞானம் இஃது ஞாதிருவென்ற பேதமின்றி, சமாதியினனுபூதி யுதித்து நிற்கும், அவ்விடத்து இரஜஸிரஜஸ-இரஜஸிற் சத்துவம்-இரஜஸிற்றமசு-என்னு மூன்று பிரிவுடைய சமஷ்டி ஞால சரீரியான விசுவானைத்தகிய வியாபியாம் ஞேயஞேய ஞேய ஞான-ஞேய ஞாதிரு ஞேயமாகிய விருத்திகளென்ன அவ்விருத்தி சைதன்னியங்களென்ன, அவற்றினதிகாரிக தேவதைகளான தாதா-விதாதா-பிரஜாபதி பிரமாவென்றதேவதைகளென்ன, சமஷ்டி சூக்குமசரீரியானவிரணியகர்ப்பனென்னுந் தைஜசவியாபதியாம் சமஷ்டி சூக்கும சரீரமான மகத்துவமெனும் ஞானவிருத்தி [illegible]யானால், சத்துவத்தில் ரஜஸ் சத்துவத்திற் சத்துவம் சத்துவத்திற்றம மென்று கூறப்படும். அங்ஙனம் ஞானஞேயம் ஞானஞானம்-ஞான ஞாதிரு-வென்னுமதில் அறியமென்க்கறப்பட்டுப் பிராக்கியமாகக் [illegible] அவிருத்தி-சாயாவென்ற அவ்விருத்திகளினதிகாரிக தேவதைகளென்ன. இவ்வியாபதிகளென்ன, அதைத்து மொன்றுமொன்றுடுங்கி, சிதாகாச வியாபியாம் பிராஞ்ஞருமீசுவர வியாபதிமாத்திரமாகச் சேஷிக்குத், திரிபுடியில்லாத சமாதி பெலத்தால் அச்சிதாகாச வியாபதியு நீங்க, அவ்விடத்துக் கேசரி வித்தைக்குப் பிரவேசமில்லாததால் சொரூபாவிர்ப்பாவந் திரோதானப்படும்.

திரோதானப்பட்டவிடம் அவ்வியக்தமானதாம்.விய

ஷ்டி சமஷ்டியான காரியவியாபதியிற் பிரிதி விம்பிதசைதன்னியந் தனதுபாதியுடன் லீனமாய் விட்டதனாலும், முற்கூறிய ஆதேயசைதன்னியத்திற்குச் சர்வாதாரமான அதிஷ்டான பிரமசைதன்னியத்தின் ஐக்கியானுபவம் வரவேண்டி, அவ்வியக்தமான வக்காரணவியாபதியில் உன்மனியென்னும் வித்தியா பெலங்கொண்டே சாதிக்கப்படவேண்டும். அவ்வுன்மனியும், திரிபுடியாகிய மனமெனும் விருத்தியை நீங்கியதானதால், அதனைப் பிரவேசிக்குந் தன்மையாவது-யாதொரு தோற்றமுமின்றி யவ்வியக்தமாகிக் காரணப்பிரமத்திற்கு வேறுயில்லாமற் சிதாகாச வியாபதியுநீங்கிலயித்த அச்சீவன், அவ்விடத்தினின்றும் முன்போல் அச்சிதாகாச அனுபூதி மாத்திரமாக விழிக்க, இவ்வியாதியு மின்றிய தனது சொரூபமான அதிஷ்டான பிரமசொரூபத்தானாக விருந்திடினும், நிருபாதிகமானதுபற்றி வியக்தாகாரமான வோரனுபூதியவ்விடத்துதித்து நிற்கும். அதனை வியக்தம் எனக்கூறக்கூடாததுபோல, அவ்வியக்த மெனவும் உண்மையாகவுரைத்திடத்தகாது. இச்சிதாகாசானுபூதியினின்றுமதனைபெயர்த்திடின் இச்சிதாகாசானுபூதிநீங்கிய வவ்வியக்தம் போன்ற அநுபவமுண்டாகும். அதனைப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற பிரகாசம் இயல்பாகவே விளங்குவதால், அதனை யிவ்வுன்மனியன்றித் தானாக வியவகாரப் படாததனால், அவ்வநுபூதியையதி நிதானத்துடன் றெளியின். அவ்வுன்மனிவித்தையினிலாபங் கிடைக்கும்.

அஃதாவது-அவ்வியக்தம் போலுதித்த அவ்வநுபூதியும், -அவ்வியக்தாகாரமாக விஷயப்படுவது கொண்டு, அவ்வநுபூதியிலும் ஞேயம்-ஞானம்-ஞாதிரு-இம்மூன்றும் அவ்வியக்தமாகவுளவாம். அங்ஙனமாயின் அவ்வியக்தஞேயம் அவ்வியக்த ஞானம், அவ்வியக்த ஞாதிரு எனக்கூறலாம்.

அவ்வவ்வியக்தாகாரமா யுதித்தவநுபூதியில் அவ்வியக்தத் திரிபுடியான அவ்வியக்தத் தன்மை முன்னநுபூதிக்கு வேறாக யாதுகாணப்படுகின்றதோ, அத்தோற்றங் குறிப்பே அவ்வியக்த ஞேயமாகும். அதனை மாத்திரந் தாதான்மியப்படின், அத்திசையில் அவ்வியக்த ஞேயமாகவுதித்த விருத்தியின் றன்மை, தனக்காதாரமாய் நின்ற அவ்வியக்தஞாதுருபாதியை யம்பிம்பமாகக் காட்டித் தன்னீ காட்சியாகி வியக்தப்படாத் தன்மையை நீங்கிநிற்கும். இங்ஙனம் நீங்கிநிற்கச் செய்த வல்லபத்தின் பிராப்தியே, மனோன்மநியினிலாபத்தின் பிராப்தியாகும்.

அதனால் அவ்வியக்த ஞேயோபாதியை யவ்வியக்தஞானமெலங்கொண்டு இம்மனோன்மனி வித்தியா பெலத்தாற் பிரவேசித்திடின், முந்திய வநுபூதிக்காட்சித் தன்மை காணாமையால், அவ்வியக்த ஞானமாத்திரமாகவே யவ்விடத்திருந்ததாகத் தன்னை யவ்வியக்த ஞானத்தோடுந் தாதான்மியப்படுத்தி, அவ்வியக்த ஞானமாத்திரமாகவிருந்தவிடத்து, இக்காட்சியாம் அவ்வியக்த ஞேயம் அவ்விடமில்லையென அவ்வியக்த ஞானமாத்திரமாகச் சேஷிக்க, அதனை நிஷேதித்து நிற்கும். அவ்வித அவ்வியக்த ஞானமாத்திரமாகத் தாதான்மியப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற அநுபூதி பெலத்தால் விளங்குகின்ற அத்திசையில், மனோன்மநியி னுதிக்கத்திறும், காட்சியில்லாத காண்டல்போல், அவ்வியக்த ஞேயமில்லாத விடத்து, அவ்வியக்த ஞானம் நிரூபகாரமாக சித்திக்க விடமின்றி நீங்கும். அவ்வவ்வியக்த ஞாதுருபாதி நீங்க, காட்சி காண்டலிரண்டும் நீங்கினுங் காண்பான் மாத்திரமாகச் சேஷிப்பது போல், அவ்வியக்த ஞாதிரு மாத்திரமாகச் சேஷிக்கச்செய்து அஃதோடுந் தாதான்மியப்படுத்தி நிற்கும். அத்திசையில் அம்மனோன்மநியினரு

ளினால், காட்சி காண்டலில்லாதவிடத்து காண்பானும் நிரூபகாரமாகி சித்தியாததுபோல, ஞேயம் ஞானஞ்சித்தியாதவிடத்து. ஞாதிருவும் நிஷ்பிரயோசனமாய்ச் சித்தியாமல் நீங்கிவிடும்.

அவ்வியக்த ஞாதிரு அங்ஙனநீங்க, குறிக்கப்படாவிடினுஞ் சொப்பிரகாசமான தான் நிஷேதிக்க விடமின்றி நிரூபாதிகமா யபரோக்ஷமாக சித்தித்திருப்பதினாற், குறிப்பில்லாதது பற்றி அவ்வியக்தமெனவும், சொப்பிரகாசமானதுபற்றி அபரோக்ஷமெனவும், இந்நிலை கேசரிவித்தைக்கு அவிஷயமானதால் அவ்வியக்தத் தன்மை ஆரோபிதமெனவும், உன்மநி வித்தையால் முன்னிலைப்பட அநுபவித்துக்கொண்டு அவ்வியக்தஞேய ஞானஞாதிருக்களுங்கற்பிதமென்வும், சொப்பிரகாச அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாயிருக்கிற பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவாகிய தன்னிடத்தில், மனோன்மநிவித்தையால் முன்னிலைக்கொள்ளாமலுங், கேசரிவித்தையுடன் உபாதி நீங்கியவிடத்தில் யாதொரு விருத்தியும் ஆபாசமாயேனுமில்லாமற் போவதனாலும், எக்காலத்தும் நிர்விகார நின்மல அத்துவிதீய நித்தியாபரோக்ஷ சொரூபமாகத், துவைதத்தி னுதிப்புக்கிடமின்றிச் சொரூபத்துக்கு வேறாக உன்மநியுமில்லாததாகச் சுயஞ் சொரூப மாத்திரமாகவே, அபரோக்ஷமாகப் பிரகாசித்து நிற்கும். அபரோக்ஷமென்றால் அக்ஷத்துக்கு=இருக்குக்கு, பரமாக=அந்நியமாக, முக்காலும் பவியாததுபாது, அஃதெனப்படும். ஆதலால் ஜாதிக்குணக்கிரியா சூந்யசுயம் ஞானசொரூபநிருக்குமாத்திரமாக வநுபவிப்பாயாகவென. அப்படியே மாணாக்கனும் உன்மநியின் கிருபைகொண்டு, ஆசிரியரருளிய பிரகாரம் அவ்வியக்த உபாதியைக்கண்டு, பிரத்தியக பின்னபரமான்ம சுபாவமா நித்தியாபரோக்ஷத்தை நித்திய சித்தமாகவடை

ந்து, நிஜானந்த சமுத்திரத்தின் மூழ்கினன்.

முற்றிற்று.

௧௬-வது பஸ்மமகிமா நிரூபணப்பிரகரணம்.

அஹோ குருவே, தயாசிந்துவாகிய பரமகுருவே! உவமையில்லிய கருணையாலடியார் மலமகன்ற சுவாநுபூதியையே தென மொழிவேன்! எக்காலத்தும் நானே யனந்தமென க்கூடவுரைக்க நினைக்கவிடமின்றி யுள்ளபடி சொரூபமாகவே பிரகாசிக்கின்றேன். முக்காலத்தும் பௌதிக முதல் அவ்வியக்தம்வரை காரியகாரணமாயுள்ள பிரபஞ்சம், விவர்த்தமாகவேனும் உற்பன்னமுமன்று. [illegible] டமுமன்று. இதனையிட்ட காரிய காரண வுபாதியிற் பிரதிவிம்பித்துப் பிரகாசித்த ஜீவேச பேதமும், அதனையிட்டு வந்த பந்தமும், அதனால் விளைந்த அனந்தமான கர்மபந்தியோகமும், அப்படியே ஜீவேச பேதத்தை நீக்கவந்த ஜீவேசர்களது ஐக்கியமும், அதனாற் பெற்றதான மோக்ஷமும் திரிவித பரிச்சேதசூன்யமான சச் சொரூபமாம். இம்மையில், விவர்த்தமேயுஞ் சித்திக்கத்திரமின்றி, முக்காலத்துஞ் சொரூபத்திற்கு வேறில்லாமல் ஒழியபவெல்லாமிருந்தது எவ்விடத்தோ? எவ்வாறோ? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! கருணையின் மகிமையை யென் சொல்வேன்! என்சொல்வேன்! எனக்கொர்ந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடிப், பரவசனுமுடலும் புளகிதமாய் ஆனந்தபாஷ்பம் அருவிப்பெருக, ஸ்ரீகுருவின் உபயசரண கமலத்தில் சங்கடமில்லாத தெண்டம்போல விழ, ஆசிரியருமப்படியே பரவசராகி, குரு சிஷ்யபேதமில்லாத நிஜானந்த விலாசத்தில் மூழ்கிப், பின்பு பகி-

ர்முகமாகி, அம்மாணாக்கனைப் பகிர்முகப்படுத்தி, உச்சிமோந்து ஆலிங்கித்து, சிரத்திலும் இருதயத்திலுஞ் சுவர்ண கமல தல்லியமான கரத்தா லநுக்கிரகித்து, பாலத்தில் விபூதியால் அலங்கரித்து நோக்கியருளுவார்.

நித்திய திருப்தனாகிய வுன்னாலடையாமலடையப்பட்ட நிஜநிலைமை யார்க்கும் அரிதே! அஃது நீங்காத அநுபவமாவுனது சொரூபமாய்ச் சித்தித்திருந்திடினும், அதனைக் கரதலாமலகம்போற் பிரகாசிக்கச் செய்யும் வல்லபமுடைய அசாதாரணமான சாதனமியாதோ? அதனை மறவாமலிருப்பாயாகவென அருள்.

வேதாகமமுதலிய சகல சாஸ்திரங்களாலும் பாகத்துக்கு வன்னிபோல் அசாதாரண சாதனமாகக் கூறிய பஸ்மத்தை நாவினாற்கூடக் கூறியாமற் குறிக்கத்தக்க இரகசிய வஸ்துவெனத் தெளிந்தேன். அற்பமான வெனது புத்தியிலும் அளவின்றிய அதின் மகிமை பிரகாசிக்குமாறு அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்ற மாணாக்கனை நோக்கி யாஞ்ஞாபிப்பார். இவ்விபூதியின் மகிமை மும்மூர்த்திகளாலுமுரைக்கத்தகாதெனவும், நாமாகநாங் கூறவேண்டியதின்றே வேதங்களே அங்ஙனஞ் சதாவோதுகின்றன. அநேக உபநிடதங்களிற் பலவாறு இம்மகிமையைக் கூறத்தகாததாக விதித்திருப்பினும், இதனைச்சுருக்கமாக விருத்தஜாபாலமெனுமுபநிடதங் கூறியவாறுபதேசிக்கின்றனம்.

ஜனகனெனும் அரசன் பிப்பலாதரெனும் ரிஷியையடைந்து பஸ்மமகிமாவை யுபதேசிக்க வேண்டுமெனவுபநயன விதிப்பிரகாரம் பிரார்த்திக்க, அப்பிப்பலாதர் ஜனகருடன் சத்தியலோகத்திற் சென்று பிரமாவை யிப்பிரகாரம் பிரார்த்திக்க, சனது மகிமையெப்படியோ அப்படி-

வென்று பிரமாவுரைக்க, அவருடனிருவர்களும் வைகுண்டம் புகுந்து நாராயணரைப் பிரகாரம் பிரார்த்திக்க, அந்நாராயணரும் அங்ஙனமே கூற, அவருடன் மூவர்களும் உருத்திரலோகத்திற் கேகி காலாக்கினி ருத்திரரை வேதவிதிப்படி சரண் புகுந்து பிரார்த்திக்க, அவரும் அதனையுபதேசிக்கின்றேமென அருளிப், பின்புபதேசிக்கவேண்டி, கிரீவித்ராக்ஷாரங்கி சொருபானந்தத்திலயித்தவராக விருக்க; அச்சமயத்தில் சிதாகர்-ரிபு-ஜடபரதர்-தத்தாத்திரயர்-துருவாசர் - சைவதர்- எனும் இப்பிரமநிஷ்டர்கள் புசுண்டரையடைந்து ஜனகரைப்போலப் பிரார்த்திக்க, என்றுரைரைக்கத்தகாதென அவர் மொழிய, அவர்கள் கலக்கமுற்று நிற்க, பின்பு அவர்களுடன் புசுண்டர் காலாக்கினி ருத்திரையுற்று, விதிவத்தாய் வணங்கிப், பின்பு இவர்களுமத்தேவர்களும் பரஸ்பரஞ் செய்த சல்லாபத்தாற் பனிர்முகமாய்க் காலாக்கினிருத்திரரும் விழிக்க, இவர்களுமுபாயன விதிவத்தாகப் பிரார்த்திக்க வுபதேசிப்பார்,

சிருஷ்டி சமயத்தில் ஈசானாதி தத்துவங்களினின்றைந்து பூதங்களும் ஐந்து கோக்களும் உற்பன்னமாயின. அக்கோக்களினின்றுமுண்டாகிய கோமயங்களின் விரஜாஹோமஸ்காரவிசேஷத்தால் ஐந்தியமாகிய திரவியம், பசிதம்-பஸ்மா-விபூதி-க்ஷாரம் இரக்ஷை-எனவைந்துபேதமுடையதாகிப், பிரகாசித்தல்-புண்ணிய பாவ முதலிய மலங்களை அகுரிக்கவிடமின்றி வறுத்தல்-சகரத்தன்மையாகப்பளித்தல்-புண்ணியபாவ முதலிய மலங்களை யனுபாயனீக்குதல்-பிணிபூதப்பிசாசாதிகளை விலக்கி யிரக்ஷித்தல் எனும் பொருள்களைப் பொருந்தியிருப்பதால், இரமாலங்காரமாக அவ்வைந்து நாமங்களின் யோக சத்தியை யறிய அருளி; அப்படியே பிரம சைதந்நியத்திற்கும் இவ்வைந்து நாமங்களு

முளவென்றும், அவற்றுள் யோகரூடிகளாற்குறிக்கப்பட்ட விந்நாமங்களைப் பொருந்திய பஸ்மா, மகத்தெனவும் இலகுவெனவும் பிரமஜீவசைதந்நியங்களைக் காட்டி, மஹா பஸ்மா பிரமமெனவும் லகு பஸ்மா பசுவாகிய ஜீவனெனவும், அவன் உண்மையில் பிரம சொருபத்திற்கந்நியனாயில்லாமையாற் றன்னைப்பிரமமாகப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சாதனமாம், பிரமஞ்ஞான மிக சீவனுக்கு பிராப்தியாக வேண்டில், அவ்வைந்துவித பேதமுடையவிதிவத்தான பஸ்மதாரணமன்றி வேறு சாதனமிலதால் அதனையும் இலகு பஸ்மாவெனவும் நிருபித்து: அதின் தாரணை விதியையும் ஸ்தானத்தையுங்கூறி அங்ஙனந் தரித்திட, அத்தாரணைத்தானேரிட்ட, உத்தூளனமெனவுந் திரிபுண்டரமெனவுமிரு வகுப்புகளில், முதல் வகுப்பு சர்வாங்கத்திலும், இரண்டாம் வகுப்பு சிரம் லலாடமுதலிய அவயவங்களிலும், ஆக்கிதித்ததில், இவ்விதிப்பிரகாரம் சாதிகளும் எத்தன்மையுடையவர்களுமாகிய பார்க்கித்தாலும் அச்சின்னமுடைய அவன் காணப்படின், பிரமமாகக் கீழ்முதல் லலாடத்தின் மேல் வரை தரிக்கப்பட்ட மூன்றுரேகைகளின் றெரிசனத்தால், ஆதியாகிய வொருரேகைமுதல் மூன்றுரேகை வரையிலுந் திரிமூர்த்திகளாகப் பாவிக்கப்பட்டு, அவைகளின் சமுதாயம் பொருந்திய சர்வாத்மமான பரப்பிரமமெனும் பாசிவத்திற்கந்நியனாக அவனை யுபாசிக்கவேண்டுமெனவும், அங்ஙன முபாசித்திடின் அவனைப்பாசவிநிர்முக்தனெனவும் மொழிந்து: இப்பஸ்மத்தை யிரண்டு விதமாகவும் விதிவத்தாக தரித்தவனாகியும் பஸ்மத்தின் மீது சயனித்தவனாகியுங்கொண்டு ருத்திராக்ஷதாரியாயின், பஞ்சமஹாபாதகங்களினின்றும் அக்கணமே நீங்கினவனெனவுஞ், சகல தேவர்களையும் தியானித்தவனெனவும், சகல கர்மங்களை

யுந் நிர்சேஷமாய்ச் செய்து முடித்தவனெனவும், சகல தீர்த்தங்களின் யாத்திராபலனை யுடையவனெனவுந், சகலஜெபங்களையும் ஜெபித்தவனெனவும், இம்மகிமையை யிவ்வுபநிடதத்தின் மூன்று பாராயணத்தால், கிரமமாகவிருத விருத்தியத் தன்மை, காருணத்தியத்தன்மை, திரிவிதபரிச்சேதமில்லாத மஹாதேவ சோதியிலக்கியத்தன்மை, இவற்றைப்பயனாகவுடையவனெனவுமுரைத்ததுமன்றி; இப்பிரபஞ்சமக்கினி சோமாத்மகமா யிருப்பதால் அக்கினி யென்பது சிவமுஞ், சோமனென்பது சக்தியுமாகு. ஆதலாலிப்பிரபஞ்சஞ் சிவசக்தி சொரூபமெனப்படும். அதின் விவரமியாதெனில்; பிரபஞ்சமென்பது விருத்தி மத்தாயிருப்பதால்; அவ்விருத்திக்கு ஆதாரமாயுள்ள செகிழ்ச்சியமிர்த வடிவமானசோமனுஞ் சக்தி யெனவும், அதனை வர்த்திக்கவும் சோஷிக்கவும் ஆதாரமான வல்லபம் அக்கினியாஞ் சிவமெனவுங்கண்டு, அச்சோஷண சத்தியுடைய அக்கினியெனுஞ் சிவத்தால் பிரபஞ்சம் விபாசிக்கப்பட்டுச் சோஷிக்கப்பட, பூதமெனதிரத்தின் விகாரத்தோற்றநீங்கிப், பஸ்மமாத்திரமாகவே சேஷித்திடும். அஃதே முந்திய காலத்திற்றனதேதாத்திய விகாரப்ஸத்தால், நாம ரூபமாகிய பிரபஞ்சமாக விளங்கியதெனவும், அக்காரியமான பிரபஞ்சமாக விளங்குங்காலும் அதே காரண சத்தீரூபமான அதிஷ்டானமாகவிருந்திருப்பதால், நாமரூபத் தோற்றமுடைய விகாரத்தால் வர்த்திக்கச் செய்யுமோரம்ஸத்தாற் சக்தியெனவும் சோஷிக்கச் செய்யுமோரம்ஸத்தால் சிவமெனவுங் காரியோபாதி நீங்கிக் காரணோபாதியாத்திரமாகச் சேஷித்தவிடத்து சிவசக்தி ஐக்கியமான பஸ்மமெனவுங்கண்டு, உத்தூளனஞ் செய்யின், தனது தேகமுஞ் சமஷ்டித்துள்ளடங்கியதால் சரீரோபாதி நீங்கிப் பஸ்மமாகச் சேஷித்திடும்.

அங்ஙனஞ் சேஷித்திட வியஷ்டி சமஷ்டியான பிரபஞ்சமியாவையும் தன் சரீரத்தோடும் பஸ்மமாகக்கண்டதனை அசரீரியாகவும், பற்றவினைத்தையும் பஸ்மமாகவுங் காட்டி நிற்கும். இங்ஙனமே பசுவின் மலமாகிய பிரபஞ்சத்தை நீறாகக் காண்பித்ததுபோல, குரூரமகாபாவங்களையு நீற்றிட சொரூப பஸ்மமாகவே, பிரபஞ்சமதற்கதிபமாய்ப் பிரகாசித்து நிற்கும். அவ்விடத்து துவைதமில்லாததால், தவ்வதமே பசுவெனவும் பாசமெனவுங்காணப்படுவதால் அதைப்புத்துவைதமான வாமை சொரூபமாகச் சேஷித்திடும். இப்பொருளே பிரணவமுமுடையதாகவிருந்து, நித்திய சின்ன பரமான்ம சிரவணம் போல விதிகத்தாகவதனை யுபாசிக்கின்ற சந்நியாசிக்கு, ஆன்மானுன்ம விவேகாநுபூதியை நல்கி சகல பொருளுக்குஞ் சப்த சக்தியாயிருப்பது போல, சகலவஸ்துவுக்கும் இந்த விபூதி யர்த்தசத்தியாயிருப்பதுகொண்டு, இவ்விரண்டுஞ் சமான வித்தியாநுஷ்டானமெனவும், இங்ஙனம் பிரணவோபாஸ்தி பொருந்திய சந்நியாசியும் விதிகத்தான பஸ்மதாரியாகாவிடின், அவனுக்கு சிரவணத்தில் அதிகாரமில்லையென நிஷேதங் காணப்படுவதுகொண்டு, சந்நியாசத்திலும் மேலான அசாதாரணமான சிரவணசாதனமெனவும், அப்படியே பிரணவத்தின் மூன்றக்கரங்களும், மும்மூர்த்திகள்-முக்குணங்கள்-மூன்றக்கினிகள்-மூன்றுலகங்கள்-முச்சுடர்கள்-மூன்றவஸ்தைகள் முச்சீவர்களிவற்றைப் பொருளாகவுடையனவாயிருப்பது போல், இம்மூன்று ரேகைகளும், அப்பொருள்களையே பொருத்தியிருப்பதனால், அப்படியே மூன்றக்கரங்களின் பொருளான மூன்றிலக்கமுடைய யாவையும் வியாபித்து, பிரணவமெனும் நாதம் தனது பொருளான பிரமசக்தியால் விளக்குவது போல், இம்மூன்று ரேகை

னைப் பொருந்திய இத்திரிபுண்டரத்தின் சமுதாயமான த
னது பொருளுடைய பிரமசக்தியால் மூன்றுலகுமுடைய
யாவையும் விளக்குவதனாலும், எங்ஙனஞ் சந்நியாசம் அத்
தியாசிரமமெனக் கூறப்படுமோ, அங்ஙனமே பஸ்மதார
ணமும் அத்தியாசிரமமென்றே மதிக்கவேண்டுமெனவும்
இவ்வநுஷ்டானமுடையவர்கள் அத்தியாசிரமிகளெனவு
ம், அப்படியே கர்மபக்தியோகஞ் ஞானங்களிலும் அநுஷ்
டிக்கத்தக்க அநுஷ்டானமாய யோகிகளான மந்திராநுஷ்
டானங்களும், பிரணவ சம்புடிதமில்லாவிடின் வீரியமற்றவை
களாவதுபோல் இப்பஸ்மதாரணமில்லாவிடின் அவ்வநுஷ்
டானங்களும் வீரியமற்றவைகளே யெனவும், [illegible]
திருத்திரீ கருணையுடன் அருளினவென்றாய்; பிரமசாரிகிர
கஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசியென்ற சதுர்வித ஆசிர
மிகளும் அநுஷ்டிக்கத்தக்க திரிகாலாநுஷ்டானத்தில் இப்
பஸ்மதாரணமின்றி யோர்கால் அநுஷ்டிக்கில், பிராயச்சித்
தமாக முன் மூன்றாசிரமிகளும் ஓர் அகசு உபவாசத்துடன்
கண்டம்வரை ஜலத்தினின்று ஆயிரங்காயத்திரி ஜபமும்,
மற்றொருவர் உபவாசத்துடன் கண்டம் வரை ஜலத்தினின்
று பன்னீராயிரம் ஆவர்த்தி பிரணவஜபமுஞ் செய்யவேண்
டியதென்றும் ஆதலால் இத்தாரணியாவும் பத்திரயாகவுஞ்
சம்போதகமும் லேகன சாமக்கிரியையுமான மையாக
வும், வியஷ்டி சமஷ்டியான ஜீவர்களின் புத்தியாவும் லேகி
னியாகவும் பவித்து, கர்மம் யாவும் லேகிதஞ் செய்யப்படி
னும் அம்மகிமை லேகனத்திற் கடங்காதெனவும், சகஸ்திர
சிரசோடு கற்பாந்தம் ஆதிசேடனுரைக்கினும் அப்பகிமை
யுரைக்கலாகாதெனவும், இவ்வுபநிடதத்தாலும் இதன் அநு
வாதமான சாஸ்திரங்களினாலும் விரகசியம் சூக்குமமாக
த் தெரியுமாறு உபதேசித்திருப்பதனாலும், அப்படியேமும்

மூர்த்திகளென்ன மற்றத்தேவர்களென்ன பிரமரிஷிகளெ
ன்ன ராஜரிஷிகளென்ன இவர்களின் பத்திகளென்ன யாவர்
களுக்கும் விதித்தான பஸ்மதாரணமே புண்டரமாக பரம்
பரா பிராப்தமாக விருப்பதினாலும், அப்படியே சதாசிவ
னைக்காரணர் உபநயன விதியாகச் சாம்புருத்து ஆன்மா
பரோக்ஷத்தை வினவுங்கால், லலாடத்தில் பஸ்மந்தரிக்கப்
படவும், நாவினுஞ் சதாசிவர் அநுக்கிரகங்கொண்டு புசிக்க
ப்படவும், ஆன்ம பரோக்ஷத்தையக்கணத்திற்றானே யடை
ந்ததாகவுபநிடதங்களிற் காணப்படுவதினாலும், அதனையங்
ஙனமிரகசியமாகக் கூறினேன்; ஆதலால் மிகுந்த பிரேமா
பக்தியுடன் சொரூபத்தைப் போலபஸ்மதாரணத்தை யநு
ஷ்டி[illegible]யென,

மாணுக்கனுஞ் சகல சாதனங்களிலும் மேலான அந்த
ரங்கசாதனமிப்பஸ்மமேயெனத் தெளிந்து ஆசிரியர் அருளி
யசகல உபதேசமொழிகளாகிய பயிருக்கு பஸ்மதாரணமே
விதையும் வேலியுமெனக்கண்டு, மசான துல்லியமாகிய சக
ல புவனங்களினுங்கிரீடாதிக்கம் வேரற்ற இம்மனம் ஒரு
கால் செல்லினும் மாயாபிசாசத்தன்னைக் கண்ட மாத்திரத்
தில் பிரஜ்வலப் பிழ்த்தெரிக்கச் செய்து சொரூபசாக்ஷாத்
காரத்திரோதானப்படாமற் காப்பது இரக்ஷையென்னும் வி
பூதியேதாமெனவுணர்ந்து பஸ்ம நிஷ்டைப் [illegible]
னன்.

தாரணி யெழுநும் வாழி சன்மத வழியும் வாழி *
ஆரணா கமங்கள் வாழி அத்தமா மொழியும் வாழி *
பூரணா னந்த போதப் பொலிதரு ஞானம் வாழி *
நிஜானந் தபோதம் நிரந்தரம் வாழி வாழி. *

முற்றிற்று

மஹாவாக்கியார்த்தவிவரணம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியர்கள் மொழி பெயர்த்தது.

ஸ்ரீ வேதவியாச சம்பிரதாயத்துக்குப் பரம முக்கியரான குரு மஹா குருக்களுபதேசிக்கும் வேதாந்த ரகசியத்தை வழி களுக்குப் பாஷாவசனத்தால் விவரிக்கிறோம். சகலஜன்மத் திலும் மந்திரப்பிரயோக யோக வேத அப்பியாச ஞான லங்களுக்கு முக்கியமான வேதவிதாந்தார்த்தங்களைத் தெரி யாமையினால் ஆத்ம ஞானத்தை யடையச் சக்தி யில்லாதவர்களுக்குக் குருகடாக்ஷத்தாலித்த மஹாவாக்கி யார்த்த விவரணமென்று பிரகரணத்தை யெழுதிப்போ [illegible] நிரில் குருவுபதேசப்பிரகாரம் இந்த நாலு மஹாவாக்கியங் களையும், சிஷ்யர்க்கு வேதாந்தமான பூர்வகமாகச் செ ய்யும், நிதிச்சந்தோ வேதாந்தமான பூர்வமாகச் சொன்னபடி. மஹாவாக் கியத்தினை ருத்தத்தையும் மேற் சொன்னபடி. அநுசந் தானஞ்செய்வாய்; பிரக்ஞானம் பிரமமென்பதற் கருத்த மானது, தன்னுடைய பிரஞ்ஞானம் பிரமமதாமெனப் பிர மத்தையான் விளங்கிய தேகாதி பிரபஞ்சமும் நாமும் பிரம மென்றறிவாய், அதெப்படியெனில், பிரக்ஞானத்தைத் தவிர்த்திருக்கப் பிரபஞ்சம் வேறாக இல்லாததால் எல்லா வற்றிற் பிரக்ஞானம் வேறுபடாததால், நாம் பிரமத்தைத் தவிரவிருக்கவில்லாமையால், பிரமமேயாகலாம். அதின் விவர மானது யுக்தி விருத்தி விளங்கிய சாக்ஷி செப்பனிக்கனி ல், திருஷ்டாந்தமாவதாவும், அவ்விருத்தி யுக்தியில்லாத சமூத்தி மூர்ச்சைகளில் திருஷ்டியில்லாமையாலும் பிரக்ஞா னமே சகத்தாகும். ஸ்ரீமா சமுத்திரத்தில் ஜலத்தை [illegible] யில்லாவிடினும் பலருக்கு இருக்கிறதேயெனில் [illegible]வழி நடப்பவனை காலிவிட்ட செருப்பாற்றிவிட்ட [illegible]யாய்ப்

பார்ப்பது போலாவது மும்முக்ஷுவுக்கு மதுத்தப்போகும். நிர்விசாரிக்கில் சிப்பி வெள்ளிபோலக் கற்பிதமே சகத்து. இந்தப்புத்திவிர்த்திப் பிரக்ஞானம் தேகாதி பிரபஞ்சமா கப் பரிணமிக்கிறவகையைக் கேள். ஒரு பூரண தடாகத் தின் ஜலமடை வழிவந்து பெருங்கால் சிறுகால்களிற் பிரிந் து முக்கோண வட்ட சதுரங்களான வயல்களிற்பாய்ந்து அந்தந்த ரூபமாய்த்தோன்றுவதுபோல, இந்தப்பிரஞ்ஞான வான்மா அந்தக்கரணவழியாற் சக்ஷுராதிந்திரிய வழியே வெளிவந்து கடபடாதியிற் பாய்ந்து அந்தந்த விஷயமாய்த் தோன்றுவதால் பிரஞ்ஞானமே சகத்தாகும். இந்தப்பிர ஞ்ஞானம், சவிகாரம் நிருவிகாரம் சுவாத்மரூபம் என்று மூன்றுருபமாம். சவிகாரமாயிருக்க விஷயந்தோன்றும். நிருவிகாரமாயிருக்க விஷயமறைந்து போகும். சுவாத்ம ரூபமாயிருக்கச் சகத்பாநு பாநுக்களிரண்டையும் விட்டுக் கேவல சமவிதகனமாகவே யிருக்கும். ஆனதாலதுவே பிரமமென்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீமா பிரஞ்ஞானமே பிரம மென்றிருந்தால் காரண பிரஞ்ஞையால் தனது சொருப மான பிரமத்தையறிய இதர சாதனம் வேண்டியதில்லை யே. லோகத்திலும் பிராமணன் தன்னைப் பிராமணனென வறியவேண்டி குருகுலவாசாதி செய்பவில்லையே யென்னில் பிராமணனென்று நாலுவயசுக்குப் பின்பு சகவாசத்தால், தான் பிராமணனென்று தெரிவதுபோலுந், தனது ஜென்ம காலத்திற்றனிருந்தசென்மலக்கனத்தையறியாமல்பின்பு மற்றவரால் தெரிவதுபோலும், பிரஞ்ஞானவாத்மாவும் குரு கடாக்ஷத்தால் சொரூபமாகிய பிரமத்தையறிவான். ஆன தால் [illegible]ஞானம் பிரமமென்பது சரி. மேற்கண்ட திரு ஷ்டாந்தம்போல [illegible] பிரஞ்ஞான வான்மாவுக்கு வந்தி ருக்குமஞ்ஞான ஸ்திதியைச்சொல்லுகிறேன். அதந்தமே

யு. கற்பங்களில் [illegible] ஸ்தூலமான
[illegible] தூலவிருத்தியிலுந் [illegible]
[illegible] விருத்தியிலும் [illegible]
தூலவிருத்தியிலும் [illegible]
[illegible] அநந்தகோடி [illegible]
[illegible] என்று புலப்படுவான். [illegible]
[illegible] விசாரித்துபவனில் [illegible]
[illegible] வெளியென்றறிவான். அப்பால் [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] குணமாக [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] மகாவாக்கியார்த்த [illegible]
இந்தப்பிரகாரம் [illegible]

[illegible] அகம்பிரமாஸ்மி யென்பதற்கருத்தமா
இரண்டாவது அகம்பிரமாஸ்மி யென்பதாம். அகம
வது: — [illegible] பிரமமாயிருக்கிறேன் என்பதாம். அகம்பதத்திற்கு அருவகா
[illegible] கூடஸ்தன் என்றும், அஸ்மிபதத்திற்கு மூன்
[illegible] சொரூபம் என்றும், [illegible]
சொன்ன இரண்டு பதத்தினுடைய [illegible]
[illegible] என்றும் அருத்தமாம். இந்த மூன்று [illegible] அகண்டாகார
[illegible] [illegible] விருத்தி [illegible]
[illegible] விருத்தி யென்ற மூன்று விருத்தியும் [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] அகம்விருத்தி [illegible]
[illegible] இதையோக பாக்கில் [illegible]

தியென்றுஞ் சொல்லுவார். அகம்பதத்திற் கருத்தமான
சீவனைவிட்டுக் கூடஸ்த பிரமமாகவே யிருக்கிறேனென்றுந்
தேகாதிபிரபஞ்சமில்லையென்றுஞ் சந்ததந் தவனிர்க்கவரு சந்
தானவிருத்தியே பிரமபத வருத்தமானசாக்ஷிவிருத்தியாம்.
அஸ்மிபதார்த்தமான ஜீவன்முத்திசொரூபந் தமோரஜோ
குணங்களைநீக்கி சுத்தசத்துவ குணஞ்சேஷித்து அகண்
டான மாநுபவஞ் செய்வது அஸ்மி பதார்த்தமான அகண்
டாகார விருத்தியாம் என்றுசொல்லப்படும். மனம்இராஜ
தாமசங்களோர் சேர்ந்தவேளையில் விஷய தாக்கங்களையு
ண்டாக்கும். தனது சுபாவஞ் சத்துவத்திலிருந்தால் விஷ
ய நீங்கிக் தானுந் தனது சொரூபமான பிரமத்திலொன்றா
கும். அதெப்படி யென்றால், இரண்டு தெளிந்த கண்ணாடி
களை [illegible] பேதமில்லாமல் ஒன்றாய் விளங்குவதுபோலசந்
[illegible] பிரமமுமொன்றாயிருவிகற்ப மாகவிருக்கும்.
இதை ஜீவன் முத்தி சொரூபமான அகண்டாகார விருத்தி
யென்பார். இந்த மூன்று பதத்தின் வியஷ்டியார்த்தங்களை
க்காட்டினும்மேலான சமஷ்டியார்த்தத்தைஅகண்டைகாவே
ழென்றும், விதேகமுத்தி யென்றுஞ் சொல்லுவார். அக
ண்டைகாசமாவது அகம்பிரமாஸ்மி யென்ற மூன்று பதார்த்
தங்களையும் மறந்து செண்டுபிடித்த கழுத்தன் போலான
ந்த மாத்திரமாயிருப்பதே அகண்டைகாலம். விதேகதை
வல்லியம் அருபகாரம் விதேகாவசானமென்றுஞ் சொல்
லுவார்.

மூன்றாவது தத்துவமசியென்பதற்குச் சமஷ்டியார்த்
தம் [illegible] யாகின்றாயென்பதாம். இந்த மூன்று பதத்
திற்கு வாச்சியார்த்தம் ௩. இலக்ஷியார்த்தம் ௩. இருக்கிறது.
தற்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம்சருவஞ்ஞத்துவாதி குண
[illegible] இலக்ஷியார்த்தம் மகாகாசம்போலப்பரி

பூரணமான்ட பிரம்மமாம். துவம் சப்தத்திற்கு வாச்சி
யார்த்தம் இந்திரிந்திரியாதிகுணை விசிஷ்ட சீவனும்
இலக்ஷியார்த்தம்; கடாகாசம், மடாகாசம்போலப் புத்திக்
குகையில் வளைபட்டவர் போலிருக்குங்கூடஸ்தப்பிரம்மமாம்.
ஐயா ஒரு வஸ்துவில் உபய விதார்த்தம் எப்படிக் கூடுமெ
ன்னில் விட்டுவிடாத லக்ஷணை யென்ற சொய்கே தத்தச்
தார்த்தம் போலக் கூடும். அதெப்படி யென்னில் ஒருதேவ
தத்தனே ஒ? அயமென்ற அன்னியோன்னிய விருத்தச
ப்தார்த்தங்களை விவகாரமாத்திரத்திலடைந்து தானே தே
வதத்தபாவத்தை விடாமலிருப்பான். ஒருவன் பிராணியப்
பிரேதாபேக்ஷையால் பிதிரு புத்திர பிராதிரு ஜாமாதிரு
வென்பனவாதி சப்தார்த்தங்களை யடைவது போலும்,
தேசபேதத்தால் கேரளிய சோளியராமார்த்தங்களை யடை
வதுபோலும், காலபேக்ஷையால் பாலதருணவிருத்த விராதிக
மார்த்தங்களை யடைவதுபோலும், பிரவிருத்தி உபய
விதார்த்தம் வருகிறது வாச்சியார்த்தத்தில்; இலக்ஷியார்த்த
மெப்படி யென்றால் தத்சப்த வாச்சியார்த்த சேமதவாகிய
அந்தத் தேசகாலவிருத்திச் சின்னங்களையும் துவம் சப்த
வாச்சியார்த்தத்தில் சேமதவாகிய இந்தத்தேசகால விருத்
திச் சின்னங்களையுந் தள்ளி தேவதத்த சரீரமாத்திரத்திலே
கார்த்தங்கூடுவதுபோல, வாச்சியார்த்தமாகிய தத் சப்த
ஹேத ஈசுவருடைய சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களையும் துவம்
சப்தவாச்சியார்த்த ஜீவனுடைய கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதி வி
குணங்களையும் தள்ளி அதிஷ்டானமான்ட பிரமமாத்திரமா
கப்பார்க்கக் கற்பித தேவசுவர நாமரூபாதிகள் சிப்பிவெள்
ளிபோல ஒழிந்துபோக ஒரு ஆகாசமே கடாகாச மடாகா
சம் மகாகாசம் என்று தோன்றுவதுபோல கூடஸ்த பிர
ம்ம பரப்பிரம்மமென்றும் விவகாரமாத்திரத்திலே யாகும்.

பரயார்த்தத்தி லென்றதாம். அசி சப்த வாச்சியார்த்
தமாவது அது நீயாகிறாயென்று சாமானிய மாகச்சொல்லு
வது; தத்துவம் பதார்த்த சோதனையில்லாமல் மேலெழுப்புப்
பார்வையால் ஆகிறாயென்று வர்த்தமானார்த்தம் வருகிறது
அசி சப்தஇலக்ஷியார்த்தமாவது கடாகாசம்போல நிருவி
காரகூடஸ்தனாகிய நீயே நித்திய சுத்தமுத்த அகண்டானந்
தசொரூபமாகவே யிருக்கிறாயென்று பூதார்த்தமாகச் சொ
ல்லுகிறது. ஐயா அசியென்பதற்கு அறுபவிதனிவன். சில
காலத்தில் வித்வானாவானென்பது போல அந்தவஸ்துவாக
நீ யிப்பாலென்று பாவியார்த்தமாவது அப்பியாசி யாகிய
நீ மகாவித்வானாகிறாயென்று காலாந்தரார்த்தத்தை யறிந்து
சொல்வதும் போலாவது வர்த்தமானார்த்தமாகட்டுமே யென்
றால் நீசொல்லுகிறபடி இந்தக் கட்டத்தில் அசிபதத்திற்கு
வர்த்தமான பாவியார்த்தங்களில்லை. லக்ஷியார்த்தமான
பூதார்த்தமே பரமார்த்தம், ஏனென்றால் ஒருவஸ்து மற்றொ
ன்றாகிறதில்லையன்றோ. வாரீர் குருமூர்த்தி! தேவரீர் உத்
தரவின்படி துவம்சப்த வாச்சியார்த்த சீவனாகிய நீ தாம்
பிராதி சித்தௌஷதி ரசசம்சர்க்கத்தால் சுவர்ணமாவது
போல தபோவித்தியா சமாதியினால் தத்சப்த லக்ஷியார்த்த
மாகிய பிரமமாகப் பவிப்பாயென்று பாவியார்த்தமாவது
வர்த்தமானார்த்தமாவது வந்தால் அந்தப்பிரம்மநிஷ்டனுக்
கென்ன தோஷமென்றால் தாம்பிராதியுஞ் சித்தௌஷதிர
சவிசிய நசிக்கும்போது சுவர்ணம்போலிருக்க வர்ணமுடி
வதுபோலும் தாம்பிராதி காலத்திரயத்திலும் [illegible]வத்
தை விடாமல் சம்சர்க்கருபத்தைக் கிஞ்சித் காலங்காட்டிப்
பின்பு மலினவர்ணாதி ஹீனகுணங்களையடைவதுபோல இந்
தஜீவனும் சாதனத்தாலடைந்த பிரமத்துவத்தை [illegible]ம் கா
லக்கிரமத்தில்விட்டுமுன்போலதுக்கத்து வாகிவிடுவானு

ஸனையுமடைவான்; இச்சொல்லது குருசிஷ்யஸம்வாதரூ ரூமாவதாலென்று மற்றொன்றுமில்லை. ஆனதால் அப்யா ஸித்து முன்னமே ஸ்வயம்பிரமமாயிருக்கிறதென்பதே ஸத்யா ர்த்தஞ்சத்தியம். ஜபாவென்பிரமமாகவேயிருந்தும் அதேதக தொருதேஹமாவால் தன்னைமறந்து பின்பு குருபதேசவிசார ணையால் கைதூஷாரான்போல தன்னையறிந்தாருகளா டாலும் உபாசனாகாண்டத்திலுள்ள யோகாப்பியாசாதிகள் வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் அதிகாரிபேதங்களைச் சொல்வோம். அத்தியந்த முக்கியாதிகாரிகளான வாம தேவாதிகள் செவிக்கும்போதே எல்லாம் பிரமமாகிய நாமேயென்றறிவிலைத்தார். முக்கியாதிகாரிகளான சுகே னகாதிகள் இப்பிலாத குருவுபதேசத்தால் பிரமவித்தானார். மத்யமாதிகாரிகளான தேவேந்திராதிகள் மூன்று நான்கு பரியாயோபதேசத்தால் ஸித்தியடைந்தார். மந்தாதி காரிகளான விரோசநாத்தியம் பதார்த்தசோதனைக் குருமுகத்தில் பிரஸ்தானத்திரய சாக்ஷியுடன் ஞானத் தொருவ னிஷ்டை பெறுவான். மந்தர்களுக்கு வேதாந் தார்த்தங்களில் கேள்வியும் கேட்டதும் போதவில்லா மலிருக்கிறது. இதின் கிரமம் வியாக்யானக் காரர் கொண்டு விசாரஸ்தலத்தில் உபேக்ஷா விரக்தி வைராக்கியமி யடைவார். ஆனதால் மேல்கீழுள்ள அதிகாரிகளோ தவ ளி [illegible]ரியமான கடுக்கண்ட முக்கியாதிகாரியைக் குறி த்து [illegible] இந்த மகாவாக்கியோபதேசம் வரும். அத்தியந்த [illegible]ரதிகாரிகளுக்கே எனென்றால் அவித்தை பாவாசனை [illegible] மற்றும் இல்லாமையால் உபாசனா காண்டத்திலுப யோகமில்லை. மற்ற முக்கியாதிகாரிகள் இருவரு மே. குருவுபதேசாபாசாவக்குடன் பிரயத்தனமாக வேண்டியி து. [illegible] இப்படியிருக்க மந்தர்களாகிய நம்போலிகளுக்கு உ[illegible]பாஸனையில் சித்தசுத்தியில்லாமல் [illegible]

பின்னும் மெய்வடிக்கு உபாசனையில்லாமல் ஸித்தையடை கின்றார் ஆயின் சொன்னார்களே பாசகமென்னும் பிரமமா மூர்த்தி. நம்மை பரிசேஷித்துப் பிரமமாக்குவதெதுவென்றால் பிர மமாகிய நமக்கு விதிக்கேஷதமில்லையென்று யதேச்சாசாரமு ங்கூடாது. புண்ணியபாவாதி பரமார்த்தமினைசயிற்பொய்யா னதும் அந்த நிஷ்டாபிராப்தியைச் சத்தியமாகப்பண்ணித்தி க்கும். சொப்பன வியாக்கிர தரிசனம் பயகம்பாதியுடன் சாக்கிரகாலத்தை சத்தியமான ஆக்கத்தைக் கொடுப்பது போலாம். ஆனதால் நிஷ்காமியமுதல்த்துக்குவபாவனை வனைகிரமமாய் முக்கியாதிகாரிவரைநான்குபேருக்கும் யதா யோக்கியமவசியமநுஷ்டிக்கத் தக்கது. இந்த நாதித்த நியமங்களுக்கு வியவகாரத்தமே பரமார்த்தம் வரிசையார்த் தமேதுக்கென்றால் பரமார்த்தத்தைப் போதிக்கும்பொரு ட்டு இந்தத்திருட்டை வெட்டிக்குத்தி நான் என்பதுபோலப் போதிக்கது. ஆனதால் மகாவாக்கியமிது நிஷேதவிவகா ரத்திரத்தி வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் அத்துவிதப் பிரமத் திற் சமாப்தியென்றமைந்து கேவலசொரூபமாக யிருப்பா யென்று சாமவேதமகாவாக்கிய முபதேசிக்கும். இதுவே தத்துவோபதேசம். இதுவேயென்மையசாபல்வியமிதுவே தேஷ்டாவோ தெய்வமூர்த்தியென்றறிவாய்.

நான்காவது அயமாத்மாபிரமமென்பதற் கருத்தமா வது:—அயம்பதத்திற்கு ஜேனனையும் ஆத்மாசத் திற்கு சமஷ்டியபிமானியாகிய ஈஸ்வரனெனவும் பிரமபதத்திற்கு இந்த விமஷ்டிநிஷ்ட வாச்சியார்த்த வேஷாவிகாரதிகளை நீக்கினி லக்ஷியார்த்தம் ஸச்சிதானந்தரூபமாகிய சொரூபத் தன் மாத்திரம் சஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகதபேத ரஹிதமாக வுமிருந்து அகண்டைகரசமாயிருப்பதெனவும் அருத்தமாம்.

இந்தப்புருஷன் அகண்டாகாரமாகவேயிராத காரணமென்னவென்றால் அநாதியவித்தையா வாசனையால் அன்னமய கோசமென்கிற தேகத்திலும் பிராணமயமென்கிற முக்கிய பிராணவாயுவிலும் மனோமயமென்கிற சங்கற்ப ரூபத்திலும் விஞ்ஞானமயமென்கிற புத்தியிலும் ஆனந்தமயமென்கிற சுழுத்தியிலும் நானென்றும் எனதென்றும் அபிமானத்தால மூர்த்தி அரிச்சந்திரவேஷதாரி நாடகத்தில் புத்திர மரணசமயத்திலே சோகங்களையநுபவிப்பதுபோல சுபாவத்தை மறந்து அகண்டாகாரமாகவேயிருக்கவில்லை. வெகு ஜென்ம புண்ணியபாகிகள் பரிபக்குவமாகும்போது குரு சந்நிதானத்தில் சிரவணாதிசாதனங்களை யடைந்து பஞ்ச கோசங்களை விலக்கித் திரிவிதபேத ரகிதமாய்ப் பிரம சொரூபமாகவேயிருப்பார். பிரம சப்தத்திற் கருத்தமானது வஸ்துவந்தரமில்லாத பூரணசொரூபம் பிரகாசிக்கும். இப்படியிருக்க முந்திய பேதங்கள் எப்படிக்கூடும்? சஜாதிய பேதமாவது ஒரு விருக்ஷத்திற்கு மற்றொரு விருக்ஷம் அப்படிசமானஜாதியான மற்றொரு பிரமம் பிரமத்திற்கில்லை. விஜாதியமாவது விருக்ஷத்திற்கன்னியமாகிய சிலபாஷாணாதி விஜாதிய திரவியங்கள். பிரமமொன்றைத்தவிர வேறே வஸ்துக்களில்லாமையாலும் மஹாபூதபௌதிகங்கள் மித்தையாசொரூபமாகையாலும் விஜாதிய பேதமில்லை. ஐயா! ஐதரேய முதலான சுருதிகளில் பூதபௌதிக சிருஷ்டியைப் பிரத்தியக்ஷமாகச் சொல்லியிருக்க மித்தையா சொரூபமென வெப்படிக் கூடும்? அநுபவவிரோதமுமிருக்கிறதேயென்றால் சாமானியமென்றும் விசேஷமென்றுமிரண்டுவிதம். ஐதரேய முதலான சுருதிகள், உலக வெறுப்புக்கொண்டபடி வியாவகாரிக சத்தியத் தன்மையை யவலம்பித்து விவரித்து இடைக்கிடை பயமுண்டாகிற

வர்ணனத்தால் சிருஷ்டியிலுண்டாயிருக்கிறதை யழித்துப்பிரமமொன்றையே சித்தாந்தஞ் செய்திருப்பதாலும், மாண்டூக்கிய முதலான வெகு சுருதிகள் அமூலாக்கிரமமாகப் பிரபஞ்ச வைதத்தியத்தை ஸ்தாபித்திருப்பதாலும், அது பிரமாண பரிவிராசக வியாசனை விசேஷாக்கிப் பிரசங்கமானதாலும் மஹாபூத பௌதிகங்கள் இரச்சுசர்ப்பம்போல மித்தையா சொரூபந்தான். அதனால் விஜாதிய பேதமில்லை. சுகதபேதமாவது விருக்ஷத்திற்குத் தன தம்ச பேதமாகிய தோல் கழிந்த பத்திர புஷ்ப பலபேதங்களாவ சுகதபேதம் அதுபோல பிரமத்திற்கு தன்னுடைய அம்சமான வஸ்துக்களொன்றுமில்லையே. மூலப்பிரகிருதி மாயா அவித்தை ஈஸ்வராதி பேதங்களுளவேயென்றால் முக்தர்களுக்குமில்லை. மும்முக்ஷுவுக்குச் சில காலத்தில் சிறிதுண்டு. சில காலத்திலொன்றுமில்லை. வந்திருந்த அத்தியாரோபத்தை யபவாதிக்கும்பொருட்டு உள் பொருத்தனைக்கிஞ்சித்தரவு சேர்த்து மாணிக்கம் சிலவு கொடுப்பதுபோல ஆத்மானந்த போதத்தை யடைந்தவர்களுக்குப் பிராபஞ்சிக சிருஷ்டியாதி மித்தையா சொரூபமென்றும் அநாதி வித்தையாகிய சுழுப்திதாமாகிய அஞ்ஞ சனங்களுக்குச் சத்தியமென்றும் சுருதி யுக்தி யநுபவங்களில் வெளிப்படையாயிருப்பதால் சுகதபேதமில்லை. ஆனதால் அயமாத்மாபிரமமென்ற தெரிசன மஹாவாக்கியம் அகண்டாகாரத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் குரு தாதாருப்தேசித்தபடி நீயும் நித்தியபிரமானந்த சுகாம்புதியாகும்பொருட்டு இந்த மஹாவாக்கியப் பிரகரணத்தை விவரணஞ்செய்தோம். இந்த மஹாவாக்கியார்த்த விவரணமென்கிற பிரகரணத்தை நித்தியாநுசந்தானப்பியாசஞ் செய்பவர் சகல சம்சாரத்துக்கமில்லாப் பேதித்தகண்டானந்த சொரூபமாகுவார்.

முற்றிற்று.

அரும்பதவிளக்கம்.

அ.

அகங்கார நிவிர்த்தி- எனக்கு எனலின்றித் தியாகித்தல்.

அகமமதை- நானென்று.

அகமர்த்தாநுபவம்- நானென்னும் சொற்பொருளின் அநுபவம்.

அகண்டத்துவசிசையே- பிரகார மாகவுண்மைய அகண்டத்திறம் ஞானம்; அகண்டதன்மை ஐயமில் சிவமாகவுணர் ஞானம்.

அகர்த்தம்- செய்யாமை விருப்ப மற்றும்.

அக்கினிகணம்- தீப்பொறி.

அங்குஷ்டமாத்திரம்- கைக்கட்டை விரலின் அளவு.

அங்கிதம்- அடையாளம்.

அங்குஷ்டமாத்திரம்-கைக்கட்டை விரற்பிரமாணம்.

அசத்து- இல்லை, இல்லாதது.

அசனிபாதம்- இடிவிழுதல்.

அசனம்- புசி.

அசிஷ்டர்கள்- ஆசாரமற்றவர்கள்.

அஞ்ஞ, இஞ்ஞ- அறியாதவன், அறிந்தவன்.

அட்சம்- கண்.

அட்சரம்- எழுத்து.

அட்டாலம்- கோபுரம்.

அதமம்- தாழ்வு.

அதி- அதிகமானது.

அதிதீரன்- மிகத்தைரியமுடையவன்.

அதிசீக்கிரமாக-கடந்ததாகச் சென்றதாக.

அதிதுர்த்தரிசனம்-மிகப்பார்க்க முடியாத.

அதிபயங்கரம்- மிகப்பயஞ்செய்வது.

அதிமேதாவி- மிகப்புத்திசாலி.

அதிரிசியம்-காணப்படாதது.

அதீந்திரியம்-புலன்களுக்கெட்டாதது.

அநாத்துஷ்டகரணோத்பன்ன ஞானம்- குற்றமற்ற கரணத்தாலுண்டாகும் ஞானம்.

அதோகமனம்-கீழ்ச்செல்லுதல்.

அத்துவரம்- யாகம்.

அநாமயம்- ரோகமற்ற, தீங்கியற்ற, வியோகமற்ற.

அநிருதம்-பொய், மித்தை.

அநிர்வசனீயம்- சொல்லத்தகாத.

அநுசந்தானம்- தியானம்.

அநுஸ்யூதமாய்-தொடர்ச்சியாய், இடைவிடாமல்.

அநுப்பிரவேசித்து- உட்புகுந்து, நுழைந்து.

அந்தகன்- குருடன்.

அந்தராளம்- இடைவெளி.

அந்தர்- உள்.

அந்தர் இந்திரியம்- உள்ளுக்கு

அந்தப்புரம்- இராஜஸ்திரீகளிரு

ப்பிடம்.

அந்தேவாசி- சீடன், மாணாக்கன்.

அந்நியார்த்தகத்தம- வேறொன்றுக்கென்செய்யப்படுதல்.

அந்நியபுருஷனுக்கு- வேறொருவனுக்கு.

அபரோக்ஷம்- பிரத்தியக்ஷம்.

அபிபின்னம்- அறுபடாதது.

அபகாரம்- தீங்கு.

அபாதிதம்- தெரிக்கப்படாதது.

அபிவியக்தம்- விளக்கம்.

அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணம்- வேறுபடாத முதற்காரணமும் துணைக்காரணமுமான.

அமாநுஷகர்மங்களிலிருந்த இயல்பினர் சம்- மனிதரால் செய்யமுடியாதகாரியங்கள்.

அம்சவிபாகம்- பாகத்தைப்பிரித்துக் கொடுத்தல்.

அம்புதி- கடல்.

அம்புயச்செம்பதம்- செந்தாமரை மலர்ப்பதம்.

அயம்- இது.

அயங்கடஇதி- இக்குடமென்று.

அர்த்தக்கிராசம்- பாதிப் போசனம்.

அர்த்தசக்தி- பொருளின் சாமர்த்தியம்.

அர்த்தத்தை- பொருளே.

அர்த்த பாகம்- அரைப்பங்கு.

அர்த்தபோதகத்துவம்- பொருளையுணர்த்துந் தன்மை.

அர்த்தீசமர்த்தோவித்வான்- பணக்காரனும் சாமர்த்தியமுள்ள தெரிந்தவனுமானவன்.

அலுப்தமாய்- குறையற்றதாய்.

அவச்சின்னம்- உடையது, கூடியது.

அவச்சேதகம்- அடையாளம்.

அவயவம்- உறுப்பு.

அவயவி- உறுப்புடையவன்.

அவலம்பித்து- ஆசிரயித்து.

அவலோகனம்- பார்வை.

அவஸானம்- முடிவு.

அவஸ்துவாகவேயிருக்கும்- பொருளில்லாததாகவேயிருக்கும்.

அவாக்மனகோசரம்- வாக்குமனதுக்கெட்டாதது.

அவாப்தி- கிடைத்தல்.

அவிசாரிதரமணீயம்- விசாரியாத வரையிலினியதாக.

அவித்தியாந்தகாரம்- அஞ்ஞானமென்னும்பேரிருள்.

அவிநாசி- அழிவற்றவன்.

அவ்வியவகாரியான- வியவகாரமற்றவனை.

அனர்க்கியம்- விலைமதிக்கத்தகாத.

அனர்த்தகாரியானை- துக்கத்தைச் செய்வதான.

அனவரதமும்- எப்பொழுதும்.

அ

-திக்கரும்
அனிதராசாதிராஜ ரோற்ற,வெர [திவான
அனுசாத்தம்-சேசரம்.
அவ்வர்த்தநாம சக்தி யார்த்தமு டைய பேர், சக்திவிருத்தி யாலறியக்கூடிய பேர்
அனுச்சாரிதவர்ணம்-உச்சரிக்கப் படாத எழுத்து
அஜேயமான-வெல்லமுடியாத
அஷ்டகுலாசலம்-மஹாமேருவை ச்சுற்றியுஞ் சம்மந்தித்திரு க்கின்ற எட்டுமலைகள்
அஸமாப்த பிராரப்தம்-முடிவை யடையாதபிராரப்தம்
அவிபத்திர கோர-சத்திரமாயி லைகளாக வுடைய, பயங்கர மான
அஸ்தி-எலும்பு
அஸ்பந்தாஸ் பந்தம்-அசையாமல சைவது
அஸ்வாதீனமாய் தன்வயமின்றிய தாய்
அஹம்சத்தை-நானென்ற விளக் கம்.
அஹைதுகயாவித்து-காரணமி ன்றிய கருணைக்கடல்
அந்திருகேசரிவித்யாஸ்தாஸா ய னத்தில்-அந்தரங்க வித் தையாகிய ஆனந்தச்சுவை யின் பெருக்கில்

ஆ

ஆாசரித்-ஆராய்ந்திருப்பதான
ஆகாசதிகம்பம் ஆகாயமுதல் பெற் றிவிடுத்தல்
ஆாமியம்-இப்போழ்து செய்யும் வினை
ஆகாரம்-வடிவம்
ஆதுதி-ஓமாக்கினியிலிடுதல்
ஆக்னேயம்-அக்கினிசம்பந்தம்
ஆசனாருடத்தி-ஆசனத்திலமர் ந்தவுருதி
ஆசியபாத்திரமான-சிறப்புக்குவை ப்பிடமான
ஆசிரயம்-இருப்பிடம்
ஆர்ஜவம்-நெய்
ஆதானம்-கொடுத்தல் [ளா
ஆதிமங்களான -முந்தினமங்க
ஆதிமத்தியாந்த சூனிய-அடிநடுமு டிவற்ற
ஆத்மத்துவேஷ தாறுசு
ஆரண்ணியம்-காடு
ஆபாசம்-தோற்றம்
ஆப்தன்-நண்பன்
ஆப்லாவனம்-நனைத்தல்
ஆலசிய-சோம்பல்
ஆலிங்கனம்-தழுவுதல், கட்டியணை த்தல்
ஆவரணம்-மறைவு
ஆவிர்பாவதிரோபாவம்-உதித்தல் மறைதல்
ஆனந்தமிதி-சுகமெனும்புதையல்
ஆனந்தம்-இன்பம், சுகம்

...இருதி யாகிறி, கொ ண்டு வருந்தொழிற் டைய வினைகளது
ஆவேசயுக்தி ஆசனத்திலிருந்து நழுவிடாமல்
ஆஸ்திகன், உண்மை வாதி

இ

இகம்விருத்தியாருட ஞானம்-இம்மைக்குள்ளும் விருத்தி யிற்கியர் நியயசகவ ஞானம்
இதர்மைத-இவ்விதன்வுதிக்கும் ஞானம்
இதர வியாவர்த்தகம்-அந்நியங் களை விலக்கிக் காட்டுவது
இதனையில்லாத-விறகற்ற
இந்திரியப்பிரேரகன்-இந்திரி யங்களையேவுவோன்
இமகரங்கள்-பனித்துளிகள்
இரசம்-சுவை
இரசமஞ்சரி-தேனையுடையபூங் கொத்து
இரஜிதத் துவத்தைப் பிரகார மாகவுடைய இரஜிதஞான ம்-இரஜிதத்தன்மையை க் காட்டும் இரஜிதஞானம்
இரதகஜதுரகபதாதி-தேர்யா னை குதிரை காலாள் முத லியன
இரஜிதத்துவத்தைப் பிரகார மாக வுடைய தாயின்றிய வதனமாவத்தை யுடைய

...சுத்தியில்-வெள்ளியிலிருக் கின்றதையுடைய இதனி என்பதை யுடைய சுத்தி ஞானம்.
இரதி விலாசம்-கலவியின் விளை யாட்டு
இரத்தின கசிதகனகமய கிரீட கடகவலயகிருதஷட்கிரத் தாயும்-இரத்தினங்களால் மிழைக்கப்பட்ட சொன்ன மய மான ஆறு கிரீடங்களாலலங் கரிக்கப்பட்ட ஆறு சிரங்களு டைய வராயும்.
இரேகை-வரைவு

ஈ

ஈடேத்தல்-சற்று கொஞ்சம்
ஈட்டிவிருத்தியாம்-யாப்போ னது விருத்தியாகிய

உ

உச்குண பீஜம்-முளை கொள்ளும் பருவமுள்ள வித்து.
உச்ச நீசவிதாச பாவமாக-உயர்வு தாழ்வு விஸ்தாரமானதாக
உதாசீனம்-அலட்சியம்.
உதாத்தம்-உச்சஸ்வரம்
உத்கோசம்-அதிகக்கூச்சல்
உத்தமபுருஷைகவசனம்-தன் மை யொருமை
உத்தமாசகஜம்-மேன்மையுள்ள தன்மை யின்மை

உத்தரகாண்டம் - வேதத்தின் ஞானகாண்டம்
உத்தரோத்தரம் - மேன் மேலும்
உத்தான நிலை - எழும்சமயம்
உத்போதம் - உணர்த்துவது
உபகரணம் - வியஞ்சனம் உணவின் மறு பதார்த்தம்
உபதேஷ்டா - உபதேசிப்போன்
உபாயகம் பூஜாலிங்கம்
உபநேத்திரம் - மூக்குக்கண்ணாடி.
உபயரூபம் - இருவிதவடிவம்.
உபரி - மேலே
உபாதேயம் - உபாதியை யுடையது
உபாதேயாதிஷ்டான ஞானங்கள் - பிரதி விம்பம் விம்ப ஞானங்கள்
உபாதித ஜீவன் - உபாதியையுடைய ஜீவன்.
உருத்திரஜாபி - உருத்திர மெய் ஜபம் வேதமந்திரம் ஜபிப்போன்.
உரோமம் - மயிர்
உல்லாசம் - ஒய்யாரம், உள்ளக்களிப்பு
உற்பவியாது - உண்டாகாது
உற்பன்னம் - உண்டானது.
உன்னதமான - உயர்மான
உஷ்ணம் - சூடு

ஊ

ஊர்வசாதி - நிலத்திற்பூச்சி
ஊர்த்துவ - உயர, மேலே
ஊர்த்துவ மனசக்தி - மேலேறிச் செல்லுஞ் சாமர்த்தியம்.
ஊர்த்துவ சலனம் - மேல்அசைவு
ஊரு - தொடை

ஏ

ஏகாகாரம் - ஒரேவடிவம்

ஒ

ஒரு தலையில் - ஒரு உடலில்

ஓ

ஓஷ்டம் - உதடு
ஓதம் - பிரோதம் - குறுக்கு நெடுக்காய்க்கோர்வைப்பட்ட
ஓர் கரத்தின் - ஒருகை முழத்தின்

க

ககனம் - ஆகாயம்
கடம் - குடம்
கடந்து வந்தைப் பிகாரமாயவச் சேதமுடை கடத்தில் - கடத்தின் தன்மையைக் காட்டுகிற கடத்தில்
கடினம் - கட்டி, இறுகல்
கடிஸ்தலம் - இடுப்பு, இடை
கட்டளம் - உரைப்பிக்கப்பட்ட
கண்டோர்த்துவ பாகம் - கழுத்தின் மேற்பிரதேசம்
கமனம் - நடை

கபளீ[illegible]க மடங்கி - கவளமாக்கிக் கொட்டிய யாவும்
கம்பம் - நடுக்கம்
கம்புக்கிரீவாதி - மத்தாயு[illegible] காரிய[illegible] ஜோமான் தருமத்து முதலிய உறுப்புகளையுடையது
கருமம் - தொழில்
கர்ச்சிக்க - வீறிட, கூச்சலிட
கர்ணாந்த விசிராந்த லோசனங்கள் - தாமரை இதழ் போலக் காதவரை நீண்டு இளைப்பாறுங் கண்களையுடையவர்.
கர்த்தா - கிருத்தியமுடையவன் செய்பவன்
கர்த்திரு - தொழிலாளி
கர்த்தும் - செய்வதற்கும்
கலா - பதினாறிலொரு பங்கு
கற்பகன் - கற்பிப்போன், கற்பனை செய்வோன்
கற்பித்து - தோற்றுவித்து
கற்பியம் - கற்பிக்கப்பட்ட, தோற்றுவிக்கப்பட்ட
கவயமிருகம் - ஆமா, காட்டுப்பசு
கனம் - கட்டி, அடர்ப்பு

கா

காமரூபசக்தி - இச்சித்த வடிவம் பெறுஞ் சாமர்த்தியம்.
காலதீர்க்கம் - நீடித்தகாலம்,
காலாதீதத்தின் - காலஞ்சென்றபின்
காஷ்டம் - விறகு

கி.

கிரந்தி - முடிச்சு
கிராகிய கிராகக - கிரகிக்கப்படுவது கிரகிப்பது
கிரியாட்சுப்த - செய்கையாற் கலக்கப்பட்ட
கிரியாவீன - செய்கையற்ற
கிரியி - செய்கையுடையவன்
கிரியை - வினைச்சொல்
கிரீடி - கிரீடந்தரித்தவன்;
கிரீடை - விளையாட்டு
கிருத்தியம் - காரியத்தாலுற்பத்தியானது
கிருஷி - விவசாயத்தொழில்
கிருஷ்ணா - கருப்பு
கீடம் - கிருமி

கு.

குக்குடத்துவசம் - சேவற்கொடி
குசுமம் - புஷ்பம்
குத்சிதமாகிய - இழிவான, நிந்திக்கத்தக்க
குணத்திரயம் - முக்குணம்
குணம் - நூல், கயிறு
குணாதிக்க ஜன்யஆரோபசூக்குமம் - குணமிகுதியாலுண்டான ஆரோபத்தினுட்பம்.

குண்டலத்துவாத சக்கரங்கள்- பன்னிரண்டு குண்டலங்களால்
குரூரமான-கொடிய
குஹரம்--குகை

கே,

கேசம்-தலைமயிர்
கேயூரம் தோள்வளை
கேவல ஞானம்-ஞானமாத்திரம் தனிமையான ஞானம்
கேளிவிலாசமான-கலவியின் விளையாட்டான

கோ,

கோசம்-உறை, கூடு, பணப்பொக்கிஷம்
கோடித்துவயாவலம்பி ஞானம்- இருதலை பைப்பற்றியுண்டாகும் ஞானம்
கோமய பிண்டம் - பசுவின் சாணிய உருண்டை
கோவினதுக்ஷீரம்-பசுவின்பால்
கோளகத்துவாரபகிர்முகப்பட்ட கோளகவாயிலின் வாக வெளிப்பட்ட

ச.

சகச்ரசிரத்தோடு-ஆயிரஞ்சிரத்தோடு
சகஜம்-சுபாவம்
சத்தியாணி-வேர்க்கை
சக்திமத்தாய-சமார்த்தியமாய்
சங்கற்பசலனம் கற்பனையினசைவு
சங்காசம்-சமானம்
சங்கேதம்-கட்டுப்பாடு
சங்கோசவிகாசம்-குவிதல்,மலருதல்
சசவிஷாணம்-முயற்கோடு
ஷட்[illegible] மண்டலம்-அறு பூர்ணசந்திரமண்டலம்
சதுரனென-சாமார்த்தியனென்று
சதுர்வித-நான்கு வகுப்பு
சதோதிதார்க்கன்-என்றும் உதயமாயிருக்குஞ் சூரியன்
சத்துவத்தின் பிரகாசியத்தால்-இருக்குந் தன்மையின் அதிகாரத்தால்
சத்தை-இருத்தல்
சந்துஷ்டர்களாய்-சந்தோஷத்துடையவர்களாய்
சப்தசக்தி-சப்தத்தின் பொருளையுணர்த்தும் சாமர்த்தியம்
சப்ததாது-ஏழுதாதுக்கள்
சப்தார்த்தம்-சொல்லின் பொருள்
சப்தோததி-ஏழுகடல்
சப்தமேகம்-ஏழுமேகம்
சப்பிரதிபோதிகம்-விரோதிசஹிதமான
சமாப்தி-முடிவு.
சமித்து-ஓமாக்கினியில்ஓமஞ்செய்யப்படும் விறகு
சம்சநாத்-உன்னிப்படி புகழ்தலால்.
சம்சயவிபரீதாளயதா-சந்தேகவிபரீதங்களுக்கு வேறாயிருத்தல்.

சம்பந்தசூன்ய-சம்பந்த மற்ற
சம்பந்தரகிதம் சம்பந்த மற்ற
சம்யக்தரிசிகள்-தேர்ந்த ஞானியர்
சம்யோகாந்தரம்-வேறுசேர்க்கை,
சரணம்-கால் பாதம்
சரணத்வயத்தையும்- இரண்டு பாதங்களையும்
சம்விருஞ்ஞானஸ்புரணம்-புத்தி விருத்தியின் கடாசி புசிப்பு
சர்வசம்பூரணம்-எவற்றிலும் நிறைந்தது
சர்வத்திர-எவ்விடத்தும்
சர்வாவயவம்-எல்லா உறுப்புக்கள்
சலனம்-அசைவு
சலிப்பிக்கும்-அசைப்பிக்கும், சேட்டிப்பிக்கும்
சல்லாபித்ததாக- கனமுயப்பேசினதாக
சவிகார-விகாரத்தோடு கூடிய
சஷ்குலி-செவியின் முருக்கு,

சா.

சாகை-கொப்பு
சாகோபசாகை-கொப்புகளும் அதன் பக்கக்கிளைகளும்
சாட்டியமான ஜடமான
சாந்திரம்-சந்திரசம்மதம்
சாப்தபோதம்-சப்தத்தின்ஞானம்,
சாமந்தவரசர்கள்-சிற்றரசர்
சாமர்த்தியம்-சக்தி
சாமீபம்-கடவுள்சமீபத்திலிருப்பு
சாம்பவ-சிவபக்தியுள்ள
சாம்மியம்-சமானம்
சாயுஜ்ஜியம கடவுள் வடிவமாயிருத்தல்
சாலோக்கியம்-கடவுளுலகத்திருத்தல்
சாவரணம்- மறைவையுடையது.
சாவலம்பனம்-ஆசிரயத்தோடுகூடியது.
சாளீநேத்திரம்-வெள்ளெழுத்துள்ள கண்

சி,

சிகாயஞ்ஞோபவீதம்- குடுமி, பூணூல்
சித்தாந்தம் - நிச்சயம், முடிவு, துணிவு,
சித்தார்த்த போதகம்- இருக்கின்ற பொருளை யறிவிப்பது
சித்தியாகாதது போல்- உறுதிப்படாததுபோல்.
சிரவணம்- கேட்டல், விசாரிப்பது.
சிரவிப்பது-பெருகச்செய்வது.
சிரக்கு-பூமாலை
சிலேஷ்மம்-கொழுப்பு.

சைச்சியம் சிவத்திலவுடையா
ளாம்
சொருபத்துவமே - சிவாநுபவத்
தன்மையே
பின்னதார்-அடையாளந்தரித்த
வர்

சீ.

சீதம்-குளிர்ச்சி.
சீதஸ்பரிசம்-குளிர்ந்த பரிசம்

சு.

சுக்கிலம் - வெண்மை, இந்திரி
யம்
சுக்திரஜிதம்-இப்பி வெள்ளி.
சுதாசிந்து-அமுதக்கடல்.
சுவசத்தா ரூபமான - தனதிருப்
பினாடிவமேன
சுவாபீக-இத்திரைவிழுண்டான
சுமுத்திரிமம்-ஸாக்கத்தின்
வித்து

சே.

சேடிக்க-மிஞ்ச, சொச்ச,
சேதித்து அறுத்து, வெட்டி.
சேவக-வணக்குகின்ற
சேவிய-வணக்கத்தக்க

சொ.

சொப்பனவாசத்து பீஜமான மன
ம்-சொப்பனத்தே தோன்றுவ
தற்கு விதையாகிய மனம்

சோ.

சோதித-பரிசோதிக்கப்பட்ட
சோபாதிகம்-உபாதி சகிதம்
சோரபுத்தி-கள்ளனென்ற ஞானம்.
சோஷிக்க-வற்ற

சௌ.

சௌ[illegible]ரிய சம்பந்தம்

ஞா.

ஞாதுரு-அறிபவன்
ஞாதா-அறிபவன்
ஞானம்-அறிவு, போதம் உணர்வு
ஞானகிருதம்-அறிந்து செய்யப்ப
ட்டது
ஞானப் பிரதிபோதி-ஞான விரோ
தி, அஞ்ஞானம்

த.

தகரம்-இதயம்
தகிக்கப்பட்ட-எரிக்கப்பட்ட
தக்தபடம்-எரிக்கப்பட்டவஸ்திரம்
தக்தமாம்-நீற்றப்பட்டதான
தடஸ்தன-சாக்ஷி
ததாகாரம்-அதன் வடிவம்
தத்தியாகம்-அதை நீக்குதல்
தத்விலாசவிலாசி-அதன் ஒய்யார
விளையாட்டுடையவன்
தத்வமசி- அதுநீயா யிருக்கின்றாய்
தநு-உடல்
தந்தம்- பல்லு
தந்துவின்-நூலின், சாட்டின்.
தந்தோஷ்ட[illegible]லுவா தாதவியா
தந்தோஷ்ட[illegible] உதடுகள்
சம்புடிதமாய்-பற்கள்

வாய் இவற்றினூடாகுதலான
செய்கையுடன் கூடினவ
ராய்
தப்தபீஜாகாரமாய்- வறுக்கப்ப
ட்ட விதைவடிவமாய்
தப்தமுத்திராங்கனம்-காய்ச்சிய
உலோகமுத்திரையினால்
உடலில் அடையாளம்செ
ய்து கொள்ளல்
தப்தாயபிண்டம் — காய்ச்சின
இரும்பின் உண்டை.
தமசு-இருள்.
தயாசேஷ்டித அஷ்டாதசகு
ருதசயனராய் - கருணை
ததும்புகின்ற பதினெட்டுக்
கண்களாகிய நீலோற்பலங்
களுடையவராய்.
தரங்கம்-அலை
தரிசனம்-பார்வை
தர்ப்பம்-தன்மையுடைமை.
தர்ப்பணத்தில்-கண்ணாடியில்
தர்மி-தர்மமுடையவன்
தனகோசம்-பணப்பொக்கிஷம்
தன்னிஷ்ட ஞான-அம்மை யற
சரித்தவனை.
தக்ஷணத்தில்-அக்கணத்தில்

தா.

தாணுவின் - தாணின், கட்டை
யின்
தாதான்மியம்-அதன் மயமாகவிரு
த்தல்
தாரதன்மியம்-மேன்மை கீழ்மை
களின் பேதம்
தார்ட்டியம் - திண்மை, வலிமை,
உறுதி
தாலு-கன்னம்,
தாவரம்-திரமாயிருப்பது, நிலைப்
பொருள்
[illegible]-நகை

தி.

திக்பால தேவதைகள்-திக்குக்களை
ரக்ஷிக்கும் தேவதைகள்
திடதரமாகில்-மிகவுறுதியில், உறு
திப்படில்
திதம்-இருப்பு
தியாகாகாரமாய்[illegible]தியா-
னவடிவமாய், முன்னிற் செ
ய்யப்படுமியஞ்ஞம்
திரவம்-நெகிழ்ச்சி
திரவசக்தி-நெகிழ்ச்சியுள்ளமை
திரிபுடி-ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம்
என்னும் முப்புடி
திரியக்கு-பட்சி, விலங்கு, முதலி
யன
திருக்தபவம்-சாட்சிபவம்
திருக்கு-கண், சாட்சி
திருசியம்-பார்க்கப்படுவது.
திருஷ்டா-பார்ப்பவன்.

திருஷ்டி-பார்வை.
திரோதானம்-மறைவு
திவலை-துளி

து.

துக்ககாரி-துக்கத்தைச் செய்வது
துல்லியமான கரத்தால்-இணையான கைகளால்
துவாதச சம்வத்சரம்-பன்னிரண்டு வருடம்
துவிட்சணஸ்தாயி-இரண்டு நிமிடமிருப்பது
துவைதாகமனம்-துவிதத்தின் வரவு
தூல, கிருச, வயோ-பருத்தல், இளைத்தல், வயது
தேக வியோகானந்தரம்-உடல் நீங்கின பிறகு
தைகிகமாய்-தேகசம்பந்தமாய்
தைனந்தினப்பிரளயம்-மனிதர்களின் சுழுத்தி
தோத்திர புட்பம்-துதி யென்னும் புட்பம்

ந.

நவம்-புதிது
நஷ்டம்-நாசம்.
நாசரகிதம்-நாசமற்ற
நாடிஸ்பரிசமின்றியதால்-நாடியைத் தொடாததால்
நா[illegible]ரும் வித்துவிப்-கேவலாகவ் யாவர்.
நா[illegible]கள்-துரியவாதி

நி.

நிக்கிரகம்-தண்டித்தல், அடக்குதல்
நிச்சயம்-சந்தேகமின்மை
நிச்சேஷமாய்-மிச்சமின்றி, மிகாமல்
நிதாந்தத்தப்தனேன்-மிகவுந் தகிக்கப்பட்டேன்
நித்யத்வஸ்தாபகம்-நித்தத்தன்மையை யுறுதிப் படுத்துவது.
நிமீலிதாக்ஷராய்-அரைக்கண் மூடினவராய்
நிபந்திருத்துவம்-ஏகத்தன்மை
நியமித்து-நிருமித்து
நியோகம்-ஏவுதல்.
நிரபேக்ஷம்-விருப்பற்ற இச்சையற்ற
நிரர்க்களமாய்-தடையற்று
நிராகாரத்தன்மை-உருவமில்லாத தன்மை.
நிரந்தரமஹிமாசிரவணம்-இடைவிடாமல் மகிமையைக்கேட்பது
நிராலம்பம்-ஆதாரமற்றது
நிராவரணம்-மறைவற்றது.
நிரீசுர சாங்கியர்கள்-ஈசனில்லையென்னுங் கொள்கையுடையவர்கள்

நிருபத்திரவமாய்-உபத்திர[illegible]ற
நிருப[illegible]
நிர்த்தன போல நிர்த்திப்பித்து-கூத்தரைப் போலாட்டுவித்து
நிர்மத்சரர்கள்-துவேஷமில்லாதவர்கள்
நிர்லேபம்-பூசப்படாமை
நிவாத தீபம்-காற்றற்றவிளக்கு
நிவிர்த்தி-நீங்கல், ஒழிதல்
நிஜமகிமை-தனது பெருமை
நிஜானந்த நிர்ப்பரனாய்-தனதானந்தத்தால் நிறைந்தவனாகி
நிஜானந்த விலாச உல்லாசாவேசுருப்-விலாசமான தனதானந்த விளையாட்டிலே யடைந்தவராய்
நிஷேதம்-நீக்குதல்
நிஷேதியாமணி வேதிப்பது-நிஷ்காமனிக்கு விதிப்பது
நிவேதகஞானப்பிரயோஜனம்-நிக்ஷப்ப ஞானத்தின் இன்மையை யபேக்ஷிப்பது
நிஷ்கிரியாசாத்தியம்-செய்கையற்றதற் சாத்தியம்.
நிஷ்தரங்கம்-அலையற்ற
நாயு[illegible]பின்
[illegible]னுங் குணத்தால்-தாழ்மையைப் பதிப்பதான பிரம்ஞானத்தால்
[illegible]பூணம்போல-குறையுபோல

ப.

பகிர்-புறம்பு
பகிரிந்திரியம்-புறக்கரணம்
பங்கத்தில்-சேற்றில்
பங்கிவிசேஷம்-அதிகமான ஒ[illegible]புடைமை
பஞ்சீகரணோப யோகியான அர்த்[illegible]பாகத்வம்-ஐந்தாக்குவதற்கு யோகமான பாதிப்படுகை.
பட்சிக-புசிக்க, தின்ன
பதவி-நிலைமை
பத்திரம்-இலை
பத்தகங்கணராய்-காப்புக்கட்டிக் கொண்டவராய்
பந்தகாரி-பந்தத்தைச்செய்வது
பரகீயப்பிரவேசம்-அந்நிய சரீர[illegible] நுழைதல்
பரமார்த்தம்-உண்மை, சத்தியம் யதார்த்தம்
பரம்பரை-ஒன்றன்பின் ஒன்றாக தொடர்ச்சியாக,
பரம்பரா வேத வேதிகள்-வழிவழியாய் வேதங் கற்றுணர்ந்தவர்கள்
நிபுணதா ப[illegible] ஆதாரிய மெ[illegible]
பரஸ்பரம்-ஒன்றற்கொன்று

ரக்கு வஸ்துபரா தீனர்கள் - புறப்பொருள்களின் வயத்தோர்கள்.
ரிச்சின்னம் - அளவுபட்டது, அற்பம்
ரிணமிக்க - மாறுதலடைய
ரிமாணம் - அளவு
ரியாயநாமம் - மறுபெயர்
லதாதா - பயன்கொள்வோன்
லித்து - ஆகி
லித்திரதரம் - மிகப்பரிசுத்தம்
லித்திரதரவஸ்த பலிதம் - மிகப் பரிசுத்தமும் வெண்மையுமான நிறம்
லிப்போம் - ஆயிடுவோம்.
லிஷியத்து - இனிவரப்போகிறது.

பா.

பாகு - ஐ
பாசவிநிர்முக்தன் - பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவன்.
பாதிதஜகஜ்ஞான அதிஷ்டான ஞான அஞ்ஞான காரியகாரணமான - சுழுத்தியிற் கெடுக்கப்பட்ட ஜகத்தின் ஞானத்தையுடைய சொருப ஞான வடிவமான அஞ்ஞான மென்னும் பேரிருள் உபாதிக்கு உபாதியின்றி
பாத்திர - தகுந்தவன்
பாரிசரப் ... வரா யும்.
பார்த்திவாதி காரியங்களை உபாதி - பிருதிவி விகார முதலிய விரிவின் லேச வுபாதியின்றி
பாசாங்குசனு நிமித்தம் - அவிப்பிராயத்தைக் குறிக்கு நிமித்தம்
பாவாபாவ - உளது, இலது
பாவ பதார்த்தம் - விடய வஸ்துக்கள்
பாவாபாவ விருத்தி சம்பந்த குரியம் தோற்றமுந்தோற்றமிலதுமான விருத்தியின் சம்பந்தமற்ற
பானம் பிரகாசம்

பி.

பிடகீருவிரோதமாய விடயங்களைப்புஜிப்பது - சுமண வேத ரீதிக்கு மாறுபாடாக பஞ்சந்தங்களைப் புசிப்பதாம்.
பிட்சாடனம் பிட்சை யெடுத்தல்.
பித்திலில் - சுவரில்
பிந்துநாதம் - சுக்கிலம், சுரோணிதம்
பிபீலிகாதி - எறும்பு முதலிய.
பிரகாசக - விளங்கு விக்கக் கூடிய
பிரகிருதிகளுக்கு ...
பிரசக்தி - சேருதல்.

பிரசுரம் - மத்தியமசுரம்
பிரஞ்ஞா இருட்டியால் - ஞா கலாலுல்
பிரதிபந்தம் - இடையூறு
பிரதிபாதிக்க - சொல்ல
பிரதீதி - தோற்றம்.
பிரதிவிவகாரத்துக்கும் - விவகாரந் தோறும்
பிரத்தியக் குசைதந்நியம் - உட்சைதந்நியம், ஆன்மா, உட் ல்தேன்
பிரத்தியகபின்ன பரமாத்மா - ஆன்மாவுக்கு வேறில்லாத பரமான்மா.
பிரபலம் - பலமுள்ளது
பிரமாண்டம் - பிரமனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அண்டம்
பிரபஞ்சைசுவரியபார்தக - பிரபஞ்ச மென்னுஞ் செல்வத்தைச் சம்பாதிப்பதான
பிரயோகிக்குங்கால் - உச்சரிக்குங்கால்
பிரளயமாருதம் - ஊழிக்காற்று
பிரவேசம் - நுழைதல்
பிராந்தியால் - பிழையால், மயக்கத்தால்
பிராரப்தம் - அனுபவிக்கின்ற வினை.
பிராப்தி அடைவு.
பிரார்த்திக்க - வேண்டிக்கொள்ள
பிரேதசமானமாக - பிணத்தையொப்பாக
பின்னபேதமான
பின்னபின்னமாக - வெவ்வேறாக
பின்னாதிகரணம் - வேறான இடம்
பின்னபின்ன அபிவியஞ்சக உபாதிகளை யநுகுதமாய் வியாபித்து - வெவ்வேறாகப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற உபாதிகளை இடைவிடாமல் வியாபித்து.

பீ.

பீஜாகாரம் - வித்தின் வடிவம்.
பீதவர்ணம் - மஞ்சள் நிறம்.

பு.

புத்திரிகையில் - பொம்மையில்
புத்ரஸ்தேஜாத: - உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தான்
புருஷதௌரோயா - புருஷோத்தமனே
புரோடாசம் - அக்கினியிலோமித்த சோற்றின் மிகுதி
புதுப்பிரணவம் - மும்மாத்திரையுடன் கூடிய பிரணவம்.
புளகம் - மெய்சிலிர்த்தல், மயிர்க்கூச்சல்
புற்புதம் - குமிழி
புனருத்தானரகித - மறுபடி எழுச்சியின்றி

பூ.

பூச்சியம் – உபசரிக்கத் தக்கது, வணங்கத் தக்கது.
பூத – சென்ற
பூதகாலத்தில் – சென்றகாலத்தில்
பூர்ணவிகாசம் – நன்றாய் மலருதல் விரிதல்
பூர்வபக்ஷம் – சங்கை ஆக்ஷேபம்
பூர்வம்போல – முன்போல
பூர்வகாண்டம் – வேதத்தின்கண் மகாண்டமாகிய பாகம்.
பூர்வமீமாம்ஸர் – கன்ம காண்டிகள்
பூர்வா வஸ்தை – முந்தியகாலம், சென்ற காலம்
பூர்வோத்தரம் – முன், பின்

பே.

பேதரகித – வேறற்ற – வேற்றுமையற்ற – வித்தியாசமற்ற

போ.

போதாதீதம் – ஞானத்தைக்கடந்திருக்கின்றது.
போதானந்த கனம் – ஞானானந்தக் கட்டி

பௌ.

பௌத்தர் – புத்தியான்மவாதிகள்.
பௌமம் பூமியின் விகாரம்

ப.

ப்ரகாசமான அஞ்ஞன் – மிகவுந் தெரிந்தவன்
ப்ரஞ்ஞை – அறிவு, ஞானம்
ப்ரதம பரிஸ்பந்தம் – முந்திய அசைவு
ப்ரவாஹரூபம – தாரா-தொடர்ச்சி
ப்ரவிஷ்ட – புகுந்த
ப்ராபிக்கின்றது – பெறச்செய்கின்றது
ப்ராயச்சித்தம் – பாவநீக்கும்பொருட்டு செய்யப்படும் கன்மம்

ம.

மகத்து – பெரிது
மகாந்தகாரம் – பேரிருள்
மகாபலம் – பெரிதாகிய பயன்
மசகம் – கொசுகு
மச்சை – கொழுப்பு
மட-கட-பட-விம்ப ருடம்-வஸ்திரம்
மதாந்தரங்களில் – அந்நிய மதங்களில்
மதுகரம் புசிக்கவிட்டவின்றி மது ரசபான முண்டாயினும் வண்டு – தேனீ பருகவிடமின்றி பருகினதுபோல விருப்பினும்.
மது – தேன்
மத்தகம் – சென்னி
மந்தகாமினி – மென்னடை
மருமீனி காப்பிரவாகத்தால் – காவிரிஜலவெள்ளப்பெருக்கால்

மலம் – அழுக்கு, அஞ்ஞானம்

மா.

மாங்கிஷம் – தசை, சதை,
மாத்திரை – கால அளவை
மாயி – மாயையையுடையவன்
மார்க்காந்தரம் – வேறு வழி

மி.

மித்தை – பொய்
மிருகடங்க பாசாங்குச மான், உடுக்கு, கயிறு, துறட்டி
மிஸ்ரித பிராரப்தம் – முடிந்ததும் முடியாததுங் கலந்த பிராரத்தம்

மு.

மூர்த்திநாமா – மூர்த்தியின் பெயர், உருவத்தின்பேர்
மூன்று விருத்தமாகி – மூன்று வளைய மாகி
மோகதாரி – மோகத்தைச்செய்வது
மௌட்டியம் – மூடம்

ய.

யதார்த்தமான – உண்மையான
யஜிக்கத்தக்க – உபாசிக்கத்தக்க
யோகம் – இசைவு
ரூடி – வழங்கத்தக்க பெயர்
ரோத்னம் – அழுகை

ல.

லட்சம் – அடையப்பட்டது.
லிங்கம் – அடையாளம்
லிங்கசரீரம் – சூக்கும உடல்

லோகிதவர்ணம் – சிவப்பு நிறம்

வ.

வக்கிரம் – கோணல்
வந்தியாபுத்திரன் – மலடிமைந்தன்
வயை – சவ்வு
வர்ணம் – எழுத்தோசை, பிராமணாதி நான்கு வருணம்
வர்த்தமானகாலத்தில் – நிகழ்காலத்தில், நடந்து கொண்டிருக்கிற காலத்தில்
வர்த்திக்க – விருத்தியடைய, வளர
வன்னியால் – அக்கினியால்
வஸ்துவை – பிரமத்தை

வா.

வாசகம் – எழுவாய் பயனிலை செயப்படுபொருள் முதலியவற்றோடிருக்கும் பதத்தொடர்ச்சி
வாசகரகித நிராகார நிரிபுடிருகிய – வாசகமற்றதும் உருவமற்றதும் திரிபுடியற்றது மான
வாச்சியம் – வாசகத்தின் பரியாயம்
வாணிச்சியம் – செட்டு
வாணிப்பிரவாகமாதுரியரசபான – கல்விப்பெருக்கினினிமையின் சுவையைப் பருகுதல்
வாரணசி – ஸ்ரீ காசி

வி.

விகசித்து – மலர்ந்து

விகாசம் - மலருதல், விரிதல்
விசர்க்கம் - விடுதல்
விசாராசகனிய - ஆராய்ச்சியைச் செய்யாததாய்
விசிரமித்தான் - இளைப்பாறினான்
விசோகன் - துக்கமற்றவன்
விச்வசந்நியாசம் - சீவன் முத்[illegible] ட்டப்பட்ட துறவு
விஞ்ஞாபிக்க - விண்ணப்பஞ் செய்ய
விஞ்ஞானவான் - விசேடஞானமுள்ளவன்
விதிவத்தாக - விதியின் பிரகாரம்
வித்ரு - [illegible]
விந்துநாதம் - பிரகிருதி புருடர்கள்
விந்துவாகாரம் - வட்டவடிவம்
விபாபன் - பாவமற்றவன்
விமர்சினிசக்தி - ஆராயும் வல்லமை
விமிருத்து - மரணமற்றவன்
வியக்தமாகிய - உருவமாகிய, தெளிவாகிய
வியதிரேகவச்சின்னமான - நீங்கிய அடையாளமுடையதான

[illegible]யாதை - வேதனை
வியர்த்தம் - உபயோகமற்றது, வீணானது
வியாக்கிரம் - புலி
வியாபினிசக்தி - வியாபிக்கும் வல்லமை
வியாவிருத்தி - நீங்குதல்
வியோகம் - பிரிவு
விரஜன் - பாவமற்றவன்
விராட்சம்ஞ்ஞ - விராட்டென்னும் பெயரினையுடைய
விருக்ஷம் - மரம்
விருத்தியாரூடஸாக்ஷியம் - விருத்தியிலேறியிருப்பதாகிய ஸாக்ஷியம்
விருத்திப்பிரதிபலன சைதந்நியம் - விருத்தி வடிவமாயப்பிரதி விம்பித்த சைதந்நியம்
விவர்த்தம் - ஆபாசம் தோற்றம்
விவஸ்தை - [illegible] பரிபக்குவ
விவிதவாசக்தி - [illegible] த்தமைப்பும் அறவு
விவேக அந்தக்கரண நார்ப்பணம் - விவேகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அந்தக்கரணமென்னும் கண்ணாடி
[illegible]சேஷம் - சிறப்பின் மேன்மை

வினிர்முக்தன் - விடுபட்டவன்
விஜிரம்பிக்க - தடிக்க, வெளிக்கொள்ள, மலர
விஜிரம்பித்து - பொங்கி, ததும்பி, பருத்து
விஜாதீயபேதரஹித ஸஜாதீய பேதசூந்ய அத்விதீய - விஜாதீய பேதமில்லாமல் ஜாதீய பேதத்தைக் கொடுக்கும் சொல்வதானதும் நசேகூடாததுமான
விஷயீகரிக்க - முன்னிலைக்கொள்ள
விஷயீகரியாமல் விஷயீகரிக்கும் - குறியாமற் குறிக்கும்
விஷமிசிரக்ஷீரம் - விஷங்கலந்தபால்
விஷயவிஷயீபாவம் - கிரகிக்கப்படுவது கிரகிப்பதாதல்

வீ.

வீதராக[illegible] லமார்க்கோதி தாவன் [illegible] அதிதிகளாய் [illegible] காப்பிர[illegible]கம - அவமு [illegible] பிவுகளி[illegible] மாலைகளாக வுடையதாம் [illegible] பிக[illegible] யையுடைய [illegible] அதிக[illegible] மாலகயுளவியி பெரு[illegible]

வீரதண்டம் - முதுகி னெடிய வெலும்பு
வீக்ஷணசலனம் - பார்வையின் அசைவு
வேத்திய அபிவியஞ்சகசாமக்கிரி - அறியக்கூடிய ஞானசாமக்கிரி

வை.

வைசாம்மியம் - சமானமற்றது
வைசித்திரிய - விசித்திரம்
வைதிகச்சின்னங்கள் - வேதத்திற் சொல்லிய அடையாளங்கள்

ஜ.

ஜகத்பிரதீதி - பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம்
ஜகத்சத்தாசூந்யம் - ஜகத்தின் [illegible]மை
ஜடம் - தனக்கென விளக்கமற்றது மற்றொன்றால் விளங்கப்படுவது
ஜபாகுசுமசந்நிதி - செவ்வரத்தம்பூவின் முன்னிலை
ஜலபானத்திற்கு - தண்ணீர் அருந்துகைக்கு
ஜனகம் - உற்பத்தி செய்வது
ஜாத்[illegible]பரிணாமம் - சாதி [illegible] யுள்ள தன்மை
ஜிதேந்திரியர்கள் - இந்திரியங்களை வென்றவர்கள்
ஜ்[illegible]மாலாகுலம் - எச்சவின்[illegible]

அரும்பதவிளக்கம்.

வரிசையானே வியாப்கம்
ஷட்டானனபங்கயங்கள் - ஆறு முகத் தாமரைகள்
ஷடூர்மி - ஆறு அலைகள்
ஷட்கோசம் - ஆறுகோசம்.

ஸ.

ஸகர்த்திருக - கர்த்தாவுடன் கூடிய
ஸசரீரமாக - சரீரத்தோடு கூட
ஸத்தாருபம் - இருமின்மை.
ஸத்தை - இருப்பு
ஸப்ரதியோகிக லக்ஷணம் - விரோதியுடன்கூடியலக்ஷணம்

ஸ்.

ஸ்கந்தம் - மரத்தின் கவடு.
ஸ்தம்பம் - அசைவறநிற்பது
ஸ்தாபித்த - அசைவறச்செய்த
ஸ்தாயி - நிலைத்தல்
ஸ்திதம் - இருப்பு
ஸ்பஷ்டம் - வெளிப்படை
ஸ்பந்தம் - அசைவு
ஸ்பரிசத்தால் - தொடுதலால்
ஸ்புரணம் - உதிப்பு
ஸ்பூர்த்தி - உதிப்பு-பிரகாசம்
ஸ்பூர்த்தி ரகிதமாய்ப்பவித்து - பிரகாசமில்லாததாக ஆகி
ஸ்வயம் - தான்
ஸ்வபாகம் - தனபங்கு
ஸ்வரிதம் - உச்ச ஸ்வரங்களின் கலப்பு
ஸ்வாபாவிக - சொப்பனசாமக்ரி

ஹ.

ஹஸ்தம் - கை
ஹவி - அக்கினியிலோமஞ் செய்யுஞ்சோறு
ஹ்ருஸ்வதீர்க்கம் - சுருக்கமாயும் நீட்டித்தும்

க்ஷ.

க்ஷணபங்குரம் - க்ஷணத்தி லழிப்பது
க்ஷோணக்ஷோண - மிகக்ஷீணதரம்
க்ஷயித்து - குறைந்து
க்ஷீராசாகரம் - திருப்பாற்கடல்